

Giới thiệu Mấy Đêm Cũng Là Đêm Đầu

Đây là một câu chuyện tình yêu không lối thoát giữa hai người mặc dù họ đã cố lẩn tránh với nhau từ tận quá khứ cho đến bây giờ, không hiểu vì sao ngoài người kia ra thì không còn ai mang lại cảm giác hạnh phúc cho anh???

Ngay từ quá khứ họ đã không cần nhau, anh là một tên đẹp trai, đào hoa, biết bao nhiêu cô gái đang theo đuổi thì việc gì mình phải yêu Hà Vu Yên chứ? Cô cũng thế, không cần biết hần thế nào, lạnh lùng bá đạo mà bước qua mặt hần là được...

Có lẽ là do định mệnh, ngoài cô ra thì thật sự anh không có cảm giác với bất kỳ cô gái nào đang cần mình. Có lẽ anh nên lập ra một kế hoạch bất cớ hoàn hảo để cô có thể về làm người phụ nữ của riêng mình thôi!!

Bạn đang đọc truyện *Mấy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Nằm ở vùng ngoại ô của Đài Bắc, cách thành phố nửa tiếng chạy xe, tại một khu vực lớn sang trọng, mỗi căn nhà đều chỉ là duy nhất, gần trăm nhà hai tầng theo phong cách kiến trúc Châu Âu, mỗi một hộ đều có sân viên ở trước.

Đêm nay tại nhà cha mẹ Hà tổ chức tiệc sinh nhật mười tám tuổi cho con gái lớn Hà An Khởi, mà khách mời tham gia trừ bỏ bạn bè con gái lớn, còn có nhân vật nổi tiếng về thương nhân làm ăn qua lại cùng Hà gia.

Uông Nhu Nhu thân là bạn tốt của Hà An Khởi, đương nhiên trang phục phải long lầy tham dự tiệc sinh nhật Hà An Khởi, vốn anh hai Uông Thực muốn cùng cô đi tạm thời có việc, khiến cô vội vàng tìm anh cả Uông Hạo đang điên cuồng làm việc cùng cô tham dự, hai anh em vừa mới xuất hiện, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp ngọt ngào, lập tức trở thành tiêu điểm chú ý trong tiệc sinh nhật.

Vốn Uông Nhu Nhu đang ôm lấy cánh tay anh cả đi vào hội trường vừa thấy đến Hà An Khởi, lập tức bỏ lại anh cả bị cô cứng rắn kéo đến tiệc sinh nhật, hai cô gái nhỏ cũng không quay đầu lại liền cười đùa chạy đi.

Hôm nay Uông Hạo một thân tây trang màu đen, thân cao gần một mét 80cm nhìn qua thon dài cao ngất, một đầu tóc ngắn đen rậm rạp, khuôn mặt tuấn mỹ ngũ quan rõ ràng, một đôi mày rậm hai mắt thâm trầm, mũi cao thẳng, môi mỏng nhếch lên, trong mắt lơ đãng toát ra tinh quang, phát ra một cỗ hơi thở trầm ổn.

Người đàn ông có tiền lại có bề ngoài xuất chúng như vậy, tự nhiên sẽ thành đối tượng truy đuổi lấy lòng của phụ nữ, càng không cần phải nói anh không có bạn gái, ngay cả bạn gái cố định đều không có, tính cách anh hướng ngoại kén chọn, đối với phụ nữ càng lựa chọn kỹ càng.

Tiệc sinh nhật sẽ bắt đầu một giờ sau, cuối cùng đối phó với các vị làm ăn bậc trên xong, Uông Hạo nghiêng đầu nhìn em gái mình cùng Hà An Khởi trong sân nhảy, bộ dáng vui vẻ vừa khiêu vũ vừa cười, nhẹ nhàng mà hạ khóa miệng, đem ly rượu trong tay đưa cho người phục vụ, tính ẩn thân đến một góc sân gần đây.

Anh tránh đi những khách khứa ồn ã, tự mình đi đến một góc hoa viên, bởi vì cách sân yến hội một chút, thiếu ngọn đèn phóng, bên này tầm nhìn cũng không tính rất tốt, đang lúc anh đi đến đình hóng mát vườn hoa phía trước, mới phát hiện trong đình hóng mát đã có người ngồi trước anh một bước.

Lúc anh đang do dự muốn hay không đi vào đình hóng mát, người ngồi ở trong đình hóng mát hình như là nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn về hướng của anh.

Hà Vu Yên mới vừa quay đầu lại, lập tức kinh ngạc nhìn Uông Hạo đứng trước mắt mình, trong nháy mắt còn tưởng rằng là mình nhìn lầm rồi, chờ khi cô phản ứng kịp, mới phát hiện Uông Hạo cũng đang nhìn cô chăm chăm, hai cô khẩn trương ngay cả chào hỏi cũng quên, chỉ là ngây ngốc theo dõi anh.

Uông Hạo trước mặt đương nhiên là cô biết, dù sao hai nhà hai người ở cùng một khu, cô cùng Uông Hạo ngay từ đầu cũng không có gặp nhau nhiều, cô lại so với Uông Hạo nhỏ hơn sáu tuổi, rất khó đùa giỡn cùng nhau, hơn nữa trong ấn tượng của cô Uông Hạo luôn luôn đều là Vạn Người Mê, bạn gái thay đổi liên miên.

Thẳng đến cô lên cấp ba, chuẩn bị học thêm Uông Hạo tạm thời thành thành gia sư của cô, một tuần bớt chút thời gian giúp cô học bổ túc ba ngày, hai người mới tính có chính thức cùng xuất hiện.

Cũng bởi vì một năm kia, cô thích Uông Hạo, còn ngu ngốc viết thư tình kẹp vào sách cho anh, đổi lấy kết quả là Uông Hạo đem thư tình còn nguyên trả lại cho cô, cô không gặp anh nhiều, rồi sau đó cô bị dì Hà đưa đến trường luyện thi, thi lại một năm, thật vất vả thi được vào Trường Đại Học hiện nay.

Khi đó cô có ngốc cũng biết Uông Hạo không thích cô, một phong thư tình cuối cùng bị cô bỏ vào ngăn kéo, luôn luôn không có dũng khí lại lấy ra, ngay cả cô thích Uông Hạo cũng thu ở trong lòng, nhiều năm trôi qua như vậy, cô không dám cùng bất cứ ai nhắc tới chuyện này.

Khi Hà Vu Yến lên năm hai, Ông Hạo về nước hơn nửa tiếp nhận sự nghiệp của cha anh, vì thuận tiện đi học, khi vào năm nhất cô liền dọn ra khỏi nhà, một mình ở bên ngoài thuê phòng, mà anh lại là mỗi ngày vội vàng đi làm, đi sớm về trễ, vài năm nay trên cơ bản cũng chưa bao giờ gặp mặt qua.

Bởi vì là sinh nhật Hà An Khởi, thân là chị cả cùng cha khác mẹ, Hà Vu Yến không có lý do không trở về nhà, chỉ là trừ bỏ người trong nhà, tất cả khách khứa cô đều không biết, lại không thể nửa đường rời đi, chỉ có thể một mình ngồi ở đình hóng mát ăn cái gì đó giết thời gian.

Cô biết con gái Ông gia Ông Nhu Nhu nhất định sẽ tham dự, nhưng cô không nghĩ tới người bạn rợn như Ông Hạo cũng tới, càng không nghĩ tới bản thân sao nhiều năm sau còn có thể lại cùng anh gặp mặt.

Ông Hạo điển nhiên cũng nhận ra cô gái trước mắt là con gái cả Hà gia Hà Vu Yến, hơn nữa cũng nhớ tới vài năm trước cô chẳng những ái mộ mình quá, còn viết thư tình cho anh, bất quá phong thư tình này anh liền xem cũng chưa xem liền trả lại cho cô, từ đó trở đi anh liền tránh cô.

Mà lúc này, anh không xác định bản thân là nên xem như không có việc gì chào hỏi hay là xoay người chạy lấy người, nhưng là so với cùng Hà Vu Yến đơn độc chung đụng, Ông Hạo lại càng không muốn trở về đại sảnh yến hội.

Do dự vài giây sau, anh dứt khoát đi vào đình hóng mát, chăm chú nhìn trên bàn đá có một bàn đồ ăn cùng một ly nước trái cây uống được một nửa, nhìn lại Hà Vu Yến một thân váy đến đầu gối màu xanh lục, ngũ quan thanh lệ, cho dù ánh sáng không đủ, bất quá như trước có thể nhìn ra ông trời tạo cô ra là đoan trang.

Khi trung học vốn là cô gái bộ dạng xinh đẹp, trải qua vài năm lột xác, đã thành mỹ nữ trong mắt mọi người rồi.

Hà Vu Yến bị anh nhìn có chút bất an, cầm dao nĩa trong tay, vụng trộm quay đầu liếc mắt nhìn anh, khi phát hiện anh chính đang nhìn chăm chăm mình, đành phải kiên trì kêu anh, "Anh Ông."

"Em sao không cùng các cô chơi đùa sao?" Hà An Khởi cùng em gái anh sinh cùng năm, tình cảm vô cùng tốt, hơn nữa em gái Hà An Khởi nhỏ hơn hai tuổi Hà An Nhân, ba nữ sinh mỗi ngày chơi cùng nhau, một khi đùa giỡn náo lên, chỉ kém không đem nóc nhà dỡ ra, đôi khi đều có thể nghe được đến tiếng cười các cô cùng tiếng thét chói tai.

Mà lúc này đúng là cao trào của khiêu vũ, nhất là các cô gái chơi đùa điên cuồng, cô lại một mình đào thoát ngồi ở chỗ này ăn mấy cái này, anh cảm giác có chút bất ngờ.

"Em không biết khiêu vũ." Hà Vu Yến đem nĩa gắp hoa quả bỏ vào trong miệng.

Sau đó hai người một hồi trầm mặc, không ai mở miệng, thẳng đến Hà Vu Yến đem bàn đồ ăn không tính là nhiều ăn xong, lẳng lặng đứng dậy rời khỏi đình hóng mát, mới lại nghe thấy Ông Hạo nói: "Vu Yến, em có thể giúp tôi một chuyện không?"

Hà Vu Yến nghi hoặc quay đầu nhìn anh, đem tóc vén đến sau tai, đây là động tác quen thuộc khi cô khấn trương, ở trước mặt Ông Hạo cô luôn luôn không được tự nhiên, bởi vì cô thích người đàn ông này.

"Tôi còn chưa ăn bữa tối, em có để ý giúp tôi lấy một ít thức ăn được không? Tôi sợ mình trở về yến hội, rất khó thoát khỏi người khác." Anh vừa mới nói xong, biểu cảm đầu tiên của Hà Vu Yến là lộ ra kinh ngạc, rồi sau đó nhẹ giọng hỏi anh, "Vậy anh muốn ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được, chỉ cần có thể ăn thật no." Đối với ăn anh không bắt bẻ, chỉ cần có thể không đói bụng là tốt rồi.

Hà Vu Yến gật đầu, cầm lấy đĩa trống trơn xoay người, đi về phía trước vài bước, cô lại xoay người, không xác định hỏi: "Anh sẽ chờ em trở lại sao?"

Ông Hạo nghiêm túc gật đầu, cô giúp anh lấy đồ ăn, anh cũng đã đói bụng nên không có lý do không đợi cô.

Trả lời của anh làm cả một buổi tối không nở nụ cười nhiều như Hà Vu Yến cũng nở nụ cười, cô chẳng những nở nụ cười, ngay cả ánh mắt đều cười cong cong thành hình bán nguyệt, so với lạnh lùng lúc nãy của cô, thì lúc này cô nhìn có chút ngọt ngào.

Cho đến khi cô đi xa, Ông Hạo mới chịu tha cho hứng thú nhìn bóng dáng gầy của cô, trên mặt bắt gặp trời lên một chút cười, anh từ trung học đến bây giờ kết giao không ít bạn gái, nữ sinh ái mộ theo đuổi anh cũng có, mà năm đó nữ sinh trung học Hà Vu Yến cũng từng là một trong số nữ sinh thầm mến anh.

Khi đó tuy rằng cô xinh đẹp, đáng tiếc đối với yêu không lưu loát, tình cảm nam nữ nghĩ đến quá mức nghiêm túc, không hiểu vui đùa, như vậy cô không phải là loại anh thích.

Hơn nữa tuổi hai người kém quá nhiều, anh không có hứng thú ăn cỗ gần hang, nếu cô muốn đùa chơi, anh ngược lại vui vẻ bởi cô chơi đùa, nhưng khi cô có ý nghĩ ngu ngốc muốn nói chuyện tình yêu tình khiết, mà anh không nói chuyện tình cảm, thậm chí rảnh rỗi nhàm chán cùng người phụ nữ hẹn hò giết thời gian, lên giường nếu cần, có người phụ nữ nguyện ý giúp anh làm bạn giường kèm phát tiết là tốt rồi.

Chính là bởi vì như thế, một khi Hà Vu Yến không cam lòng bị anh quăng, lỡ nói với cha mẹ anh thì sao đây, vậy thì không phải là đơn thuần nói mấy câu có thể giải quyết.

Anh biết rõ Hà Vu Yến không phải là người phụ nữ anh muốn, cũng không có thể là người phụ nữ anh muốn, dù sao khi đó còn rất trẻ tuổi, hơn nữa vẫn là tuổi muốn vui đùa, mà cô cũng quá nhỏ, nữ sinh trung học cái loại thích này chỉ là hâm mộ mà thôi, khi bắt đầu trưởng thành sẽ nhạt phai đi.

Lúc đó trả thư tình lại cho cô, không bao lâu anh đi ra nước ngoài, hai năm sau khi anh trở về Đài Loan, cũng không có ý hỏi chuyện của cô, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải, mà làm anh cảm thấy hứng thú, lúc này ánh mắt Hà Vu Yến nhìn anh, vẫn như trước cùng lúc cô mười tám tuổi giống nhau, xem ra anh đã xem thường Hà Vu Yến thích anh quá rồi, nhưng cô tìm làm người đàn ông, anh không thích hợp với cô, cũng không tính cho cô cơ hội thích anh.

Lúc trở về hai tay Hà Vu Yến đã đầy ngập đồ ăn, Uông Hạo nhìn đồ ăn đặt trên mặt bàn, đồ ăn nhiều quá làm anh nhú mảy.

"Anh Uông, đây là dao nĩa, đây là thìa, còn có khăn ăn."

Năm cấp ba ấy, biết anh không thích người khác chạm qua gì đó, đặc biệt đồ ăn cùng bộ đồ ăn, Hà Vu Yến thận trọng đem bộ đồ ăn trong tay lau một lần lại một lần, xác định sạch sẽ mới đưa tới trước mặt anh, mà lúc cô cẩn thận cũng làm cho Uông Hạo lại nhú mảy, nhìn không được nhìn nhiều cô một chút.

"Em lại đi giúp anh lấy canh nóng cùng đồ uống, anh chờ em một chút nha." Nói xong cô lại tự nhiên đi rồi, năm phút sau, cô một tay nâng canh, một tay cầm nước trái cây, cẩn thận đặt ở trước mặt Uông Hạo.

"Vu Yến, cảm ơn em." Uông Hạo nhìn bữa ăn tối phong phú trước mặt thành tâm nói.

Nghe anh đối với mình nói cảm ơn, Hà Vu Yến lộ ra cười nhạt, cái gì cũng không nói đứng một bên.

"Cầm đi."

Nhìn anh đưa khăn tay nam qua, Hà Vu Yến không hiểu nhìn anh, biểu cảm buồn bực không rõ ý tứ của anh.

"Em vừa mới chạy đi chạy lại nhiều lần như vậy, trên mặt đều chảy mồ hôi rồi." Uông Hạo chỉ chỉ mặt cô giải thích.

Tóc của cô còn chưa chạm vai, chỉ là đơn giản dùng cái kẹp tóc nhỏ định trụ trước trán, chất tóc đen mun mềm mại, càng tôn lên làn da trắng nõn của cô, không biết tại sao, Uông Hạo bình thường thích phụ nữ trang điểm gọi cảm, cảm thấy hôm nay cô thanh lịch đặc biệt hấp dẫn mắt anh, cùng nữ sinh bình thường anh kết giao xinh đẹp kiều diễm khác nhau, nhiều hơn một phần vui tai vui mắt.

Nghe vậy Hà Vu Yến đỏ mặt lên, xấu hổ buông xuống tóc vén sau tai, lộ ra xấu hổ cúi đầu mỉm cười, tiếp theo cô lại một lần nữa đem tóc vén ra phía sau tai, biết anh là có ý tốt, tay cẩn thận tiếp nhận khăn tay của anh, nhẹ nhàng mà lau vài cái.

Uông Hạo cảm thấy nụ cười của cô ngốc nghếch lại đơn thuần, ánh mắt cười rộ lên như là có sức cuốn hút.

Cho rằng cô cầm khăn tay xong sẽ đi toilet trang điểm lại, phụ nữ chú ý nhất chính là trang điểm bản thân, đây là kinh nghiệm anh nhiều năm qua cùng người phụ nữ ở chung, hơn nữa anh cũng thật đói bụng, không nói gì thêm nữa, lực chú ý toàn bộ đặt ở đồ ăn lớn, chờ mấy phút đồng hồ sau, anh kinh ngạc nghe được cô nhẹ giọng nói: "Anh Uông, khăn tay em sẽ giặt sạch rồi trả cho anh sao nha."

Uông Hạo nhẹ nhàng nâng đầu lên, quay đầu lại nhìn Hà Vu Yến đứng cách anh hai bước, trên mặt cô không có trang điểm gì, khăn tay cầm trong tay cũng không có phần trang điểm đủ màu.

Lúc này anh càng nghiêm túc đánh giá ngũ quan của cô, mặt trái xoan khéo léo, khuôn mặt trắng nõn, môi phấn hồng, cái mũi khéo léo đáng yêu, nhìn lông mi cô dài chớp chớp, đôi mắt ngập nước trong sáng loé sáng, thì ra đêm nay cô không trang điểm cũng xinh đẹp như các cô gái trang điểm xinh đẹp, không thể không thừa nhận, em gái đáng yêu ngọt ngào nhà anh cũng không có trời sinh xinh đẹp như Hà Vu Yến.

Cho dù kinh diễm, hơn nữa phụ nữ xinh đẹp anh không thiếu, Hà Vu Yến cũng không phải là người phụ nữ đẹp nhất, bề ngoài làm anh động lòng cũng không khó, Uông Hạo thu hồi ánh mắt nhìn nhạt nói: "Không cần chỉ là một cái khăn tay, một chút em cứ trực tiếp vứt đi."

Thứ người khác đã dùng qua anh không bao giờ dùng lại, ngay cả thứ anh thích, cũng vứt đi, đây là thói quen nhiều năm của anh.

Hà Vu Yến cách anh hai bước cũng nghe được, thu hồi nụ cười, sững sờ cầm khăn tay của anh, không biết nên nói cái gì tiếp, đành phải gật đầu, cổ họng chưa chút phát ra một tiếng.

Nhìn anh nhanh chóng ăn đồ ăn trước mắt, cả nói cũng không thêm nói một câu, Hà Vu Yến cho rằng anh chắc rất đói bụng, giọng nói dè dặt cẩn trọng hỏi: "Anh Uông, có muốn em lấy cho anh thêm chút đồ ăn nữa không?"

"Không cần." Uông Hạo đầu cũng không ngước lên liền cự tuyệt.

"Vâng."

Hai người lại trầm mặc một lát, Hà Vu Yến chỉ là ngồi một chỗ trong đình hóng mát, lẳng lặng nhìn Uông Hạo, cảm thấy anh ngay cả ăn cũng tao nhã có lẽ kén chọn chẳng, làm cô nhìn đến say mê, ngay cả Uông Hạo đã ngước mắt lên cô cũng không phát hiện

"Vu Yến, em còn thích anh sao?" Lời này tuy là câu hỏi, bất quá giọng nói Uông Hạo bình tĩnh, hoàn toàn không cho Hà Vu Yến đường sống phản bác.

Không dự đoán được anh sẽ đột nhiên hỏi cô như vậy, Hà Vu Yến đầu tiên là cả kinh, rồi sau đó đỏ mặt xấu hổ, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Là cô biểu hiện rất rõ ràng sao? Hay là biểu cảm trên mặt cô tiết lộ tình cảm cô luôn luôn đều cẩn thận cất giấu?

Thấy cô không nói, Uông Hạo cũng đoán được tám chín phần, dứt khoát đem dao nĩa buông xuống, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, giọng nói lạnh nhạt, "Thật đáng tiếc, anh chưa từng thích em."

Lời nói sắc bén, trực tiếp kết thúc thăm mền nhiều năm của Hà Vu Yến đánh vào địa ngục lạnh như băng, khiến cô có một loại cảm giác khó thể chịu đựng bị người ghét bỏ.

Trên thực tế, từ lúc thư tình bị trả về, cô liền không nghĩ tới Uông Hạo sẽ thích cô, mười tuổi mới bị mang vào nhà này, khi cô còn nhỏ đã học cách nhìn về mặt người khác, anh không thích cô. Cô có thể tự mình nhìn ra được.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thôi cười, há mồm muốn nói cái gì, nhưng cái gì cũng không nói ra, qua lại vài lần, cuối cùng vẫn là trầm mặc, làm anh khó chịu, ngay cả cảm giác ngon miệng cũng không còn.

"Em muốn nói cái gì?" Anh không kiên nhẫn hỏi, ánh mắt sắc bén nhìn Hà Vu Yến làm lòng cô run lên, bởi vì giọng nói anh đột nhiên không kiên nhẫn mà cảm thấy ủy khuất, cô cũng không dám ra tiếng nói thêm gì, chỉ biết lắc đầu.

"Năm ấy em viết thư tình cho anh, anh không đọc, thì cũng không tính toán gì, bởi vì cho tới bây giờ anh không thích em, cũng không muốn cùng em dây dưa gì, cho nên em có thể hết hy vọng, đừng chờ mong gì ở anh nữa." Uông Hạo nghĩ rằng, đều phải nói, không bằng một lần đem nói rõ hết, đỡ phải đến lúc đó cô hiểu lầm, lợi dụng quan hệ hai nhà đối với anh dây dưa.

"Em biết." Hà Vu Yến âm thanh rất nhẹ, tính tế nhỏ nhỏ, bốn năm trước phong thư tình đó, cô rất cẩn thận cất giữ, không cho người khác xem qua, cũng không nghĩ tới lại dây dưa với anh, ngay cả thích cũng đều vụng trộm đặt ở trong lòng, cô cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Uông Hạo chán ghét nhất phụ nữ khóc sụt sùi, trước kia kết giao nhiều phụ nữ, một khi chia tay dùng nước mắt đến uy hiếp anh, khiến anh cảm thấy khó chịu, Uông Hạo cho rằng Hà Vu Yến cũng là phụ nữ đem nước mắt làm vũ khí, trong lòng bất mãn càng đậm, "Nếu em muốn khóc đi nơi khác mà khóc, anh vừa thấy phụ nữ khóc liền cảm thấy khó chịu."

"Em không khóc." Hà Vu Yến hướng anh cố gượng cười, lại lui về phía sau một bước, cùng anh kéo ra khoảng cách xa một chút.

Uông Hạo thấy hành động di chuyển cẩn trọng như vậy, có chút tức giận lời nói của mình, anh không muốn đối với cô hung ác như vậy, bắt quá anh bị nhiều phụ nữ làm phiền quá, hiện tại thậm chí để tai thanh tĩnh một chút.

Uông Hạo không có nhìn cô nhiều, cũng không nói thêm nữa một chữ nào, cúi đầu cầm dao nĩa, từ từ ăn, anh đã nói đến mức này, đợi cô quay đầu chạy lấy người.

Hà Vu Yến biết bản thân không thông minh, nhưng cô không ngốc, hành động trước mắt của anh Uông đang nói cho cô, anh không chỉ không thích cô, có lẽ liếc mắt một cái cũng không muốn.

Bởi vì nhận thức này, cô cầm nước trái cây mình lẳng lặng đứng ở một góc đình hóng mát, thẳng đến anh ăn xong hết rồi, lại không nhìn cô cầm điện thoại gọi điện thoại, cô mới lộ ra một nụ cười khổ, lén lút rời đi đình hóng mát.

Thấy cô rời đi, Uông Hạo vừa vặn kết thúc điện thoại, nhìn nhìn đồng hồ, anh quyết định đi tìm em gái của anh đang chơi đùa đến điên cuồng kia.

Lúc anh đi ra khỏi đình hóng mát, di động trong túi tây trang vang lên, anh cúi đầu muốn cầm điện thoại ra, thì thấy trên cổ cách bản thân không đến một bước xa, lóe lên một chút ánh sáng lộng lẫy đặc biệt.

Uông Hạo đang nói điện thoại khom người xuống, có thể thấy trên mặt cô có một chiếc khuyên tai, mà anh vừa nhìn đến ánh sáng chính là tia ánh sáng kim cương.

Vốn sợ phiền toái, anh muốn làm như không thấy rồi đi, nhưng lại nghĩ đến khuyên tai giá trị xa xỉ, có thể là cô nữ sinh nhỏ nào nhảy nhót ở đây, khi khuyên tai rớt cũng không biết, có ý nghĩ này, anh nhặt khuyên tai lên, thuận tay đem khuyên tai bỏ vào áo khoác tây trang, chuẩn bị chờ một chút trước khi rời đi lấy ra, giao cho người Hà gia đi hỏi xem coi ai đã đánh mất khuyên tai.

Khi tiệc sinh nhật kết thúc, vốn Hà Vu Yến tính thay quần áo trở về phòng mình, chẳng những lưu lại qua đêm, trải qua hơn bốn giờ sáng, cô thừa dịp toàn bộ mọi người còn đang trong giấc mộng, một mình lén lút rời khỏi phòng, cầm cây đèn pin dự bị trước kia đi đến đình hóng mát, phía trước phía sau tìm một lần lại một lần, chỉ là không tìm được khuyên tai không cẩn thận mất trong buổi tiệc.

Cô tìm tới hừng đông, quỳ ở trước sân sau lật chuyển một lần, vẫn không tìm thấy.

Bởi vì rất chuyên chú, không phát hiện đã hừng đông, thẳng đến người hầu phát hiện cô một thân bùn đất rất là chật vật, cho rằng đã xảy ra chuyện gì mà kêu to, vài tiếng kêu sợ hãi đem mọi người còn ngủ say trực tiếp đánh thức.

"Cô nói cái gì?" Không kịp thay quần áo sạch sẽ Hà Vu Yến bị kêu tiến vào thư phòng lầu hai, di Hà khó có thể tin được bởi vì lời nói cô mà kêu to.

"Con. . . . Con đem khuyên tai đánh mất một chiếc."

Hà Vu Yến đem khuyên tai còn sót lại đem ra, vốn là một đôi, hiện tại lại chỉ còn lại có một chiếc, cô không dám nhìn cha cùng di Hà, chỉ là cúi đầu, nhỏ

giọng đem lời nói mới nói lặp lại lần nữa.

"Tại sao lại đánh mắt?Ngày hôm qua không phải tôi đã đặc biệt dặn cô, bảo cô phải giữ kỉ rồi sao." Di Hà tức giận đến xông lên trước người cô đánh vài cái, bởi vì xuống tay không chừng mực, hơn nữa cực kỳ mạnh, Hà Vu Yến bị đánh rất đau cũng không dám kêu ra tiếng.

"Thực xin lỗi."

"Cô tưởng một câu xin lỗi là đủ rồi sao?Cô có biết viên kim cương này quý lắm không hả? Tôi bình thường đều luyện tiếu mang, nay cô lại cố ý đem nó đánh mất!"

"Di Hà,con không phải cố ý, con thật sự không phải cố ý,chờ con một chút sẽ đi tìm lại." Cô thật sự không phải cố tình làm mất,cô nhớ rõ khi ở trong đình hóng còn mà, cô luôn luôn đều rất cẩn thận,nhưng sau khi trở về phòng thay quần áo, muốn tháo khuyên tai xuống, lại phát hiện không thấy khuyên tai bên trái nữa.

Thấy Hà Vu Yến vì tìm khuyên tai, toàn thân bần lại chật vật, nhìn ra được không phải cố tình,cho dù trong lòng còn tức giận, lại luyện tiếu khuyên tai giá trị xa xỉ này, nhưng sợ chông bắt mẫn mình đối với Hà Vu Yến chửi bậy,bà chỉ có thể nhin.

"Thôi quên đi, nếu là đánh mất ở trong nhà mình, một chút tôi sẽ kêu người hầu tìm lại sau." Trong lòng bắt mẫn kìm xuống,di Hà cũng có rất nhiều khuyên tai.

Ai biết di Hà vừa nói xong, khi Hà Vu Yến hoàn toàn không có phòng bị, cha Hà lại lên tiếng, "Tôi hôm qua ta muốn con bồi Lâm Vi Ân, vì sao không thấy bóng dáng con?"

Lâm Vi Ân bộ dạng tương đối đẹp trai, gia đình tài chính hùng hậu, cùng sự nghiệp cha Hà làm ăn qua lại nhiều năm,hắn thân là con trưởng, trong một lần tình cờ gặp gỡ nhìn thấy Hà Vu Yến, đối với xinh đẹp của cô khó có thể thờ ơ, vì tìm cô, Lâm Vi Ân không tiếc lợi dụng ưu thế làm ăn, để cha Hà ra mặt,để hắn có thể cùng Hà Vu Yến hẹn gặp.

Hà Vu Yến cúi đầu, do dự một chút, có chút ủy khuất nói: "Con không thích hắn." Cặp mắt Lâm Vi Ân nhìn cô khiến cô sợ hãi, tựa như nhìn đến con mồi muốn đem cô nuốt sống vậy.

" Ngay cả con không thích cũng phải thích, chờ sang năm con tốt nghiệp đại học, ta liền tính toán cho con kết hôn cùng hắn."

Hà Vu Yến nghe xong, một mặt không đồng ý thẳng lắc đầu, cô thật sự không thích cái tên Lâm Vi Ân kia, ánh mắt hắn nhìn cô làm cô sợ hãi, cô không muốn gả cho hắn, "Cha, con không muốn."

Lời của cô còn chưa nói xong, cha Hà không báo động trước vung một cái tát thật mạnh, bởi vì lực đạo quá lớn, làm cô bị đánh ngã ngổ trên mặt đất, không đến vài giây nữa bên mặt liền sưng đỏ, nhìn qua có chút dọa người.

Một cái tát này không chỉ làm Hà Vu Yến bị đánh choáng váng, ngay cả di Hà cũng không nghĩ đến chồng mình vì sao lại đột nhiên động thủ, miệng mở lại đóng,bà kinh ngạc nhất thời không biết nên nói cái gì, "Chồng à."

"Tao nuôi mày lớn như vậy,muốn mày lấy chồng thì mày phải lấy chồng, mày còn dám mạnh miệng!"

"Chồng à, có chuyện gì thì từ từ nói, anh không nên động thủ đánh người."Di Hà che ở trước chồng, sợ ông lại đánh.

"Hừ, Lâm gia là nhà quyền thế, mày có thể lấy nên đi cười thầm,nếu mày dứt khoát không muốn lấy, vậy thì chờ tao với mày đoạn tuyệt quan hệ cha và con gái, về sau cũng đừng mong tao cho mình một đồng tiền!"Cha Hà nói xong, xanh mặt đi.

Di Hà nhìn nhìn Hà Vu Yến ngã ngổ trên mặt đất, "Haizz,cô coi đi mình đã làm gì rồi." Bỏ lại những lời này,di Hà cũng đi ra thư phòng.

Thư phòng chỉ có một mình Hà Vu Yến, cô ngơ ngác ngổ ở trên sàn, xoa đôi má bị đánh đến run lên lại đau đớn, chịu đựng nước mắt không dám khóc thành tiếng.

Cô mặc kệ nhà Lâm Vi Ân có tiền hay không, cô thật sự không cần gả cho Lâm Vi Ân, người kia không tốt, hơn nữa cô sợ hắn, vì sao cha lại muốn cô lấy hắn chứ? So với cái tát vừa rồi, cô cảm thấy cha bức cô gả cho Lâm Vi Ân khiến lòng cô càng đau.

Vốn cô cho rằng chờ sang năm tốt nghiệp đại học, cô có thể đi làm để dành tiền, về sau tìm nam sinh yêu đương sau đó kết hôn sinh con, cô không có ảo tưởng quá lớn, chỉ cần cuộc sống đơn giản bình thường, cô cũng rất thỏa mãn rồi.

Nhưng là vì sao ngay cả yêu cầu đơn giản như vậy cũng không được cho phép.

Bị đánh một cái tát, mặt Hà Vu Yến sưng phù thật to,di Hà lo lắng, muốn người hầu đều cô về phòng trước tắm rửa một cái, tiếp theo muốn người hầu lấy đá đắp cho cô , nhưng sưng vẫn là sưng,một lúc cần bản không thể giảm xuống.

Tắm xong Hà Vu Yến ngổ trên giường, khi cô xoa đôi má ngăn người,di động trong túi vào lúc này vang lên, xoay người đi lấy điện thoại di động lại, chăm chú nhìn phát hiện Lâm Kiều Kiều điện tới,lúc này mới giật mình buổi sáng hôm nay cô có hẹn cùng Lâm Kiều Kiều đọc sách.

"Vu Yến,mình ngủ quên, có thể mình sẽ tới trễ một chút nha."

Hà Vu Yến ngồi xếp bằng ở trên giường, lấy cái gối phía sau ôm vào trong ngực, nỗ lực muốn tìm lý do tốt hoãn lại cuộc hẹn, "Kiều Kiều, hôm nay mình có chút việc."

"Chuyện gì so với kế toán quan trọng hơn chứ? Cậu không ngủ lại xem, mình cố gắng thức dậy vào lúc sáng tinh mơ, tốt bụng giúp cậu bù lại môn học, cậu lại còn dám nói có việc hả!" Lâm Kiều Kiều ở đầu bên kia điện thoại chửi bới, nghe được lúc này cô có bao nhiêu tức giận, tuy rằng cô ngu quên.

"Kiều Kiều hôm nay mình thật sự có việc." Hà Vu Yến ôn tồn muốn giải thích.

"Mình mặc kệ, đừng có bày đặt nói có việc, tám giờ ba mươi phút, mình trong thư viện kế cửa hàng tiện lợi chờ cậu, cậu dám không đến, mình chẳng những tuyệt giao với cậu, còn gặp cậu một lần đánh một lần!" Không cho Hà Vu Yến cơ hội cự tuyệt, Lâm Kiều Kiều này lời nói so với lưu manh còn lưu manh hơn, liền đem điện thoại cúp đi.

Sững sờ nghe âm thanh đơ đơ của điện thoại, Hà Vu Yến biết hôm nay nếu cô không đi gặp Lâm Kiều Kiều, chắc chắn sẽ chọc Lâm Kiều Kiều phát điên, một khi Lâm Kiều Kiều tức giận, cô khẳng định sẽ ném mùi đau khổ rồi.

Cô sợ Lâm Kiều Kiều tức giận, càng sợ Lâm Kiều Kiều một khi thật sự tức giận mà không để ý cô, cô liền không có bạn bè nữa rồi.

Vì không giỏi giao tiếp cùng người khác, học không giỏi Hà Vu Yến đã rất miễn cưỡng thi vào đại học, cũng không may mắn học vào ngành thương nghiệp đầu đầu nhất, đọc sách viết báo cáo này còn không làm khó được cô, nhiều lắm so người khác đọc nhiều sách hơn, thành tích còn có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng các công thức thật sự làm đầu cô muốn nổ tung ra, mặc kệ công thức nào đi nữa, vĩnh viễn đều không hiểu cách áp dụng khiến thành tích kế toán của cô luôn luôn thấp.

Lâm Kiều Kiều tuy rằng tính khí không tốt, tính tình nóng nảy, có khi nói chuyện cũng rất thẳng, bắt quá cô biết Lâm Kiều Kiều là thật tâm coi cô như bạn bè.

Từ sau khi mẹ qua đời, Hà Vu Yến bị cha mang về nhà, bị dì Hà An bày đi học trường Quý tộc, bởi vì thành tích không tốt, không phải bị xa lánh chính là bị người khác nhạo báng, luôn luôn không có bạn bè để tâm sự, hoàn hảo lên đại học, cô cùng Lâm Kiều Kiều làm bạn học chung, trong cuộc đời cô mới có được một người bạn tốt đầu tiên.

Cô biết trong nhà Lâm Kiều Kiều là đại tiểu thư, nhưng trên người cô không có một tia yếu ớt, ngược lại hơn một cổ hiệp nữ khí thế, thích gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ.

Nhìn xem đồng hồ báo thức trên đầu giường, cách 8 giờ rưỡi còn có một tiếng, sợ đến trễ bị Lâm Kiều Kiều biết, cô xuống giường đi vào phòng tắm, dùng kẹp tóc đem mái tóc kẹp lên, sau khi đắp đá xong, trong gương, bên trái gò má cô còn có chút sưng, trên mặt còn có một miếng dán màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Khi Hà Vu Yến xuống lầu, vừa khéo gặp phải Hà An Khởi ở chỗ rẽ thang lầu, bởi vì bỏ lỡ tiết học đầu tiên, Hà An Khởi chuẩn bị ăn bữa sáng sau lại đi trường học.

"Chào."

Hà Vu Yến nhàn nhạt nói một tiếng chào, đối với hai chị em Hà gia này, cô kỳ thực coi như thích, lại bởi vì sợ dì Hà, luôn luôn không dám cùng các cô thân thiết.

Hà An Khởi đi xuống thang lầu, thấy Hà Vu Yến không đi vào nhà ăn, cô thuận miệng hỏi: "Cô không ăn bữa sáng sao?"

"Tôi muốn đuổi kịp xe bus."

"Hôm nay cô có tiết à?" Hà An Khởi lại hỏi.

Hà Vu Yến lắc đầu, "Không có tiết, bắt quá hôm nay tôi hẹn bạn cùng nhau đọc sách."

"Vậy thì ăn bữa sáng đi rồi đi, sắc mặt cô không tốt lắm." Hà An Khởi làm sao mà không biết buổi sáng xảy ra chuyện gì, biết Hà Vu Yến cả đêm ngủ không ngon, đôi mắt phờ phạc hồng hồng tơi máu, sắc mặt xanh trắng, sợ cô không cẩn thận liền té xỉu ở trên đường không biết tên, cho nên cô tốt bụng nói.

Hà Vu Yến nghe cô nói vậy, sờ sờ mặt trái bản thân, có chút thẹn thùng, đành phải cùng đi theo vào phòng ăn cùng ngồi xuống.

Ngồi vào chỗ của mình, Hà An Khởi lấy bánh mì chết bơ trên bàn,kêu người hầu lấy cho hai người một ly sữa nóng.

Bởi vì vội vã ăn xong bữa sáng rồi nhà đuổi kịp xe bus,Hà Vu Yến không phát hiện đối diện cô Hà An Khởi luôn luôn đắm chiều nhìn miếng dán trên gò má cô.

Thấy Hà Vu Yến một bộ dường như không có việc gì, Hà An Khởi nghĩ rằng đối thành là cô bị cha vung một cái tát như vậy, khẳng định là sẽ âm ỉ muốn sống muốn chết, nhưng Hà Vu Yến không có khóc, cô biết cha bởi vì điều kiện của mẹ, đối với Hà Vu Yến luôn luôn cũng không tính thân thiện, so với bản thân cùng Hà An Nhân, trong quá trình Hà Vu Yến trưởng thành luôn luôn đều bị cha lạnh nhạt.

"Khuyên tai của mẹ tôi có tìm được chưa?" Buổi sáng Hà An Khởi lên lúc hỏi qua người hầu, biết khuyên tai còn chưa có tìm được.

"Hôm nay tôi sẽ vào vườn hoa tìm lại."Hà Vu Yến nhỏ giọng nói qua.

"Đã đánh mất liền đánh mất, cùng lắm thì mua lại một đôi khác." Điều bị đánh một cái tát,hơn nữa cô thật sự không muốn thấy Hà Vu Yến chặt vật quý rap trên mặt đất,chi vì tìm một chiếc khuyên tai.

"Là tôi đánh mất,tôi nhất định phải nghĩ biện pháp tìm được." Khuyên tai đắt tiền như vậy, tuy rằng ngoài miệng di Hà không nói cái gì, nhưng cô biết di Hà kỳ thực là để ý.

Hà An Khởi hừ nhẹ: "Nếu tìm không thấy đâu? Chẳng lẽ cô muốn mua cái mới đền cho mẹ tôi sao?"

Mặt cô trong nhà lớn như vậy, tìm cả buổi tối tìm không thấy,chắc chắn sớm đã đánh mất, có lẽ là bị người tới tham gia tiệc sinh nhật nhặt đi rồi cũng nói không chừng.

Bất quá chỉ là một đôi khuyên tai, nhà cô có rất nhiều tiền, căn bản không thêm để ý đến món tiền nhỏ ấy, nhưng là mẹ cô lại vì món tiền nhỏ đó so đo, cô cảm thấy có lẽ mẹ cô đang khi dễ Hà Vu Yến, sẽ làm bản thân đã từng khó chịu vì là người thứ ba đỡ hơn một chút, lại không nghĩ rằng cô cùng em gái bị kẹp ở giữa, căn bản không biết ở chung với người chị cùng cha khác mẹ này như thế nào.

Hà Vu Yến cũng không hư hỏng cũng không đáng ghét, năm mười tuổi, vừa vào trong nhà cô, trong tươi cười mang chút ngốc ngếch, luôn im lặng không âm ỉ không nháo, cho cái gì cũng đều nói tốt, không cho cô cô cũng không xin.

Trong ấn tượng của cô,Hà Vu Yến học luôn không giỏi, mời gia sư đến nhà cũng không hiệu quả bao nhiêu, này cũng là một điểm bất mãn của cha, cha thích đứa trẻ thông minh, mà cô cùng Hà An Nhân học luôn luôn đều rất xuất sắc, so sánh Hà Vu Yến thật là không thông minh, nói trắng ra là chính cô không phải đọc sách cũng biết.

Nhưng là Vu Yến thật thiện lương,nếu trước kia các cô quậy quá, phá hỏng đồ trong nhà hoặc là đồ cha yêu quý,Hà Vu Yến đều sẽ ôn nhu an ủi các cô xong, chạy tới cùng cha nhận sai, một người ngày ngốc đưa lưng chịu oan ức vì người khác.

Còn nhỏ bị chửi và bị đánh, phạt đứng phạt quỳ, không cho ăn cơm,những xử phạt này Hà Vu Yến đều có chịu qua, có lẽ là vì xử phạt đó cũng không lớn, cô cùng em gái luôn luôn không để ở trong lòng.

Thẳng đến có một lần, cô cùng em gái vào trong thư phòng cha phá loạn, không cẩn thận đánh vỡ bình hoa quý báu, bởi vì thói quen để Hà Vu Yến thay các cô chịu tiếng xấu, cũng cho rằng cha sẽ giống như các lần trước phạt cô không ăn cơm hoặc là phạt đứng, cho nên Hà Vu Yến lại lần nữa gán vác.

Khi đó tuổi các cô còn nhỏ không hiểu chuyện,bình hoa quý trọng như vậy bị đánh vỡ,cha nào dễ dàng bỏ qua cho Hà Vu Yến.

Cô cùng em gái trốn ở ngoài cửa, chột dạ nhìn cha tức giận mắng to, tiếp theo là cha tát một mạnh vào gò má của Hà Vu Yến, nhìn Hà Vu Yến đau hốc mắt đỏ lại không dám khóc thành tiếng, cô cùng em gái sợ tới mức ngốc đứng ở tại chỗ.

Mười năm sau đó, người một nhà bình thường như trước duy trì mặt ngoài hòa thuận, qua một thời gian dài như thế, thay đổi duy nhất, mẹ đối với Hà Vu Yến soi mói cùng bất mãn chỉ có gia tăng chứ không có giảm bớt, ba đối với Hà Vu Yến ngẫu nhiên quan tâm, cuối cùng cũng từ từ biến thành chẳng quan tâm, mà cô cùng Hà An Nhân cũng dần dần không cùng Hà Vu Yến thân thiết, thẳng đến Hà Vu Yến thi lên đại học chuyển ra ngoài.

Hà Vu Yến không có nói tiếp, chỉ là yên lặng ăn xong bữa sáng, đứng dậy cầm túi xách mình tính toán rồi nhà.

"Nếu tìm không thấy, tôi sẽ nói với mẹ cho,cô không cần tìm nữa." Nhiều năm như vậy, nhìn Hà Vu Yến bị cha mẹ lạnh nhạt, những người đứng như Hà An Khởi đột nhiên sẽ hướng Hà Vu Yến nói như vậy.

Hà Vu Yến nghe được Hà An Khởi nói vậy, cô dừng bước chân, nhỏ giọng nói: "Nếu thật sự tìm không thấy, tôi sẽ bồi tiền cho di Hà,khuyên tai này thật đắt tiền."

Hà An Khởi nghe cô nói câu ngu đần kia, rất muốn tức giận hướng Hà Vu Yến rống to, cái gì kêu thật quý? Những đồ quý đó mẹ cô đều mua nổi!

Hơn nữa Hà Vu Yến chỉ là một sinh viên Đại Học, trong nhà cho cô tiền tiêu vặt không nhiều lắm, cô lấy cái gì đến bồi thường đây?

Nhìn Hà Vu Yến hướng đi ngoài, quần màu hồng bảy phần, áo sơ mi màu trắng, áo khoác màu xanh nhạt mỏng tanh,còn có một đôi giày búp bê đã mang nhiều năm, cô vốn là muốn thốt ra lời nói nhưng tất cả đều nghẹn ngào ở trong cổ, đó là quần áo cũ cùng giày cũ của cô, lúc này lại mặc ở trên người Hà Vu Yến.

Cô không hiểu, liền tính là cùng cha khác mẹ, nhưng là đường đường đại tiểu thư Hà gia, vì sao muốn sống hèn mọn như vậy? Ngay cả quần áo ba mẹ cô đều cho keo kiệt như vậy.

Khi Hà Vu Yên rời nhà mấy phút đồng hồ, Hà An Khởi bực mình đem bánh mì ăn một nửa bỏ trên bàn, tính toán đi phòng khách chờ em gái, mắt lại thấy em gái chẳng biết lúc nào đã đứng ở cửa thang lầu.

"Chị, nếu mẹ biết chị nói những lời này, nhất định sẽ tức giận đến giậm chân."

"Em đừng nhiều chuyện làm sao mẹ biết?" Hà An Khởi tức giận trừng mắt nhìn em gái một cái, "Mau tới ăn bữa sáng, chờ một chút đi trường học đó."

Bởi vì trễ giờ xe bus, khi Hà Vu Yên cùng Lâm Kiều Kiều gặp nhau, so với thời gian các cô hẹn chậm nửa giờ.

"Hà Vu Yên, cậu muốn chết sao? Dám để bản tiểu thư chờ cậu hả!" Thật xa nhìn thấy bóng dáng Hà Vu Yên chạy chậm tới, Lâm Kiều Kiều liền bắt đầu mắng.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . ." Một đường chạy tới Hà Vu Yên một bên cười trừ, một bên thở gấp, nói chuyện cũng vụn vè.

"Nói, cậu muốn bồi thường mình như thế nào đây?"

"Mình mời cậu đi uống nước ha." Hà Vu Yên lấy lòng nói.

"Chỉ có uống nước thôi à? Mình ngồi đây đợi cả nửa tiếng đồng hồ, cậu làm mình giống như đứa ngốc đứng ở chỗ này đợi nửa tiếng, thế nhưng chỉ dám mời mình uống nước thôi vậy đó hả!" Cô gái được nuông chiều của nhà họ Lâm lại bắt đầu khi thế nữ vương rồi.

"Thế. Thế cộng thêm cơm trưa được không." Hà Vu Yên đau lòng thêm một câu nữa, trong nhà cho cô tiền tiêu vặt không nhiều lắm, thường mua sách mua đồ dùng văn phòng, cũng chỉ còn lại có tiền ăn cơm.

"Thế thì cũng không tồi lắm." Lâm Kiều Kiều thấy hô hấp cô thông thuận chút, lập tức lời kéo người đi, "Tốt lắm, không cần nờ nự cười ngốc nữa, đi mau, chờ một chút nếu thư viện đầy, mình để cậu mời mình ăn MacDonald."

Lâm Kiều Kiều so với ai đều hiểu rõ Hà Vu Yên có bao nhiêu, bình thường căn bản luyến tiếc xài tiền bấy bạ, mỗi lần vì trêu cợt cô, cuối cùng cố ý kéo cô đi tiêu tiền, nhìn Hà Vu Yên một mặt đau lòng, Lâm Kiều Kiều nói có bao nhiêu sáng khoái còn có nhiều sáng khoái.

Vốn còn đang lú lú cùng Lâm Kiều Kiều, bởi vì rất dùng sức, một đêm không ngủ tinh thần suy yếu khiến Hà Vu Yên có chút chệnh vênh, cả người ngã ra phía sau, hoàn hảo Lâm Kiều Kiều nhanh tay lẹ mắt kéo Hà Vu Yên lại, dùng sức lôi cô, miễn cho cô thật sự ngã ngổ tại nơi.

Đúng lúc này, tiếng kêu sợ hãi từ bên trên truyền đến, "Vu Yên, mặt cậu bị sao vậy?" Lâm Kiều Kiều là nữ sinh cao gầy, thân cao 1 72 cm so với nữ sinh cùng lứa cao hơn, Hà Vu Yên đứng bên cạnh cô kém hơn 12 cm, có vẻ bé bỏng rất nhiều.

Vừa chạm vào mặt, bởi vì Hà Vu Yên tận lực dùng tóc che đậy, Lâm Kiều Kiều không phát hiện gương mặt cô dán miếng vải, lúc này từ trên nhìn xuống, rõ ràng phát hiện cô chẳng những có dán miếng vải, bên trái mặt còn sưng lên thật nghiêm trọng.

"Nói mau, cậu làm sao vậy?"

"Không có gì a." Hà Vu Yên tránh né nhẹ nói.

"Không có sao mặt cậu sưng, còn dán miếng vải nữa? Cậu bị đau răng hả?" Lâm Kiều Kiều đem mặt cô nâng lên, ngó trái ngó phải, càng xem sắc mặt càng khó nhìn.

"Mình bởi vì đau răng mới sưng vậy." Nói theo Lâm Kiều Kiều, sẽ không nói dối lại không tìm thấy lý do, Hà Vu Yên lập tức phụ họa nói.

Lâm Kiều Kiều nghe được cô giải thích, bán tín bán nghi vờn ngón trở chà xát mặt cô, "Đau hay không?"

"Đau." Hà Vu Yên đau rứt cổ lại.

"Thật là đau răng sao?"

"Ừa, là đau răng."

"Hà Vu Yên, mình là người đầu tiên nói xấu trước mặt cậu, cậu chẳng những có bộ dạng đàn, còn có đầu óc ngốc ngếch, ai thấy đều muốn khi dễ, toàn thân cao thấp luôn dùng khuôn mặt này trước mặt người khác, cậu tốt nhất đừng có để người ta thương tổn khuôn mặt của cậu, bằng không sẽ đem nam sinh dọa chạy, mình thấy đời này coi như tiêu luôn rồi." Lâm Kiều Kiều rất không khách khí kể lể.

"Cũng không phải tất cả nam sinh đều chỉ nhìn bề ngoài."

"Không phải là tất cả mau chóng cũng là tất cả thôi, đi thôi, muốn đi nha sĩ hay không? Hay là muốn đi mua thuốc giảm đau?" Lâm Kiều Kiều một bên lôi kéo cô đi, một bên quay đầu lại hỏi.

Nghe Lâm Kiều Kiều tức giận hỏi,Hà Vu Yến cảm thấy trong lòng một trận lo lắng, cô biết Lâm Kiều Kiều ngoài miệng nằng, bắt quá trong lòng là quan tâm cô.

"Làm chi không nói, mình đang hỏi cậu."

Đọc theo đường đi chỉ thấy hai người một trước một sau, phía trước nữ sinh một mái tóc ngắn xinh đẹp, ngũ quan đoan chính hơi khí khái hào hùng, dáng người tinh tế thon dài, nếu không phải giọng nói cô có chút khàn khàn, người qua đường còn tưởng rằng là con trai xinh đẹp, rồi sau đó buồn không hé răng tùy ý để người đằng trước lôi kéo đi, trên mặt cô gái bất chợt lộ ra nụ cười ngây ngô, nếu không phải trên mặt này dán vải, quả thật là một mỹ nữ trong sạch không dính bụi trần.

Cùng em gái tham gia tiệc sinh nhật của Hà An Khởi xong, hai ngày sau, công việc Uông Hạo đột nhiên gia tăng, bận đến ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, thế còn đã có người không mời tự đến tới cửa tìm.

Tuần trước mới từ nước ngoài đi công tác trở về nên Biên Nhân rảnh rồi đến bị khủng, lại tìm không thấy người cùng hân vui đùa, hai ngày này dứt khoát đến công ty Uông Hạo báo danh, hôm nay giữa trưa sẽ đến, hơn nữa cơm trưa kêu cô thư ký mua đến cùng Uông Hạo cùng nhau ăn.

Đến buổi chiều, cô thư ký vì hân chuẩn bị món điểm tâm ngọt cùng đồ uống,ngồi ở trước bàn làm việc nhìn Uông Hạo xem tài liệu, Biên Nhân cảm thấy thật chám chường.

"A Hạo,tối nay bà xã của Nhất Định mời ăn cơm,cậu đi không?" Bởi vì rất nhàm chán, rõ ràng buổi sáng Uông Hạo cự tuyệt một lần,hân vẫn chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

"Mình bẻ bộn nhiều việc."

"Thiếu gia, mình đã hỏi qua thư kí cậu,công việc của cậu người thường đều có thể xử lý xong hết rồi."Hân hai ngày này ở nơi này la cà, quan hệ cùng cô thư ký cực tốt, tiến độ cùng hành trình công việc của Uông Hạo,hân sớm mò một rõ hai ràng rồi.

Nghe Biên Nhân có chút giọng điệu ai oán, Uông Hạo có thể này mới đem tầm mắt từ trên tài liệu dời đi, ngược lên lườm Biên Nhân một cái, thấy hân đang thỏa mãn uống trà sữa trân châu mà cô thư ký mua về, "Cậu rất rảnh rồi có phải không?"

"Là thật cực kỳ rảnh rồi mới đúng, công ty mình có chị ở đó,chị ấy khí thế nữ vương, chẳng những nhân viên chủ quản trong công ty thật an phận, hơn thế khách hàng đều rất ít không hề nghe lời, kia còn cần mình ra mặt làm chi."

"Mình nghĩ chị cậu không lâu nữa sẽ phải lập gia đình,cậu là người thừa kế hợp pháp không nhiều cũng ít nên làm một chút chứ."

"Cậu yên tâm đi, tương lai chồng chị mình sợ chị mình ở trong nhà rất buồn, cho nên đồng ý sau khi kết hôn chị có thể tiếp tục đi làm."

Uông Hạo thấy Biên Nhân nói mặt không đỏ khí không thở gấp, thường cho hân một cái xem thường, "Cậu có thể có chút tiền đồ được không?Nhưng đây là công ty của cậu, chị cậu bắt quá là quản lý giúp cậu thôi, cậu không thêm quan tâm như vậy, không sợ người khác cười cậu à?"

"Cười cái gì? Liên tính mình là kẻ bất tài cũng sẽ có phụ nữ mong chờ." Biên Nhân có chút lưu manh nói,hân có tiền có gia thế, thể trạng cường tráng, tuần tú lịch sự, phụ nữ không thương hân liên quá lãng phí rồi.

"Chờ ngày nào đó cậu bị người phụ nữ cậu nhìn trúng ghét bỏ, mình xem coi cậu sẽ làm thế nào đây."

"Đến khi đó mình có thể làm sao? Trực tiếp đem người đó kéo lên giường làm." Biên Nhân tùy ý nói, hoàn toàn không lo lắng có loại sự tình này phát sinh.

"Mình một chút còn hợp, cậu có thể đi rồi."

"Bữa ăn tối hôm đó cậu không đi thật à?"

Uông Hạo còn muốn cự tuyệt, Biên Nhân lại buông đồ uống trong tay, cả người ngồi phịch ở trên sofa.

"Mình ở trong này chờ cậu, dù sao mình cũng rất rảnh rồi." Nói xong Biên Nhân đem ra một cái mini pad mang theo bên mình, bắt đầu cùng phụ nữ tán dóc.

Trong nhóm bọn họ Biên Nhân là người rảnh rồi chuyện theo đuổi phụ nữ nhất, chỉ cần hân vừa ý,nếu không truy đuổi, chính là thực đuổi theo, cảm giác mới mẻ hết đi, không đến ba tháng lập tức sẽ lại tìm mục tiêu khác,cuộc sống Biên Nhân săn bắt riết không biết mệt.

Chịu không nổi Biên Nhân quần quít làm phiền, Uông Hạo hiếm khi không tăng ca, cuối cùng chỉ có thể cùng nhau lái xe đi đến nhà Kì Nhất Định.

Bởi vì tính mua bia qua uống, bọn họ lái xe quanh quẩn đến cửa hàng tiện lợi mua rượu bên cạnh, đang lúc bọn họ đi tiến cửa hàng tiện lợi,đi động Uông Hạo đột nhiên vang, Biên Nhân vỗ vỗ vai anh, bản thân đi vào mua bia trước,để Uông Hạo một mình ở bên ngoài nói điện thoại.

Uông Hạo nói điện thoại, nói vài câu liền cúp, đưa điện thoại di động nắm ở trên tay xoay người, vừa mới tiến vào cửa hàng tiện lợi tìm Biên Nhân, trong lúc xoay người, khỏe mắt thoáng nhìn bóng dáng có chút quen quen,ánh mắt anh nhìn kĩ lại, chớp mắt hướng về bóng dáng quen thuộc cách đó không xa.

Thì ra Vu Yến, khi nhìn thấy cô, Uông Hạo mới nhớ khuyên tai hai ngày trước nhất còn đặt ở trong túi tây trang, đêm đó đã quên trả lại cho Hà gia, hai ngày này công việc bận quá hơn nữa Biên Nhân luôn luôn quấy rầy anh, làm anh hoàn toàn quên đi chuyện khuyên tai, xem ra đêm nay về nhà, anh muốn trước đem khuyên tai trực tiếp đưa cho em gái, muốn con bé trả lại cho Hà gia.

Ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào Hà Vu Yến, hôm nay cô mặc váy không có tay liền thân, trên gò ả ngực gắn chất liệu mềm mại, theo gió đêm thổi phấp phới, đem làn váy cô thổi tới tụt ý lay động theo chiều gió, làm cho người ta nhìn không được đem tầm mắt dừng ở trên đôi chân trắng tuyết của cô.

Hà Vu Yến cùng một nam sinh cao gầy đang ở chờ đèn xanh, nam sinh so với Hà Vu Yến cao hơn mười cm, không biết ở bên tai Hà Vu Yến nói gì đó, làm cô tức giận tay đánh vào bờ vai của hắn vài cái, nam sinh bị đánh chẳng những không tức giận, còn vui vẻ giương cao đầu cười, một tay bắt được tay cô, một tay vỗ vỗ đầu cô, vô cùng thân thiết giống như là một đôi tình nhân.

Không sai, đáng chết như là một đôi tình nhân liếc mắt đưa tình, Uông Hạo cau mày, ánh mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động hai người.

Khi đèn xanh, nam sinh vội kéo tay Hà Vu Yến đi qua đường, hướng phương hướng anh đi tới hai người bộ dáng thân mật nói nói cười cười, khiến anh nhìn không thoải mái vô cùng, muốn đòi ánh mắt đi, lại chói mắt nhìn chăm chăm tay hai người đang nắm.

Kỷ thực từ đêm đó đối với Hà Vu Yến nói anh không thích cô, Uông Hạo đã phân rõ giới tuyến bản thân cùng cô, anh sẽ không vi phạm, cũng không muốn cô tự mình chịu mất mặt cùng đây dựa, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, tầm mắt vẫn là không khỏi hướng hai người đó nhìn lại.

Lúc này Biên Nhân mua bia xong, đi ra cửa hàng tiện lợi chỉ thấy Uông Hạo một tay cầm di động, một tay bỏ vào túi quần tây, sắc mặt không được tốt cho lắm.

"A Hạo, cậu làm gì mà trưng một bộ mặt như muốn ăn thịt người vậy?"

Uông Hạo không có đáp lời, ánh mắt nhìn chăm chăm Hà Vu Yến đang đi cách trước mặt mình vài bước, còn có trên mặt cô có dán vài thật chương mắt.

Trong lòng một thanh âm nháy ra, mặt cô bị thương? Một người nữ sinh tốt, nơi nào không thương tổn lại bị thương ở trên mặt.

Hà Vu Yến là con gái của vợ trước, bởi vì vợ trước qua đời, nên khi đem con gái về nhà nuôi nấng, dì Hà không cho, làm âm ỉ lên, cuối cùng vẫn là đem Hà Vu Yến mang về nhà nuôi nấng.

So với hai đứa con gái bảo bối mình sinh, Hà Vu Yến trong mắt dì Hà như cái đinh trong mắt vậy, mà bây giờ chú Hà có hết thấy cuộc sống xa hoa tất cả đều là cười dì Hà ban tặng, ngay cả nhìn thấy dì Hà đối với Hà Vu Yến xem nhẹ, chú Hà cũng chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần dì Hà đừng hờ một tí là âm ỉ với ông, ông hết thấy đều theo vợ.

Bốn năm trước khi anh bỏ tức môn cho Hà Vu Yến, liền phát hiện Hà Vu Yến ở Hà gia không một ngày dễ chịu, dì Hà hết sức lạnh lùng, chú Hà chẳng quan tâm, ngay cả cùng chị em Hà gia cũng không tính thân thiết.

Anh đã từng đồng tình cũng thương hại Hà Vu Yến, nhưng lúc anh phát giác cô thích mình, đồng tình cũng thương hại cũng trôi đi, bắt đầu lạnh lùng với cô.

Hai mươi hai tuổi Hà Vu Yến thuộc về xinh đẹp, cùng những phụ nữ anh kết giao lúc trước hoàn toàn khác nhau, hơn nữa có cảm giác cô là người nhân hậu chịu đựng, trong số nữ sinh anh biết đều toàn là đại tiểu thư bị làm hư, đều mỹ nữ xinh đẹp tự tin, còn chưa từng tiếp xúc với nữ sinh giống Hà Vu Yến ôn thuận nhu thuận.

Anh thích phụ nữ có cá tính, Hà Vu Yến xinh đẹp, nhưng lại ít khiến dục vọng

anh muốn chinh phục giữ lấy, cô giống như là cọc gỗ mỹ nhân, chỉ có thể nhìn thưởng thức, rất khó gọi lên dục vọng của đàn ông.

Bốn năm trước anh đối với cô không động tâm, bốn năm sau cũng không có khả năng, anh không biết là bản thân đối với thương thức người phụ nữ, trải qua bốn năm lập tức liền thay đổi, nhưng là nhìn cô cùng người khác thân mật nói nói cười cười, anh thế nhưng cảm thấy cảnh tượng thật chói mắt, khiến anh nhìn rất không thoải mái.

Nhớ đến đêm đó, nếu anh không nhìn lầm, trong mắt cô như trước tồn tại đối với anh thích cùng ái mộ, thế nào mới vài ngày không thấy, cô đã cùng người khác gần gũi, không biết có phải không là người đàn ông kiêu ngạo quấy phá, nhìn một màn lúc này, một cô cảm giác không vui xa lạ từ trong lòng anh nổi lên.

"Hà Vu Yến." Bởi vì Uông Hạo đột nhiên hô tên cô, làm thân hình Hà Vu Yến cúi đầu muốn làm bộ như người xa lạ đi lướt qua anh bỗng cứng lại, nhưng cô không có đáp lại, mà là nắm tay Lâm Kiều Kiều bên cạnh dựa vào càng gần, hành động né tránh của cô khiến Uông Hạo đã không vui còn chớp mắt càng tức giận.

Biên Nhân bởi vì khát nước, thuận tay mở một lon bia, thấy Uông Hạo không khách khí muốn con gái người ta đứng lại, hắn anh tuần đem thùng bia khiêng trên vai, nhử mày nhìn Uông Hạo một cái, ở trong ấn tượng của hắn, Uông Hạo rất ít khi ở trên đường tìm người bắt chuyện, hôm nay cũng làm

cho hắn mở rộng tầm mắt rồi.

Hà Vu Yến gắt gao nắm tay Lâm Kiều Kiều, cả người rúc vào bên cạnh Lâm Kiều Kiều, không dám ngẩng đầu nhìn, thậm chí chạy nhanh rồi đi.

Lâm Kiều Kiều còn đang quyết định, hai ngày liên tục giúp Hà Vu Yến ôn tập kế toán, cô mệt suốt nửa ngày phịch ở trên sofa thư viện, miệng ảm ỉ muốn Hà Vu Yến mời khách, nhưng lại nhất định phải ăn sang một chút, khiến trên đường đi Hà Vu Yến vừa đi vừa kháng nghị.

Bởi vì đang chuyên chú nghĩ chờ một chút muốn ăn cái gì, Lâm Kiều Kiều không phát hiện Uông Hạo tồn tại, Hà Vu Yến cũng không muốn cho cô biết, thẳng đến Uông Hạo hướng về các cô vượt qua một bước, còn không kịp phản ứng, tay kia của cô đã bị Uông Hạo kéo lấy, hung bạo làm cô dừng lại bước đi.

"Tôi gọi em, em không nghe thấy sao?" Giọng nói Uông Hạo lần này tăng thêm, lực đạo trên tay không nặng không nhẹ, lại làm Hà Vu Yến muốn tránh đi cũng không được.

Lâm Kiều Kiều còn không hiểu rõ chuyện gì, hai người các cô đang đi trên đường vui vẻ, người đàn ông trước mắt một bộ dáng toàn thân đều là tây trang hàng hiệu, nhưng tự nhiên nắm tay Hà Vu Yến làm chi nha? Cô bất mãn khuôn mặt khiêu khích trừng Uông Hạo.

"Vu Yến, cậu biết ông chú này à?"

Lâm Kiều Kiều một tiếng ông chú khiến trên mặt Uông Hạo hiện lên hắc tuyến, ngay cả Biên Nhân đứng một bên cũng bị bia trong miệng làm sặc, nhin không được ho khan vài tiếng.

Mắt Uông Hạo lạnh lùng lườm Lâm Kiều Kiều, thanh âm làm nũng vừa nghe liền biết, người bị anh nghĩ lầm là nam sinh kỳ thực là nữ sinh, chỉ là quần áo hơn nửa một đầu tóc ngắn, cứ chỉ gọn gàng hơn chút sẽ như nam sinh anh tuấn, mới có thể khiến anh hiểu lầm.

Hà Vu Yến không trả lời, chỉ là tránh cổ tay bị Uông Hạo bắt được, nhỏ giọng muốn Uông Hạo buông cô ra, đáng tiếc Uông Hạo từ đầu không để ý tiếng nói giống như mèo kêu kháng nghị của cô.

Thấy Hà Vu Yến lắc đầu, lại thấy người đàn ông vốn không quen biết không biết làm sao cứ nắm tay Hà Vu Yến không tha, đại tiểu thư Lâm Kiều Kiều lập tức phát cáu rồi đấy.

"Vị ông chú này, chú là ai vậy? Muốn tìm phụ nữ, phía trước chỗ rẽ đi chừng trăm mét còn có quán rượu, chờ đến tối khách điểm mồi, chú muốn tìm phụ nữ thế nào đều tùy chú, bất quá xin không cần giống như mấy tên biến thái tùy tiện ở trên đường bắt loạn người khác, cần thận cháu gọi cảnh sát bắt chú!"

Lâm Kiều Kiều rất không khách khí hướng Uông Hạo rêu rao, dương cầm trừng anh, bộ dáng hung dữ làm Biên Nhân cảm thấy hứng thú chớp mắt vài cái, bình thường sớm quen với nữ sinh đối với Uông Hạo nịnh bợ lấy lòng, gặp nữ sinh dùng giọng nói khinh thường lại khiêu khích cùng Uông Hạo nói chuyện, này thật đúng là phá lệ lần đầu thấy.

Uông Hạo bị kêu ông chú đã có chút không vui, lại nghe đối phương không khách khí kêu anh biến thái, sắc mặt không khỏi càng trầm, lực đạo nắm tay Hà Vu Yến cũng mạnh hơn một chút.

Anh đang nghĩ câu uốn nắn lại đối phương, Lâm Kiều Kiều lại bảo huyền não, "Vị ông chú này, cháu biết bạn cháu rất xinh đẹp, đáng người còn rất là hạng nhất, nhưng có thể mời chú buông tay ra không? Chúng cháu thật sự bế bộn nhiều việc, không rảnh ở trong này cùng chú bắt chuyện." Lâm Kiều Kiều tròn trĩnh mắt, trong giọng nói tràn đầy khinh thường, cuối cùng hướng trước ngực Uông Hạo đẩy một cái, này rõ là đang khiêu khích nhìn nhìn ánh mắt Uông Hạo tức giận lên, nhin phải cổ nhin, chỉ sợ bản thân vừa ra tay, đem nữ sinh không biết trời cao đất rộng bị thương.

Anh tự nhận đối với nữ sinh luôn luôn tôn trọng, lại không thể tức giận cũng không ý nghĩ đánh, bất quá hôm nay thực là bị tức chết muốn đem nữ sinh không giống nam cũng chẳng giống nữ này bóp chết.

Uông Hạo liên tục làm vài cái hít sâu, muốn bản thân đừng cùng nữ sinh này so đo, đem lực chú ý đặt ở trên người Hà Vu Yến, "Mặt của em bị sao?"

Lúc này Hà Vu Yến cúi đầu muốn đẩy tay đang không buông của Uông Hạo ra, cúi đầu muốn nói anh buông tay, lại bởi vì câu hỏi vừa rồi của Uông Hạo làm cô biểu cảm một chút, làn môi nhếch lên, tay vuốt miếng vải dán trên mặt trái, cuối cùng không lên tiếng.

Biên Nhân một bên nhin không được chặc vài tiếng, không nghĩ tới Uông Hạo ngăn lại nữ sinh là vị đại mỹ nữ, đáng tiếc mặt trái của cô bị sưng, còn dán một miếng vải lớn, thoát nhìn vô cùng chướng mắt.

Ánh mắt Uông Hạo dừng trên miếng vải dán bên mặt trái của Hà Vu Yến, mày nhíu lại cau, lực đạo trên tay cũng không tự giác giảm chút.

"Nói với tôi, mặt của em làm sao vậy?" Uông Hạo dần lại tức giận hỏi lại lần nữa.

Câu hỏi của anh không được Hà Vu Yến đáp lại, ngược lại là mang theo một mặt đề phòng nhìn anh, kia còn có dụ dỗ đêm đó.

"Ông chú à, chú cho chú là ai chứ, bạn cháu mắc mớ gì phải nói với chú? Thiet là quái lạ." Lâm Kiều Kiều một bước ngăn Uông Hạo cùng Hà Vu Yến, rất có khí thế một mình đầu cùng Uông Hạo.

Thấy thế, Hà Vu Yến sợ Lâm Kiều Kiều thật sự động thủ, lôi kéo tay cô nói: "Kiều Kiều, anh ấy lúc trước là gia sư của mình."

"Gia sự thì giỏi lắm sao? Ông chú gia sư là có thể kiêu ngạo ở trên đường nắm tay nữ sinh không tha? Mời chú lập tức buông tay!" Lâm Kiều Kiều từ nhỏ đã học võ, tuy rằng đáng người nhỏ nhắn, bắt quả cô là dạng đại tỷ kiêu ngạo, không nói hai lời dùng sức kéo, muốn đem tay Hà Vu Yến kéo trở về.

Lôi kéo này, Hà Vu Yến cuối cùng chịu không nổi, đau kêu vài tiếng, này mới khiến Uông Hạo không tình nguyện buông tay.

Nhìn thấy cổ tay trắng nõn của Hà Vu Yến bởi vì anh thô bạo mà chuyển hồng, Lâm Kiều Kiều thấy anh buông tay, lập tức đem Hà Vu Yến kéo ra phía sau, một bộ dáng gà mẹ bảo vệ gà con.

"A Hạo?" Nhìn thấu hai người có tư thế đánh nhau, Biên Nhân chạy nhanh đi lại.

Uông Hạo tùy tay lấy ra một tấm danh thiếp, "Cầm."

Hà Vu Yến không rõ vì sao anh đưa danh thiếp cho mình, sợ hãi đưa tay tiếp nhận, trên mặt danh thiếp viết hai chữ Uông Hạo, phía trên còn có số điện thoại di động riêng của anh, "Đây là. . . ."

"Tôi chờ em nói với tôi, mặt em đỏ bừng là bị như thế nào."

Uông Hạo không muốn ở trên đường lớn cùng cô lôi kéo, cũng không muốn bạn cô cùng Biên Nhân dùng ánh mắt hoài nghi nghĩ anh là biến thái, tiếp tục đứng ở chỗ này còn bị nhiều người qua lại nghị luận ào ào, tức thời quyết định tìm thời gian bàn lại.

Không đợi Hà Vu Yến nhiều lời, Uông Hạo chuyển sang Biên Nhân đang xem nào nhiệt nói: "Đi thôi."

Tìm không ra được gì Biên Nhân cũng không có tò mò thêm, thấy Uông Hạo tự mình đi tới vị trí dừng xe, hần khiêng thùng bia, trước khi đi vẫn không quên quay đầu hướng Lâm Kiều Kiều nói: "Nhớ đấy, lần sau ngàn vạn không cần tùy tiện đối với anh đẹp trai kêu là ông chú, cẩn thận bị người ta chụp tới đánh đòn đó."

"Biến thái!" Lâm Kiều Kiều mắng, nếu không phải Hà Vu Yến giữ chặt cô, cô sớm đã tiếng lên hung hăng đá vào mông cái người đàn ông đó.

"Em người phụ nữ này, tôi nhớ kỹ em, lần sau gặp phải tôi, tôi nhất định sẽ cho em hiểu rõ cái gì là biến thái." Biên Nhân hần là ai? Hần là một tên sắc lang lẫn lộn trong đám phụ nữ, gặp phải người phụ nữ kiêu ngạo như vậy, hần phải cho cô biết tay một chút, thật tốt kéo lại hoà nhau.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thẳng đến khi bóng dáng Uông Hạo cùng Biên Nhân biến mất, Lâm Kiều Kiều mới xoay đầu trực tiếp hỏi: "Vu Yến, ông chú đó đang theo đuổi cậu sao? Bằng không làm chỉ quan tâm mặt của cậu như thế nào, còn lại cho cậu danh thiếp của hần?"

"Không phải, anh ấy làm sao có thể theo đuổi mình chứ." Hà Vu Yến bị lời nói Lâm Kiều Kiều giật nảy mình, gấp đến độ lắc đầu, "Anh ấy không phải. . . ."

Uông Hạo làm sao có thể theo đuổi cô, cô nào giám treo cao như vậy, trên thực tế anh căn bản không thích cô.

"Nhưng là vừa rồi hần ta rõ ràng. . . ."

"Mình nói không phải là không phải."

Lâm Kiều Kiều mới không để ý tới câu trả lời của cô, bất mãn đem danh thiếp trong tay cô cướp đi, "Uông Hạo, Wow, chức vụ còn là tổng giám đốc nha, thì ra ông chú biến thái đó là người có tiền."

"Kiều Kiều, trả mình, cậu không cần nói lung tung, anh ấy mới không phải ông chú gì, cũng không phải cái gì biến thái, anh ấy năm nay mới hai mươi tám tuổi thôi."

Hà Vu Yến nghe thấy người mình thích bị Lâm Kiều Kiều phê bình không đáng một đồng, nhin không được muốn giúp anh sửa lại kết luận sai, ngược lại quấy động tò mò của Lâm Kiều Kiều, "Được rồi, Hà Vu Yến, cậu dám ở sau lưng mình thích đàn ông, mau khai ra, cậu cùng ông chú kia có quan hệ gì hả?"

Lâm Kiều Kiều bị động chuyển thành chủ động, ôm lấy cổ Hà Vu Yến ép hỏi, một tư thế không khai sẽ đập vỡ nồi đất hỏi đến cùng.

Cho dù Lâm Kiều Kiều ép hỏi mấy lần đi nữa, nhưng Hà Vu Yến lại hoàn toàn không nói nhiều ra chuyện có liên quan tới Uông Hạo, Lâm Kiều Kiều ép hỏi cũng không được gì nhiều, nên không hỏi vòng quanh đề tài này nữa, mà nghiêm túc suy nghĩ coi muốn ăn cái gì.

Đang lúc hai người đang đi trên đường lớn, vốn chiếc xe hơi màu đen cao cấp đang chạy trên đường lớn, đột nhiên ở ven đường khấn cấp thắng lại, phát ra tiếng thắng xe chói tai, làm Hà Vu Yến hoảng sợ, vừa định quay đầu nhìn, cửa xe hơi chỗ ghế sau đột nhiên bị mở ra rồi lại đóng, khi cô còn chưa có thấy rõ ràng đối phương, người nọ dùng sức lôi cô đi vào.

Sau đó cô chỉ nghe thấy cửa xe lại lần nữa bị mở ra rồi đóng, chờ cô phản ứng kịp, mới phát hiện mình đang ngồi ở ghế sau trong xe hơi, mà người bên cạnh cô không phải ai khác, chính là Uông Hạo người mới vừa mang một bộ mặt không vui rồi đi.

Hà Vu Yến gấp đến độ hướng cửa xe bên kia chui ra, nhưng động tác của cô cũng không nhanh, tay cô còn chưa có đụng tới tay cầm cửa, Uông Hạo đã trước cô một bước bắt hai tay của cô, "Anh Uông, anh buông tôi ra!"

Động tĩnh hai người ở ghế sau không có ảnh hưởng chút nào tới chỗ tay lái của Biên Nhân, hần từ đầu mặc kệ Uông Hạo giữa đường bắt người ta có phải trái pháp luật không, lúc Uông Hạo ra hiệu, hần khởi động ổ khóa, rồi sau đó đem xe chạy trên đường.

Thấy Lâm Kiều Kiều bị dọa ngốc ở ven đường, lúc này mới gấp rút đuổi theo, "Anh buông tôi ra!" Thấy ổ khóa bị khởi động, Hà Vu Yến không có khả năng mở cửa xe, Uông Hạo có thể này nói tay cô ra.

Hai tay vừa được tự do, Hà Vu Yến hướng Uông Hạo kêu to: "Tôi muốn xuống xe!" Nhìn bóng dáng Lâm Kiều Kiều bị xe bỏ càng ngày càng xa, xe nhanh chóng quay ngược trở lại, trọng tâm cô không ổn định ngã ngối ở trên người Uông Hạo, chờ cô lại đứng lên, đã không còn thấy bóng dáng Lâm Kiều Kiều nữa.

Uông Hạo không để ý cô cũng không lên tiếng, nhưng Biên Nhân ở trên chỗ lái xe lên tiếng, "A Hạo, trực tiếp đi đến nhà Nhất Thế sao?"

Xe này là của Uông Hạo, người lái xe vốn cũng là Uông Hạo, ai biết vừa rồi Uông Hạo đột nhiên quyết định kêu hần lái xe, cuối cùng còn ở tại ven đường bắt người, tuy rằng hần không quá đồng ý hành động đột nhiên này của Uông Hạo, bắt quả hần lại rất phối hợp.

Chỉ là bắt người đến đây, nhưng giống như không tình nguyện lắm, hần sợ chờ một chút đến nhà Kỳ Nhất Thế không có cách nào giải thích.

"Tôi không muốn đi, các anh mau dừng xe!" Hà Vu Yến thấy Uông Hạo hai tay ôm ngực không để ý cô, dứt khoát đối với người phía trước nói: "Anh dừng xe có được không? Bọn tôi không tìm không thấy tôi sẽ lo lắng." Hơn nữa cô còn muốn về nhà tìm khuyên tai.

Biên Nhân từ trong kính chiếu hậu đồng tình nhìn cô một chút, vừa nhìn Uông Hạo ngồi ở một bên sắc mặt xanh mét khó coi, "Em không cần nói với anh, nói với hần á, anh chỉ phụ trách lái xe thôi." Biên Nhân một bộ dáng lực bất tòng tâm, lấy tay chỉ chỉ Uông Hạo.

Hà Vu Yến cắn cắn môi, quay đầu dè dặt cẩn trọng gọi người, "Anh Uông." Đáng tiếc Uông Hạo không chịu để ý cô, chẳng những không để ý, còn lạnh lùng lườm cô một cái, khiến Hà Vu Yến muốn nói tất cả đều ghen ghét ở trong miệng, một chữ cũng không nói nên lời.

Đúng lúc này, di động Hà Vu Yến vang, không cần đoán cũng biết là Lâm Kiều Kiều, cô nhanh chóng mở túi sách lấy điện thoại ra, vừa mới ấn xuống phím kết nối, "Alo, Kiều Kiều. . . ." Còn chưa nói xong, di động trong tay đã bị cướp đi, Uông Hạo không nói hai lời cầm điện thoại di động tắt máy, thuận tiện bỏ vào trong túi áo khoác tây trang mình.

"Anh Uông, anh mau trả lại di động trả cho tôi." Hà Vu Yến tức đến đỏ mặt, cô không hiểu làm sao lại có người không có đạo lý như vậy.

"Tôi nghe em nói thêm một câu nữa, tôi liền đem điện thoại em ném ra ngoài xe."

"Anh. . . . Anh làm sao có thể thô phi như vậy!" Cô tức giận đến mắng chửi người, mà câu thô phi này lại làm Uông Hạo nhũn mảy, tựa hồ đối với phản kháng của cô cảm thấy thú vị.

"Tôi nói được làm được."

Nghe vậy Hà Vu Yến thật không dám lên tiếng nữa, di động này là tiền cô đi làm dành dụm vài tháng mới mua được, sợ Uông Hạo thực ném đi di động bảo bối của cô, Hà Vu Yến đành phải ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, Hà Vu Yến không hiểu nhìn ra ngoài xe, rồi sau đó nghe thấy âm thanh Uông Hạo từ ngoài xe truyền đến, "Xuống xe."

Có thể này mới phát hiện trong xe chỉ còn một mình cô, Uông Hạo cùng Biên Nhân không biết lúc nào đã sớm xuống xe, còn chưa hiểu tình trạng gì cô chỉ thấy cửa xe bị Uông Hạo mở ra, anh liền đứng ở trước mặt cô, vẻ mặt so với lúc này không khá hơn chút nào.

"Đây là chỗ nào vậy?" Hà Vu Yến đi ra khỏi xe, ngẩn đầu nhìn xung quanh ngôi biệt thự trước mắt, cô không biết vì sao anh lại dẫn cô tới đây.

Uông Hạo không trả lời câu hỏi của cô, chính là dùng ánh mắt ý bảo cô câm miệng, mà Biên Nhân đã sớm xuống xe cầm bia vào trong nhà rồi.

"Tôi không muốn đi vào, Anh Uông, anh trả điện thoại cho tôi được không? Tôi chờ một chút, tôi thật sự còn có việc." Hà Vu Yến một mặt khăn cầu nhìn anh, rồi sau đó lại cúi đầu nhìn túi áo khoác tây trang anh, di động của cô để ở nơi đó, cô hi vọng Uông Hạo tốt bụng trả cho cô.

Cô giọng khàn cầu không có đánh động Uông Hạo, lại nghĩ đến từ lúc kéo cô đi cô luôn giữ một khoảng cách với anh, thái độ lạnh nhạt xa lạ, anh càng

ngày càng tức giận, cũng không có tâm tư đi truy cứu vì sao mình lại tức giận, không cho cô cơ hội lên tiếng nữa, không nói hai lời có chút thô lỗ lôi kéo tay cô đi vào trong nhà.

Đêm nay, Kỷ Nhất Thế không nghĩ tới Uông Hạo sẽ đột nhiên mang phụ nữ đến Lai gia lý ăn cơm, trong tay hắn ôm con trai mới được một tuổi, dùng ánh mắt hỏi Biên Nhân, Biên Nhân chỉ hướng anh lắc đầu nhún vai, ý nói hắn cũng không rõ tình huống hiện tại.

Nhìn nhìn Uông Hạo vừa vào nhà không nói một câu nào, ngồi ở trên sofa phòng khách, ánh mắt lại nhìn chằm chằm hai người phụ nữ đang bận rộn trong phòng bếp.

Một người là vợ của hắn, Kỷ Nhất Thế không cho rằng Uông Hạo dám có can đảm nhìn vợ hắn, cho nên người Uông Hạo nhìn là người anh mang đến Hà Vu Yên.

Cùng người phụ nữ Uông Hạo kết giao bình thường khác nhau, Hà Vu Yên quá mức thanh thuần cũng quá mức trẻ tuổi, vừa thấy chính là người nhìn đời chưa sâu, đẹp mắt là đẹp mắt, chính là rất ôn hòa nhu thuận, không phải là loại hình Uông Hạo luôn luôn thích.

Bất quá nhìn Uông Hạo lúc này phiền chán, lẫn lộn tình trường nhiều năm, anh cũng không đối phụ nữ động tâm, lúc này đây tựa hồ rất khó mà lui rồi.

Tuy rằng không xác định Hà Vu Yên có thể khiến Uông Hạo yêu cô không, bất quá khó được có người phụ nữ có thể làm anh phiền muộn trong lòng, cái này đủ để thuyết minh, Hà Vu Yên tồn tại đối với Uông Hạo mà nói cũng không bình thường.

Lại đem tầm mắt hướng phòng bếp, chỉ thấy Hà Vu Yên cẩn thận giúp vợ hắn bưng bát đũa, bưng thức ăn, vợ hắn còn cùng cô nói nói cười cười, yêu vợ nhiều như Kỷ Nhất Thế đối với cô gái Hà Vu Yên này tự nhiên cũng có hảo cảm, ít nhất so sánh cùng đại tiểu thư Di Thiên trong nhóm luôn bên người Uông Hạo, Hà Vu Yên bình dị gần gũi nhìn có bao nhiêu thuận mắt.

Thanh âm Trác Viện trong phòng bếp truyền đến, nói có thể ăn cơm rồi, Kỷ Nhất Thế ôm con trai đang ngủ đứng dậy, để con trai vào giường ngủ con nít, sau đó hắn hướng bàn ăn đi tới.

Nhìn đồ ăn đều bày trên bàn, Hà Vu Yên bị an bày ngồi ở bên cạnh Uông Hạo, "Vu Yên, em ăn nhiều một chút nha, đừng có ngại, chị không biết em đau răng, bằng không chị sẽ chuẩn bị một chút đồ ăn dễ nuốt hơn." Trác Viện thân thiết tiếp đón, cô thật thích Hà Vu Yên, tuy rằng nói không nhiều lắm, nhưng thoát nhìn cô gái này thật thiện lương xinh đẹp.

Từ sau khi kết hôn, Kỷ Nhất Thế liền bá đạo không cho cô đi làm, mà vốn không có gì bận bịu gì cô cùng Hà Vu Yên gặp lần đầu đã quen, sớm coi cô như bạn.

Nghĩ đến vừa gặp Hà Vu Yên bị Uông Hạo kéo vào trong nhà, mặt trái cô chẳng những dán miếng vải còn sưng, Trác Viện cho rằng đã xảy ra chuyện gì, hỏi kỹ sau mới biết được thì ra là đau răng.

"Dạ." Hà Vu Yên nhẹ giọng đáp, chiếc đũa trong tay lại không thể nào động, ngồi bên cạnh Uông Hạo khiến cô thật khản trương cũng rất không tự tại, tự nhiên mà vậy không tham ăn nhiều lắm, càng không cần phải nói trong lòng cô còn thấp thỏm muốn chạy nhanh về nhà tìm khuyên tai, càng ăn không vào một bàn thức ăn ngon trước mắt rồi.

"Em biết không? Cùng Uông Hạo quen biết, đây là lần đầu tiên chị thấy A Hạo mang bạn gái đến Lai gia lý đó."

Khi môi mỏng gặp phải cánh môi mềm mại của Hà Vu Yên, Uông Hạo bị mê hoặc, trên người cô có mùi thơm ngát nhàn nhạt, không như người phụ nữ bình thường mang trên người mùi nước hoa, làm anh kim lòng không đầu hôn đến càng sâu.

Đáng tiếc người bị hôn cũng không chịu ngoan ngoãn để anh hôn, đầu cô xoay phải xoay trái, muốn xoay mặt đi không để anh hôn, Uông Hạo hôn vốn ôn nhu vì vậy chuyển sang thô bạo, hung hăng đẩy rằng Hà Vu Yên ra, đầu lưỡi mình thuận thực thăm dò cùng lưỡi của cô dây dưa.

Nụ hôn nhiệt liệt hơn nữa nóng vội làm Hà Vu Yên sợ hãi, không thể ra tiếng cô chỉ có thể nhẹ giọng nức nở, liệu mình muốn đòi mặt, không để anh lại tiếp tục hôn cô.

Uông Hạo không để ý cô phản kháng, bàn tay to bá đạo ở trên người cô di chuyển, càng quá đáng cách lớp áo mỏng manh sờ lên một bên vú mềm mại của cô, ở trên đầu vú tùy ý vân vê.

Động tác anh liền mạch lưu loát, làm Hà Vu Yên hiểu ôm cô, Uông Hạo cùng cô bất đồng, anh từng có rất nhiều phụ nữ, mà cô lại trừ bỏ cái nụ hôn đầu tiên của anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng nam sinh khác thân thiết quá.

Nụ hôn này cùng nụ hôn đầu bốn năm trước kia hoàn toàn khác nhau, khi đó anh chỉ là bởi vì cô đem môi nhẹ nhàng in môi mỏng của anh, in này chỉ lưu lại vài giây, rồi sau đó cô liền then thùng kết thúc nụ hôn, nào có giống anh như bây giờ, như là muốn đem cô ăn vậy, đầu lưỡi quấn quýt lấy cô không tha, lại hút lại mút, cô hướng nơi nào lui, đầu lưỡi anh liền hướng nơi đó di chuyển, không để cô có cơ hội né ra.

Thật vất vả anh mới cam tâm dừng lại nụ hôn, môi Hà Vu Yên đỏ mọng chẳng những phát sưng còn hơi cảm giác đau đớn.

Mà Uông Hạo lại ở trong miệng không khỏi thấp giọng mắng, nhìn Hà Vu Yên bị bản thân vây ở trong lòng quần áo không chỉnh tề, hốc mắt phỉếm hồng, biểu cảm ủy khuất, anh đem ánh mắt viễn vọng dời đi cặp đùi trắng nõn của cô, liên tục hít sâu vài cái, đem cô dời về chỗ kế bên tay lái, sau giúp cô cài xong dây an toàn xong, quá trình anh không dám nhìn cô một cái, chỉ sợ bản thân lại lần nữa không khống chế được.

Mà Hà Vu Yến được tự do lập tức lui hướng bên cửa xe, cẩn thận kéo thẳng quần áo bị anh làm lộn xộn, tay run run đem tóc vén ra sau tai, tựa hồ còn chưa có hồi phục lại sau khi bị hoảng sợ.

"Anh làm sao có thể như vậy." Anh không thích cô không phải sao? Vì sao còn muốn hôn cô?

"Như thế nào?" Thanh âm anh ô ô hỏi.

"Anh làm sao có thể hôn tôi, Vội lại. còn." Anh vừa rồi còn sờ cô, thậm chí thô lỗ vuốt ve vú của cô.

"Còn như thế nào?" Bị lời của cô chọc tức, Uông Hạo hơi thờ gập nghiêng người dựa vào hướng cô, ánh mắt nóng bỏng, mắt từ trên cao nhìn xuống trừng cô, khí thế này làm Hà Vu Yến rụt rụt thân mình.

"Anh không thích tôi cũng không muốn tôi thích anh, vậy anh không thể hôn tôi, bởi vì. Bởi vì chỉ có bạn trai hoặc là chồng tôi mới có thể hôn tôi, anh về sau. Về sau không cần như vậy nữa, tôi không thích." Thanh âm run rẩy, vành mắt Hà Vu Yến đỏ lên, cả gan miễn cưỡng đem những lời này nói xong.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn Uông Hạo, cũng không dám suy nghĩ anh nghe xong lời của cô sau đó sẽ có phản ứng gì, sau khi cô nói xong áp khí bên trong trở nên thấp hẳn, rồi sau đó thanh âm Uông Hạo trầm thấp lạnh lùng vang lên, "Em yên tâm, tôi không tính toán làm bạn trai hoặc là chồng em, vừa rồi chỉ là cảm xúc nhất thời không khống chế được."

Hà Vu Yến đã sớm biết anh sẽ nói như vậy, biết anh sẽ mở miệng, dù sao cũng là người mình thích, cái loại khó chịu vẫn là khiến lòng của cô căng lên, nhất thời cảm thấy rất ủy khuất.

Uông Hạo ngồi trở lại vị trí, xe một lần nữa lăn đi, Hà Vu Yến thật lâu không lên tiếng mới mở miệng, "Tôi muốn xuống xe."

Khi xe đang chạy ở trên đường, Hà Vu Yến cúi đầu, cho nên Uông Hạo đoán không được biểu cảm cùng suy nghĩ của cô, đành phải hỏi: "Tôi đưa em về nhà?" Thanh âm của anh còn có chút khàn khàn, biểu cảm siết chặt, đoán được là không vui, dù sao tình dục người đàn ông một khi bị khơi mào, không có hoàn toàn phát tiết, rất khó có thể lập tức bình phục.

"Tôi có thể tự mình kêu xe về nhà." Hà Vu Yến tức giận cúi đầu không nhìn anh, cố ý không cho anh đưa.

"Nhà của tôi với nhà em tiện đường không phải sao?" Tiếng khóc cự tuyệt nghẹn ngào của cô khiến Uông Hạo dục cầu bất mãn không chịu được, giọng điệu tự nhiên cũng không biết chạy đi đâu, làm anh càng giận bản thân thế nào lại đối với Hà Vu Yến ra tay, nhưng lại rất muốn tiếp tục, nếu không phải tiếng khóc cô kéo lý trí đang không thể khống chế trở về, nói không chừng anh đã sớm đem cô lột sạch, trực tiếp ở trên xe muốn cô.

Anh là người đàn ông bình thường, có nhu cầu sinh lý bình thường, nhưng anh có thể tùy tiện cùng bất cứ phụ nữ nào lên giường, chính là không thể cùng Hà Vu Yến lên giường, điều này anh nhận thức bốn năm trước không phải sao?

Chết tiệt, thật là chết tiệt! Anh luôn luôn kiêu ngạo về tự chủ chạy đi đâu rồi?

Anh càng tức giận thì Vu Yến càng đối với anh phản ứng sợ hãi cự tuyệt, nếu không phải lý trí nói cho anh, cô không phải là phụ nữ anh có thể tùy tiện kéo lên giường, anh thật sự rất muốn liều lĩnh đem cô đánh ngã, sau đó hung hăng muốn cô.

"Không có, tôi không về nhà, ngày đó tôi chỉ là trở về tham gia tiệc sinh nhật của An Khởi."

Đột nhiên nghe Hà Vu Yến nhắc tới tiệc sinh nhật đêm đó, Uông Hạo nhin không được lại thấp giọng nắn một câu: "Đáng chết, mình thế nào lại quên. . . ." Tay anh nặng nề đâm vào tay lái, lực đạo không lớn lại khiến Hà Vu Yến sợ tới mức kinh hô một tiếng.

Phản ứng của cô làm Uông Hạo lại lờm cô một cái, tâm tình càng bức mình, đem caravat kéo xuống tùy tay hướng ghế xe sau quăng đi, "Em kêu lên cái gì? Không cần lo lắng tôi sẽ lại nổi sắc tâm lên với em, tôi chỉ là nhớ đến đêm sinh nhật An Khởi, tôi ở nhà em nhận được một khuyên tai trên mặt cô, nhưng vẫn quên đưa cho dì Hà."

Hà Vu Yến từ trong miệng anh nghe được hai chữ khuyên tai, nhất thời cũng quên mới vừa rồi bị anh khi dễ ủy khuất, phất chốc nâng đầu lên, không để ý trong hốc mắt còn nước mắt, vội vàng ngắt lời của anh, "Anh Uông, anh nói anh nhận được một chiếc khuyên tai?"

Uông Hạo gật đầu, "Em hiện tại đang ở nơi nào?"

"Anh Uông, anh nhận được một khuyên tai kim cương phải không? Đại khái là lớn như vậy." Hà Vu Yến dè dặt cân trọng hình dung cùng khuôn mẫu khuyên tai bị cô làm mất.

Uông Hạo hai tay nắm tay lái, quay đầu liếc cô một cái, nhìn cô nghiêm túc hình dung bộ dáng khuyên tai, anh tức giận hừ nói: "Chẳng lẽ khuyên tai là em làm rơi sao?"

Kỳ thực anh từ đầu nhớ không ra cái hình dáng khuyên tai kia, bắt quá cùng Hà Vu Yến hình dung tạo hình chắc là tám chín phần mười rồi.

Hà Vu Yến không nghe trong giọng nói mang theo vẻ châm chọc, nhưng cô vội vã muốn lấy lại khuyên tai, vội vàng gật đầu, "Ừm, là tôi làm rơi."

Biết anh nhận được khuyên tai, Hà Vu Yến không còn núp ở bên cửa xe, mà là hướng bên anh đến gần một chút, một mặt chờ đợi nhìn anh, hi vọng anh

có thể lập tức đem khuyên tai cho cô, đáng tiếc hi vọng của cô sau một giây lập tức thất bại.

"Khuyên tai hiện tại không ở trên người tôi,cô gọi điện thoại cho tôi,hẹn giờ rồi đến công ty tôi lấy." Rõ ràng khuyên tai ngay trong túi áo khoác tây trang anh, anh lại cố ý làm khó dễ cô, xem như anh trả thù người khiến anh tình dục chưa thỏa mãn.

"Anh Ông, khuyên tai đêm nay không thể trả lại cho tôi sao?"Hà Vu Yến nhìn anh, trên mặt lộ ra biểu cảm thất vọng, cô rất muốn nhanh chóng cầm khuyên tai trả lại cho dì Hà .

"Em muốn theo tôi về nhà à?" Ông Hạo nhìn chăm chăm đôi môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ, cố ý hỏi như vậy.

"Tôi với anh về nhà, anh có phải đem khuyên tai trả lại cho tôi không?"

"Hà Vu Yến, em rốt cuộc có biết ngồi trong xe cùng người đàn ông đi về nhà, đại biểu ý tứ gì không hả?" Ông Hạo nhin không được lại thét cô.

Hà Vu Yến lắc đầu, đối với anh rộng to cảm thấy không hiểu, cô chỉ là đơn thuần muốn cùng anh về nhà lấy khuyên tai, như vậy có sai sao?

Ông Hạo thấy cô một mặt mê muội, hung hăng nói ra một ngụm hòn dỗi, cánh tay duỗi thẳng muốn cô nhìn thẳng anh, mu bàn tay mon trón mặt trái sưng phù của cô, thấy cô hơi hơi rụt mặt, anh lại kéo tóc cô qua, lòng ngón tay theo sợi tóc mềm mại trượt xuống.

"Bây giờ em theo tôi về nhà, vậy chứng tỏ đêm nay tôi sẽ không cho em bước ra khỏi cửa nhà tôi một bước, tôi có thể sẽ đem em ép buộc lên giường đến không thể rời giường, hiểu không?"

Ám chỉ trắng trợn như thế ,Hà Vu Yến có ngốc đi chăng nữa cũng hiểu được ý tứ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn phớt đỏ lên, thờ hồn hển, cả người lập tức lại đi đến bên cửa xe, "Anh Ông, tôi không phải. tôi không có." Bởi vì bị hoảng sợ,Hà Vu Yến nói năng có chút lộn xộn, không biết biểu đạt ý tứ mình như thế nào.

Ông Hạo bất quá là muốn trêu chọc cô, làm sao thật sự sẽ kéo cô lên giường, nhưng thấy biểu cảm hoảng sợ lúc này của cô, anh lại hoàn toàn không thích thú trêu chọc cô, ngược lại là một bụng buồn bực.

" Vu Yến, em tốt nhất trước khi tôi còn chưa đổi ý, mau nói địa chỉ em ở đi." Ông Hạo hít sâu một hơi,lấy từ trong xe ra một điều thuốc lá, nặng nề mà hút một hơi, lại mạnh mẽ phun ra khói trắng trong miệng, đem cửa sổ xe kéo xuống, anh nói: "Bằng không tôi liền trực tiếp chở em tới chỗ tôi."

Anh bình thường là ở trong nhà, nhưng cũng có nhà chính mình, đó là chỗ ở anh tăng ca, bởi vì là nhà mình, anh cũng không mang phụ nữ tới qua đêm, nhưng nếu Hà Vu Yến muốn ngoại lệ, anh cũng sẽ không để ý.

Bởi vì anh đột nhiên tới uy hiếp,Hà Vu Yến đầu tiên là sợ run, rồi sau đó nhanh chóng nói địa chỉ mình ở, nơi đó cách thành phố một đoạn ngắn, nhưng kế bên có trạm xe bus, đi hai chuyến xe bus là đến trường đại học cô.

Khi tới nơi, Ông Hạo cầm điều thuốc trong tay ném ra ngoài cửa sổ xe, lại từ trong áo ngoài tây trang cầm điện thoại ra,Hà Vu Yến vừa thấy di động mình,tay với nhanh qua lấy, đang lúc cô để điện thoại vào trong túi, muốn đẩy cửa xe đi xuống,âm thanh Ông Hạo trầm thấp từ phía sau lại truyền đến, "Muốn khuyên tai liền gọi điện thoại cho tôi."

Lời nói Trác Viện khiến Ông Hạo buông đôi đũa trong tay xuống, mặt khác hai người hoàn toàn không để ý người đàn ông còn lại nhìn nhau một cái, tiếp tục yên tĩnh ăn cơm, hoàn toàn không gia nhập đề tài mẫn cảm này.

"Chị Viện Viện, chị hiểu lầm rồi,em không phải bạn gái Anh Ông."Hà Vu Yến vốn ăn không vô, lúc này dứt khoát đặt chén trong tay xuống, mặt đỏ khấn trương xua tay giải thích.

Trác Viện bị cô nói như vậy bất giác ngơ ngác, lập tức cười cười, " Vu Yến,em không cần ngại thừa nhận, A Hạo người này bình thường tuy rằng chơi đùa, bất quá hẳn mang em tới nhà của chị, làm sao có thể không phải bạn gái được?"Hà Vu Yến giải thích Trác Viện thế nào cũng không tin tưởng, càng không cần phải nói cô còn đỏ mặt, Trác Viện tự động cho rằng cô bắt quá là e lệ.

Biên Nhân quay qua chăm chú nhìn Kỳ Nhất Thế không ra tiếng, thấy hẳn hoàn toàn không có ngăn cản hành động vợ mình nhiều chuyện,hắn cũng lười mở miệng, tiếp tục ăn cơm uống rượu, mà Ông Hạo càng trầm mặc, tựa hồ chuyện hai người phụ nữ cùng hẳn hoàn toàn không liên quan.

"Chị Viện Viện, em thật sự chưa cùng Anh Ông kết giao, Anh Ông là hàng xóm cách vách nhà em,hơn nữa lúc trước còn là gia sư của em,em đã nhiều năm không cùng anh ấy gặp mặt, gần nhất bởi vì sinh nhật em gái em mới gặp nhau, em cùng anh ấy thật sự không phải người yêu."

Hà Vu Yến thật nghiêm túc lại giải thích một lần, chỉ sợ Trác Viện tiếp tục hiểu lầm, cuối cùng còn nhanh chóng quay đầu nhìn Ông Hạo, hi vọng anh có thể lên tiếng giúp cô, "Tôi nói đúng hay không? Anh Ông."

Ông Hạo không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt gật đầu, lúc này tướng tượng của Trác Viện bị cái đáp án này tất cả đều đánh vỡ, "Phải không?Chị còn nghĩ đến hai người là người yêu,Vu Yến em thật sự không có thích A Hạo sao?"

Trác Viện có chút thất vọng nhìn tuần nam mỹ nữ đối diện, đã không phải người yêu, Ông Hạo làm sao có thể đột nhiên mang cô đến Lai gia lý? Đây không giống tác phong bình thường của Ông Hạo cùng người phụ nữ ở chung.

Hà Vu Yến vốn không quá tự tại, lại nghe thấy Trác Viện thốt ra chữ thích,thần kinh cả người lại càng không tự giác căng thẳng, nhớ tới thư tình bị trả khi

đó, còn có gặp lại nhau. Ông Hạo luôn lạnh lùng, trong lòng cô cho dù có thích nhiều, cũng đều không dám cùng người khác thừa nhận.

"Không có, em chỉ xem anh ấy là anh trai mà thôi." Cô nhỏ nhỏ nói xạo, Ông Hạo không thích cô, cô lại càng không muốn mang đến phiền phức không cần cho anh, một lòng thầm nghĩ kết thúc bữa ăn này thật nhanh, cô có thể sớm một chút đi về nhà tìm khuyên tai bị mất.

"Này thực đáng tiếc, bất quá A Hạo lớn hơn em sáu tuổi, tuổi quả thật thì có hơi lớn, bất quá không sao, em xinh đẹp, ngày khác chị giúp em giới thiệu bạn của chồng chị cho em gặp, em ưng ý người nào nói với chị, chị nhất định giúp em nối tơ hồng." Trác Viện nhiệt tình nói, hận không thể đem tất cả bạn bè của chồng đem lại đây, cho Vu Yến chọn lựa, cô không biết câu tuổi hơi lớn, đã chọc tới ba người đàn ông đang vui đầu ăn cơm ở đây.

Ý tốt của Trác Viện làm Hà Vu Yến nhất thời khó có thể tiêu thụ, không giỏi cùng người khác tán gẫu như cô, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

"Vu Yến, em hiện tại có bạn trai chưa?" Hà Vu Yến lớn lên xinh đẹp như vậy, nam sinh theo đuổi cô chắc là cả đống đây, có bạn trai cũng không kỳ quái, Trác Viện lúc này mới nhớ tới vấn đề này.

"Không có, em còn chưa có bạn trai." Cô mỗi ngày vội vàng đọc sách, nào có dư thời gian kết giao bạn trai, lại nói khi được nghỉ hè, cô sẽ bắt đầu chuẩn bị đi làm việc rồi.

"Vậy là tốt rồi, lần sau bạn chồng chị đến Lai gia lý tử hợp, em cũng phải tới vui chơi nghe không, nói không chừng thật sự tìm được người trong lòng em, đến lúc đó chị nhất định giúp truy đuổi hán tử." "

Hà Vu Yến bị Trác Viện kiên trì nhiệt tình giới thiệu đàn ông cho cô làm quen, đành phải trước gắt đầu không dám, kết thúc đề tài quan trọng không được tự nhiên.

Đáng tiếc Trác Viện cũng không có như vậy định chỉ, dứt khoát bắt đầu nói đến những người bạn của chồng được chọn, từ tên đến tính cách còn có công việc, chỉ kém một chút là đem tổ tiên của đối phương toàn bộ nói ra, liền hi vọng Hà Vu Yến có thể hiểu biết trước, chớ có cơ hội gặp mặt, có thể càng tiến thêm một bước hiểu biết đối phương.

Mà Trác Viện bởi vì rất chuyên chú nói chuyện cùng Hà Vu Yến, hoàn toàn không phát giác Ông Hạo ngồi ở bên cạnh Hà Vu Yến, sắc mặt nói gặp nạn còn khó coi hơn nhiều, còn trừng mắt nhìn Trác Viện vài lần, nếu không phải nể mặt mũi Kỷ Nhất Thế, anh đã muốn rống tiếng bảo cô câm miệng rồi.

Ông Hạo không thích Hà Vu Yến, nhưng anh đồng thời lại càng không thích Hà Vu Yến có bạn trai, loại mâu thuẫn tâm lý này chính anh cũng làm không hiểu vì sao xảy ra, bất quá anh âm thầm quyết định kết thúc đề tài của Trác Viện, anh sẽ không cho Hà Vu Yến có cơ hội đi gặp những người vừa rồi Trác Viện tuyển chọn, một người cũng không cho cô quen!

Bữa cơm này, trên bàn cơm chỉ có hai người phụ nữ nói chuyện, ba người đàn ông hiếm khi yên tĩnh, trừ bỏ ăn cơm uống rượu cơ hồ hoàn toàn trầm mặc, Trác Viện ngẫu nhiên hỏi, bọn họ mới lên tiếng trả lời mấy chữ, nhìn ra được bọn họ không tính toán gia nhập đề tài.

Dùng xong bữa, sắc mặt đen thui đến không thể khó coi hơn, Ông Hạo cùng bạn tốt nháy mắt, thuận miệng tìm một lý do cho có lệ nói với Trác Viện, không để ý Trác Viện ra tiếng kháng nghị, lôi kéo Hà Vu Yến vừa mới ăn no xoay người rời đi.

Khi xe khởi động chạy lên đường, Hà Vu Yến yên tĩnh không lên tiếng, từ khi lên xe mặt cô luôn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, cô yên tĩnh làm Ông Hạo nhíu mày, không bao lâu, khi xe lái vào nội thành, Ông Hạo mới đánh vỡ trầm mặc, "Thật sự chính là đau răng sao?" Anh chỉ đích thị mặt bên trái sưng của cô.

"Ừ." Hà Vu Yến gật gật đầu, không dám quay đầu nhìn anh, cũng không dám tiếp xúc ánh mắt của anh, sợ bị anh phát hiện chính mình nói dối.

"Vừa rồi Viện Viện nói muốn giúp em giới thiệu nam sinh, tôi sẽ giúp em khước từ."

"Vì sao?" Đó là ý tốt của Trác Viện.

Một câu vì sao của cô làm Ông Hạo nhíu mày, "Em muốn quen mấy người đàn ông đó?" Nghĩ đến Hà Vu Yến muốn đi làm quen những người bạn độc thân không có bạn gái của anh, con tức Ông Hạo không khỏi bốc lên.

"Chị Viện Viện nói quen biết nhiều nam sinh cũng không phải không tốt."

Ông Hạo mấp máy miệng, đối với bạn anh anh biết rõ, một đống không lương tâm, cùng anh đám đàn ông đó không hơn không kém, chơi đùa phụ nữ liên tính không thể nhiều hơn anh, nhưng cũng sẽ không thể ít được, "Một số trong đó còn hoa tâm, không phải thứ tốt gì, thua kém hơn không cần quen biết."

"Nhưng là chị Viện Viện nói bọn họ cũng không tồi."

"Không sai cũng có sai, tôi nói đàn ông không tốt chính là không tốt, em nghe không hiểu sao?" Ông Hạo đột nhiên rống to làm Hà Vu Yến rụt vai lại, vẻ mặt sợ hãi đem thân mình hướng cạnh cửa dời đi.

Thấy thân mình cô theo phản xạ di chuyển tới cửa, Ông Hạo nhìn con tức cả đêm cuối cùng bùng nổ, "Em trốn cái gì, sợ tôi ăn em sao?"

Hà Vu Yến không hiểu anh vì sao muốn tức giận với cô, nhưng cũng không dám nói nhiều, sợ chọc anh càng tức giận, chính là lần nữa lắc đầu.

Nhưng ngoan ngoãn cùng yên tĩnh của cô lại khiến Uông Hạo lại càng không thoả mãn, tùy tay chuyển tay lái xe, lái xe đến ven đường dừng lại, thừa dịp Hà Vu Yến ngủ ngon, anh chuyển chỗ ghế lái xe, bàn tay to đem người cô kéo hướng bản thân, bắt quá trong nháy mắt, Hà Vu Yến đã bị anh kéo lên đùi anh, cả người giăng chân ở trên người anh, tư thế thật ái muội.

Bởi vì là buổi tối, ngoài xe không có nhìn thấy được cảnh dựa vào nhau thật ái muội trong xe, cứ việc nam cường thế mà nữ bị bắt buộc.

Tư thế thân mật lại gần gũi như vậy, gần đến nỗi Hà Vu Yến có thể ngửi được mùi trên người Uông Hạo, một loại hơi thở duy nhất thuộc về đàn ông, cô bất an vặn vẹo, thậm chí là muốn rời xa anh.

Nhưng mà Uông Hạo ôm chặt cô, một tay bắt hai tay cô, một tay ôm thắt lưng mảnh khảnh cô, mà cái mông cô ngồi ở trên đùi cường tráng rắn chắc anh, Hà Vu Yến lần đầu tiên cùng người đàn ông khác thân mật như vậy, sớm bị dọa không biết nên như thế nào cho phải, chỉ có thể lần nữa uốn éo người, muốn anh buông cô ra.

"Đừng nhúc nhích!" Cô không hiểu nam nữ hoan ái, không hiểu một người phụ nữ ở trên người đàn ông vặn vẹo sẽ tạo thành cái hậu quả gì, mông đẹp của cô ngóc vẹo lần nữa, mà váy ngắn bởi vì dạng hai chân thon dài, lúc này chính vừa xem chắc chắn rơi vào trong mắt Uông Hạo, cảnh xuân chộc người làm Uông Hạo thở hốc vì kinh ngạc rộng to.

"Anh Uông, anh buông tôi ra, tôi không thích như vậy."

"Không thích? Tôi nhớ lần đầu tiên hôn em, em còn một mặt say mê ngọt ngào xuất thần trong ôm ấp của tôi, mới bốn năm qua đi em liền đã quên sao?"

Anh còn nhớ rõ khi đó bản thân hôn cô, bộ dáng mặt cô đỏ bừng, trức trặc không hiểu hôn trả, đó là nụ hôn đầu tiên của cô, mà anh là người đàn ông cướp đi nụ hôn đầu của cô, lại đáng chết khi cô thổ lộ tình cảm với mình, vô tình xoay người chạy lấy người.

"Tôi không có." Nghĩ đến thềm mền ngủ ngốc bốn năm trước của mình, Hà Vu Yến nhận không được muốn phản bác.

"Đáng chết không có, em muốn tôi giúp em gọi lên cảm giác như thế nào không?" Uông Hạo từ buổi tối nghe thấy cô phủ nhận thích anh, trong lòng lửa giận không hiểu bắt đầu cuồng đốt, hiện tại lại nghe cô ngay cả nụ hôn của anh cũng không thích, bất mãn toàn bộ bùng nổ, hơn nữa anh cũng không hiểu cuối cùng là mình bất mãn cái gì nữa.

Đem hai tay của cô cố định ở sau thắt lưng, một tay còn lại kim chế gáy của cô, muốn cô cùng bản thân đối diện, sau đó anh mạnh mẽ kề, khi cô hoàn toàn không có phòng bị, cường hãn lại bá đạo đem cánh môi của cô che lại.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau hôm ấy, chỉ cần Hà Vu Yến có thời gian rảnh liền điện cho Uông Hạo, cô cho rằng đây là số điện thoại riêng của Uông Hạo, nhưng người nghe điện thoại lại là thư ký anh, cô thư ký nói Uông Hạo tạm thời đi công tác vài ngày, bảo cô vài ngày sau hãy điện lại.

Đợi ba ngày, cô lại điện tới công ty, vẫn là cô thư ký tiếp điện thoại, cô nói Uông Hạo đi công tác còn chưa có trở lại, vào tuần sau mới có thể trở về Đài Loan.

Hà Vu Yến thất vọng đã đợi lại đợi, cuối cùng cũng đợi đến lúc Uông Hạo kết thúc công tác, cô lại gọi điện thoại, lúc này đây vẫn là cô thư ký tiếp điện thoại, mà kết quả là Uông Hạo phải họp cả ngày.

Khuyên tai còn chưa lấy được, cô không thể bỏ qua được, cô xác định là Uông Hạo cố ý tránh không gặp mặt, cô không hiểu vì sao anh lại làm vậy, nhưng bằng bất cứ giá nào cô cũng phải lấy lại.

Hôm nay thi xong cuối kỳ, Hà Vu Yến vừa đi ra cửa vừa điện cho Uông Hạo, "Xin hỏi vị nào?" Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh khàn sáo lễ phép của cô thư ký.

"Xin chào cô thư ký, tôi là Hà Vu Yến, phiền cô nhắn giùm Uông Hạo, ngày mai tôi sẽ đến công ty tìm anh ấy."

"Hà tiểu thư, hôm qua tôi đã nói với cô rồi, tổng giám đốc gần đây bề bộn nhiều việc. . . ." Cô thư ký khó xử giải thích.

Hà Vu Yến không cho cô thư ký có cơ hội tìm lý do, trực tiếp ngắt lời cô, tự nhiên nói: "Tôi biết anh ấy bề bộn nhiều việc, tôi chỉ làm phiền anh ấy năm phút thôi, dù thế nào đi chăng nữa tôi phải gặp anh ấy, phiền cô nhắn giúp tôi, cảm ơn cô." Hà Vu Yến cố đem tất cả những lời muốn nói nói ra một hơi, xong liền lập tức cúp điện thoại.

Buổi chiều hôm sau, cho dù ngay hôm qua ở trong điện thoại nói kiên quyết, mà khi cô thực sự đứng ở trước công ty của Uông Hạo, cô lại không có dũng

khí đi vào.

Cô nói với bản thân, hôm nay cô đến chính là đơn thuần muốn lấy lại khuyên tai, cô không muốn khiến người ta chán ghét, biết rõ Uông Hạo đối với cô không có hảo cảm, còn lần nữa dây dưa với anh.

Trải qua bốn năm, cô đã không còn là một cô nữ sinh trung học ngốc nghếch thích anh năm đó nữa rồi.

Khi Hà Vu Yến đứng trước cửa tòa cao ốc công ty bồi hồi, thì ở trên tầng cao nhất của công ty, Uông Hạo đang đứng cạnh trước cửa sổ sát đất, trên cao nhìn xuống bóng dáng nhỏ nhỏ quen thuộc kia, ở trước cửa công ty đi tới đi lui, mỗi khi thấy cô cầm lấy di động, Uông Hạo liền tò mò nghiêng về đi động đặt trên bàn làm việc.

Đáng tiếc anh đã đợi lại đợi, tài liệu trên tay điều đã xử lý chu đáo xong, Hà Vu Yến vẫn còn ngây ngốc đứng ở dưới lầu, một lần cũng không gọi cho anh.

Nếu không phải anh hiểu rất rõ Hà Vu Yến, anh khẳng định sẽ cho rằng cô đang cùng mình chơi đùa thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, cũng bởi vì hiểu Hà Vu Yến không phải loại nữ sinh có tâm cơ này, mới khiến anh càng bức bối, không phải kiểu đối với phụ nữ thiếu khiên nhẫn buồn bức, mà là một loại vội vàng sốt ruột.

Sốt ruột? Anh làm sao lại đối với Hà Vu Yến cảm thấy vội vàng?

Rõ ràng là vì lạnh nhạt của cô, sợ cô vì lần trước ngoài ý muốn hôn mà quần áo bẩn thân, cố ý không tiếp điện thoại cô cũng cố ý không nhìn cô.

Nửa tháng đi qua, anh cho rằng đêm đó mình bị cô khơi mào dục vọng cũng hòa tan đi chút, trên thực tế dục vọng bị anh dùng lý trí áp chế, hơn nữa dục vọng tiềm ẩn trong lòng không có nhạt đi.

Anh đối với Hà Vu Yến dục vọng không đơn giản chỉ là đàn ông khát vọng thân thể phụ nữ phát tiết, hơn thế một ý nghĩ hung hăng muốn đem cô chiếm đi.

Lúc anh khiếp sợ phát hiện bản thân đối với Hà Vu Yến không nên có ý nghĩ này, dứt khoát đi công tác để bản thân nhầm mắt làm ngo, ai biết một chuyến xuất ngoại, anh càng muốn thấy cô, hơn nữa ý nghĩ càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Nghĩ đến đây trong lòng anh căng thẳng, đôi mắt sắc bén híp lại, nhìn không ra cảm xúc trên khuôn mặt anh tuần mang theo trầm tư, anh theo thói quen hút một điếu thuốc, ánh mắt đồng thời nhìn chằm chằm Hà Vu Yến khiến anh buồn bực nôn nóng mấy ngày nay.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Uông Hạo không biết rốt cuộc mình rút mấy điếu thuốc, dùng sức phả khói ra, xoay người đi đến trước bàn làm việc, đem điếu thuốc chỉ hút một nửa dập tắt.

Điện thoại nội bộ lúc này vang lên, "Chuyện gì?" Anh ngồi trở lại trước bàn làm việc, dụi dụi mắt.

"Tổng giám đốc, mười phút sau có hội nghị nghiệp vụ, tư liệu tôi đã chuẩn bị tốt rồi." Cô thư ký ngắn gọn nhấn nhủ.

"Tôi đã biết, cô đem tư liệu vào cho tôi." Nói xong, Uông Hạo lập tức cúp điện thoại nội bộ, mà điện thoại khác được anh đặt ở trên một đồng tư liệu như trước im lìm.

Khi cô thư ký đem tư liệu vào rồi lại đi ra ngoài, tay Uông Hạo tùy ý lật xem tư liệu trong tay, sau đó đứng dậy cầm áo khoác tây trang chuẩn bị đi họp hội nghị, trùng hợp vào lúc này di động vang rồi.

Uông Hạo đem áo khoác tây trang mặc vào, nhanh chóng lấy di động, chăm chú nhìn dãy số xa lạ phía trên, lại đi đến trước cửa sổ sát đất, khước miệng vênh lên, tâm tình không vui nhấn phím call.

Di động vừa vang một tiếng, Hà Vu Yến còn đang suy nghĩ có phải hay không là cô thư ký tiếp điện thoại, đầu bên kia lên tiếng, giọng nói nam trầm thấp ôn hoà, "Xin chào, tôi là Uông Hạo."

Đột nhiên nghe được âm thanh của anh, Hà Vu Yến tim đập nhất thời nhanh hơn, miệng mở ra lại không thể nói ra tiếng, cô từ đầu không biết được, từ một tiếng trước cô xuất hiện ở dưới công ty, Uông Hạo đã phát hiện cô rồi.

"Nói chuyện." Đầu điện thoại bên này, Uông Hạo lại thúc giục.

"Anh Uông. Tôi là Vu Yến." Cô nhỏ giọng nói: "Xin hỏi. Tôi." Cô không biết nên mở miệng thế nào, ấp úng thật lâu, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói được.

Đầu bên này cô nói không rõ ràng, đầu bên kia Uông Hạo lại không có tính nhẫn nại, "Em hiện tại đang ở đâu?"

"Ách. Dưới lầu công ty của anh."

"Đi lên."

"Hở?"

"Tôi nói đi lên."

"Nhưng là."

"Không có nhưng là,tôi bề bộn nhiều việc, không muốn lãng phí thời gian." Nói xong Uông Hạo liền cúp di động.

Nghe được âm đồ đồ, Hà Vu Yến rất là ủ rũ, nhìn phong thái cửa lớn cao ốc, bảo vệ đã nhìn cô một tiếng, cô tiếp viên bên trong cũng đối với hành động của cô cảm thấy nghi hoặc,cô đem điện thoại di động cất kỹ, bắt chấp chú bảo vệ nhìn chăm chăm, đi vào công ty của Uông Hạo.

Hà Vu Yến cho rằng Uông Hạo đang ở trong văn phòng,cô tiếp viên thân thiết chỉ dẫn cô đi vào thang máy chuyên dành cho nhân viên cao cấp lên tới tầng cao nhất, đợi cô chỉ có cô thư ký.

"Xin chào, tôi là." Hà Vu Yến mới muốn nói rõ mục đích mình đến,cô thư ký đã cắt ngang rồi.

"Hà tiểu thư, xin mời đến văn phòng tổng giám đốc."Cô thư ký thật khách khí mời cô đi vào văn phòng Uông Hạo, nhìn không có ai trong văn phòng,mặt Hà Vu Yến mang theo nghi hoặc nhìn cô thư ký.

"Tổng giám đốc năm phút trước đã đi họp rồi."

Họp? Khó trách vừa rồi anh không kiên nhẫn liền cúp điện thoại của cô.

"Tôi đây vẫn là ngày khác lại đến là được rồi." Mới đầu kiên định để ý biết bản thân thật sự quấy rầy đến Uông Hạo, có chút dao động rồi.

"Hà tiểu thư,cô đừng vội đi, là tổng giám đốc muốn cô ở chỗ này chờ ngài ấy."

Nghe vậy Hà Vu Yến lại sững sốt, ngây ngốc không biết nên phản ứng thế nào, "Nhưng không phải anh ấy đang vội sao?"

"Tổng giám đốc muốn cô chờ ngài họp xong." Thư ký nhắc lại những lời này, rất có lễ phép mời cô ngồi xuống.

Hà Vu Yến không có cự tuyệt, chọn một sofa gần mình nhất ngồi xuống, đem túi xách trên vai đặt ở trên đùi, "Xin hỏi hội nghị bao lâu thì kết thúc thế?"

"Cái này tôi cũng không rõ lắm." Thư ký mời cô chờ, xoay người đi pha coffee.

Chờ cô thư ký lại tiến vào, trên bàn trà đã có một tách cà phê nóng bốc hơi, Hà Vu Yến sau khi nói cảm ơn chính là yên tĩnh ngồi chờ.

Hiện tại cô chỉ muốn biết chiếc khuyên tai mà Uông Hạo nói có phải là cái cô bị mất hay không, nếu cô lấy được chiếc khuyên tai thì sẽ rời đi ngay, một giây cũng không muốn nán lại.

Bởi vì không biết Uông Hạo họp bao lâu, Hà Vu Yến chỉ có thể ngây ngốc ngồi chờ, chờ chờ,nhìn đồng hồ trên tường từng giây từng phút trôi qua,cô ngồi ngay ngắn có chút mệt cũng có chút khát, cô nghiêng người lấy tách cà phê uống một ngụm, cà phê có chút đắng, cô nhui mi đặt nó xuống, nhằm chán đánh giá gian phòng làm việc này,cách bài trí đơn giản, tất cả đều là màu gỗ,còn có hương thơm trầm ổn từ bên trong, bất quá bởi vì không khí yên lặng, văn phòng quá lớn, tự nhiên có vẻ có chút lạnh lẽo buồn tẻ.

Những tia ánh nắng mặt trời rọi vào cửa sổ sát đất phóng lên bức tường, mang theo nhiều tia ấm áp, có thể ánh nắng ngoài cửa sổ khiến cô sinh ra buồn ngủ, cũng có thể là sofa rất mềm mại rất thoải mái, đặc biệt cô còn ở ngoài trời đợi hơn một tiếng,trời nóng làm mồ hôi nhễ nhại.

Bởi vì muốn tới công ty Uông Hạo, sợ mình mặc đồ tùy tiện, cô đặc biệt mặc một chiếc đầm voan, màu hoa hồng mềm mại, cô rất thích, chẳng qua cô áo có chút thấp, cô mỗi lần xoay người đều phải rất cẩn thận, chỉ sợ bị phơi bày.

Bất quá hiện tại trong văn phòng chỉ có một mình cô, cho nên cô thật yên tâm mà hướng sát tay vịn sofa, cô vốn muốn dựa vào.

Nghỉ ngơi một chút, chỉ cần một chút thôi,thế nhưng đầu cô càng ngày càng nặng nề, cả chính mình ngủ khi nào cũng không biết nữa.

Cô ngủ thiếp đi, tay buông xuống bên hông, thân mình ngã một bên, cổ áo quá thấp lộ ra áo lót màu hồng, còn có cô luôn luôn để ý, chỉ sợ bị người khác dòm ngó cảnh xuân.

Trong lúc Hà Vu Yến ngủ mê man mơ hồ nghe được hình như tiếng người nói chuyện, hơn nữa âm thanh này thật quen tai, giống như đã nghe ở đâu đó rồi vậy.Khi cô mở mắt ra,ánh nắng chiếu vào cửa sổ sát đất,ánh mặt trời mờ nhạt phản tán tiến vào, có chút chói mắt.

Nhất thời nghĩ không ra mình đang ở chỗ nào, cô chỉ nhớ bản thân rõ ràng là ngồi ở trong văn phòng Uông Hạo chờ anh, nhưng giống như đợi quá lâu nên mệt, bất tri bất giác thế nhưng liền ngủ quên.

Nhớ tới đó cô đột nhiên ngồi bắn dậy, cô nhớ mình tiến vào đây hình như là khoảng hai giờ hơn chiều.

"Em đã tỉnh?" Phía sau truyền đến âm thanh Uông Hạo, Hà Vu Yến khẩn trương ngồi thẳng mình, đưa tay vuốt vuốt tóc, phát hiện trên người mình có khoác áo khoác tây trang nam, không cần đoán cũng biết là Uông Hạo giúp cô.

"Thực xin lỗi, tôi không cẩn thận ngủ quên." Cô đem áo khoác tây trang xốc lên, cẩn thận vuốt tới tay vịn sofa,về mặt xấu hổ,gọng nói cũng ấp úng.

Thấy cô tỉnh lại, Ông Hạo buông tài liệu trong tay ra đi tới sofa, gấp tay áo sơ mi màu hồng nhạt vài cái, lộ ra cánh tay rắn chắc, caravat màu xám nằm thẳng thốn ở trước cổ, dưới quần tây trang màu xám là một đôi chân thon dài hùng hồn, áo sơ mi mỏng manh bó vòng quanh bờ ngực rắn chắc của anh.

Khi Ông Hạo không cười cảm luôn thẳng, môi mọng nhếch lên, nhìn qua hơi lạnh lùng, nhìn bờ môi của anh, Hà Vu Yến nhớ tới cảnh cường hôn nửa tháng trước bị anh ôm ngồi ở trên đùi, nhất thời khản trương đến lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, ở trên ghế sofa lắc lắc thân mình, chân tay luống cuống hướng sofa dời đi, muốn kéo ra khoảng cách cùng anh.

Ông Hạo dùng chân bên người cô một chút, rồi sau đó chân dài sải bước tới sofa đối diện cô ngồi xuống.

"Ngủ đủ rồi hả?" Âm thanh lạnh lùng cùng đêm đó hết sức giống nhau, bất quá hôm nay trong giọng nói còn có một điểm chế nhạo, làm da mặt mọng như Hà Vu Yến sau khi nghe xong lập tức đỏ lên, hai tay đan chéo, dùng khí năng mặt nhìn anh cũng không có.

Cô liếc trộm nhìn đồng hồ, giật mình bản thân thể nhưng ngủ gần ba tiếng, phát hiện này khiến trên mặt Hà Vu Yến đỏ ửng càng đậm, làn da từ cổ trở lên đều đỏ một mảnh, hận không thể kiểm lấy cái động chui vào.

Ông Hạo thấy cô không lên tiếng, cúi đầu ép tới, không muốn đối mặt với cái đầu của cô, anh nói: "Vu Yến, không có người nói với em, cùng người khác nói chuyện, dùng đầu đối mặt với người ta là không lễ phép à?"

Hà Vu Yến bị nói vậy mặt càng đỏ bừng, nhưng vẫn là buộc bản thân đem một khuôn mặt như giọt máu nâng lên, "Anh Ông, lần trước anh nói khuyên tai"

Hơn nửa tháng, mặt trái của cô không sưng cũng không có dán vải, là một khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn.

Hà Vu Yến còn chưa nói xong, chỉ thấy tay Ông Hạo ở trên bàn trà mở ra, trên bàn trà lập tức có một chiếc khuyên tai, hoàn hảo không có đánh mất, thứ quý giá rốt cuộc cũng tìm được.

"Cám ơn anh, anh Ông." Tay cô đưa ra lấy khuyên tai, cảm kích nộ nộ cười với Ông Hạo, cô cười có chút đáng yêu, có chút e lệ, Ông Hạo nhìn mà mê mẩn, ngực anh nhẫn căng, luồng nhiệt còn lưu lại nửa tháng trước lại bùng lên toàn thân.

Đáng chết! Phong lưu tình trường nhiều năm như anh, thế nhưng bởi vì một nụ cười không tính đơn giản làm nửa người có phản ứng không nên có! Hà Vu Yến thấy mặt anh đột nhiên biến sắc, không nói một câu trừng cô, vội vàng thu hồi tươi cười, tay quần tóc,

"Anh Ông, thực xin lỗi, tôi có phải quấy rầy anh làm việc rồi không? Tôi Tôi." Cô kích động muốn đem khuyên tai bỏ vào trong túi, lại bởi vì khản trương, tay run lên không cẩn thận liền đánh rơi khuyên tai xuống đất.

Khuyên tai lăn vài cái, theo phía bên cô lăn tới dưới chân Ông Hạo, cô nửa quỳ ngồi xổm người xuống, nửa người trên hướng phía dưới bàn trà, thủ đưa tay lấy khuyên tai.

Mà Ông Hạo ngồi ở đối diện cô nhìn cô chật vật nghiêng người nửa quỳ ở trước mặt, từ góc độ của anh nhìn xuống, vừa vặn có thể thấy cảnh xuân bên trong cổ áo rộng, vốn tưởng rằng đáng người cô gầy hảnh là không có gì, nhưng nửa tháng trước anh chỉ biết bản thân sai lầm rồi, xúc cảm no đủ làm anh khó có thể quên.

Bởi vì cảnh xuân lộ ra ngoài, nửa vòng tròn no đủ mềm mại trắng nõn khiến thân là đàn ông như Ông Hạo không thể dời mắt đi, theo động tác của cô, nửa vòng tròn trắng nõn dưới áo ngực màu hồng di chuyển theo, thật quyến rũ người cũng thật khiêu khích, đặc biệt cổ áo hai bên tinh tế lộ ra xương quai xanh anh thích, giống như trương cánh bướm bướm một loại, khắp nơi đều khiêu khích thị giác giác quan của anh.

Nếu là bình thường, liên tính cùng phụ nữ gặp dịp thì chơi, cái gì là phụ nữ có thể, cái gì phụ nữ nên tránh xa, anh cũng chia ra thật sự rõ ràng.

Càng không cần phải nói ở trong công ty, anh từ trước đến nay giải quyết việc chung, đối với nữ cấp dưới, anh cũng không mang ánh mắt đối đãi với khác phái, ngay cả dù cho bộ dạng, dù cho đáng người, anh cũng là không động vào, cho dù có phụ nữ chủ động quyến rũ, anh cũng sẽ không thể tùy tiện mắc câu.

Mà lúc này chỉ vì hành động vô tâm của Hà Vu Yến để toàn thân anh không khỏi khát vọng, một loại dục vọng giống đực anh vô cùng quen thuộc ở trong lòng vội vàng thét lên, làm anh nhin không được muốn giữ lấy cô, hung hăng đem người thích anh trước mắt này, lại không hiểu tình dục như Hà Vu Yến chiếm lấy.

Ý tưởng từ trong đầu óc hiện lên, Ông Hạo kinh ngạc bản thân thể nhưng sẽ có ý niệm hoang đường như thế, nhanh tay lẹ mắt anh sớm hơn Hà Vu Yến một bước, nhất khuyên tai dùng ở bên chân anh lên.

Đem khuyên tai đặt trong lòng bàn tay, ngược mắt chống lại Hà Vu Yến cười cảm kích, bàn tay hướng anh mở ra, muốn cầm lại khuyên tai. Khi tay cô dùng ở phía trên lòng bàn tay anh đang muốn lấy lại khuyên tai, tay Ông Hạo thon dài nắm chặt, Hà Vu Yến chẳng những không lấy được khuyên tai, ngay cả tay của mình cũng bị anh nắm chặt ở trong lòng bàn tay, khiến cô kinh ngạc trừng mắt to, nhất thời đoán không ra hành động của anh, chỉ có thể dùng sức tránh tay bị nắm.

Đáng tiếc Ông Hạo chẳng những không buông tay, bàn tay còn tăng thêm lực đạo, càng dùng sức nắm giữ, Hà Vu Yến không để ý có phải hay không phải sẽ chọc giận anh, tay kia thì dùng sức muốn uốn tách tay mạnh mẽ của anh ra, bất kể cô có uốn tách như thế nào đi chăng nữa, Ông Hạo chính là không buông tay.

"Anh Ông." Bị anh nắm đau, Hà Vu Yến lên tiếng kêu anh.

"Tôi giúp em nhất khuyển tai, em muốn đền đáp tôi thế nào đây?"

Hà Vu Yến kinh ngạc không hiểu ý tứ trong lời nói anh, rõ ràng là anh muốn nhất khuyển tai giúp cô, là anh muốn trả cho cô, hiện tại thế nào muốn cô đền đáp chứ?

Ông Hạo thấy cô bị câu hỏi của mình choáng váng, thuận tay đem tay kia của cô nắm lấy, dùng sức một cái kéo thân thể của cô qua, vì trọng tâm bất ổn, thân thể mất đi cân bằng Hà Vu Yến miễn cưỡng hướng trên người anh ngã vào.

Cái mũi Hà Vu Yến đánh lên ngực Ông Hạo, có chút đau, khi cô lấy lại tinh thần, lại phát hiện bản thân đang ngồi ở trên đùi rắn chắc mạnh mẽ của Ông Hạo, điều này làm cho cô lại nhớ tới tình cảnh lần trước ở trên xe, vừa sợ lại hoảng kêu to, gấp đến độ muốn đứng dậy, "Anh Ông."

Cô phản kháng rước lấy Ông Hạo nheo mắt, hai chân mạnh mẽ định trụ chân chuyển động của cô, một tay còn lại kia vòng qua thắt lưng của cô, lại cùng lần trước giống nhau, cô bị vây ở trong lòng anh, nơi nào cũng trốn không xong, anh còn cố ý nói: "Tôi quyết định muốn nụ hôn của em làm đền đáp."

Ông Hạo rảnh rồi cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sắc bén như có một cỗ lửa đốt nhiệt liệt muốn thôn rụi cô, "Hà Vu Yến, em thích tôi, không phải sao?" Lời nói không nặng không nhẹ, lại làm Hà Vu Yến nghe xong hoảng hốt.

Không sai, cô thích anh, nhưng không tỏ về anh có thể chỉ vì cô thích đến khi dễ cô, cô nỗ lực giãy dụa, vừa mới muốn hô to kêu anh buông cô ra, Ông Hạo lại vào lúc này cúi đầu mạnh, lúc cô hoàn toàn không có phòng bị, cường hãn lại bá đạo đem cánh môi cô che lại.

"Ừm." Hà Vu Yến không nghĩ tới Ông Hạo thật sự hôn cô, cô thỉnh linh bị hôn sinh ra sợ hãi.

Anh làm sao có thể lại hôn cô? Hà Vu Yến muốn ra tiếng ngăn anh lại, thế nhưng anh hôn quá mức cuồng nhiệt, làm cô chỉ có thể phát ra âm thanh ưm yếu ớt.

Đối với phản kháng của cô, Ông Hạo không đặt ở trong mắt, cánh tay anh cứng như sắt thép đem cô kéo lại, dán lên bờ ngực dày rộng của anh, mà môi anh trải qua nửa tháng lại nhấm nháp tươi ngọt của cô, hoàn toàn trầm mê.

Vốn anh chỉ muốn xác nhận dự vọng bản thân đối với Hà Vu Yến có bao sâu, có lẽ chính là anh nhất thời tình mê, trải qua lần này sau, cổ xúc động trước kia dâng lên sẽ dừng lại, nhưng anh mới chạm vào môi cô, cô ngây ngô lại khiến cổ dự hòa trong lòng anh cháy lên càng dữ dội, thậm chí nảy sinh một cổ xúc động muốn lập tức giữ lấy cô.

Đầu lưỡi thăm dò bấp chập môi cô kẹp chặt, cổ tình về vòng đôi môi phản nộ của cô, muốn hấp dẫn cô mở cái miệng nhỏ nhắn để anh hôn càng sâu.

Nhưng anh thử lại thử, Hà Vu Yến làm sao cũng không chịu để lưỡi anh thăm dò vào, nụ hôn bị cự tuyệt khiến anh sinh lòng không vui, đầu lưỡi cũng càng dùng sức đẩy rằng cô liều mạng cắn chặt, cô không để anh hôn, anh càng không thể không hôn.

"Hé miệng." Môi mòng dán lên cánh môi của cô, giọng nói khàn đục ra lệnh.

"Không muốn." Cô vừa la lên lạnh lạnh, cảm liền bị bàn tay anh nắm, đầu lưỡi nhân cơ hội cường thế đánh thẳng một mạch, cô nghẹn ngào nói không muốn, ở trong miệng cô đòi hỏi càng nhiều ngọt ngào.

"Ừm."

Ông Hạo thuận thực chơi đùa trúc trắc của cô, một lần lại một lần thăm dò trong miệng mẫn cảm cô, Hà Vu Yến bị anh hôn đến cơ hồ muốn thờ không nổi, thử vài lần muốn nghiêng mặt, nhưng Ông Hạo như là hôn đến nghiện, thế nào cũng không chịu bỏ qua, bàn tay to dứt khoát trụ cái gáy cô không ngừng vận vẹo, hôn càng sâu, cuối cùng Hà Vu Yến cơ hồ là ngồi phịch ở trong lòng Ông Hạo, để anh muốn làm gì thì làm.

Nụ hôn đoạt lấy không ôn nhu làm môi cô phát đau, trốn không khỏi đầu lưỡi anh tàn sát bừa bãi, cũng bị mút tê dại, làm cô đau không tự chủ được phát ra rên rì.

Ngay khi Ông Hạo hôn đến thỏa thích, đầu lưỡi truyền đến một trận đau đớn, rồi sau đó anh cảm thấy trong miệng truyền đến mùi máu nhàn nhạt, anh đột nhiên ngừng nụ hôn lại, ngáng đầu trừng mắt Hà Vu Yến, tay cũng buông rồi.

Hà Vu Yến hai tay được tự do, lập tức duỗi để trước ngực anh, vừa vội vừa thẹn lời kéo bàn tay anh thăm dò vào áo lót cô, môi dưới bị anh hôn đến sưng đỏ, cúi đầu ừm khua nói: "Tôi không phải cố ý muốn cắn anh, là vì anh hôn tôi."

Bốn năm trước khi thăm mền Ông Hạo, cô không biết Ông Hạo là người xấu xa như vậy, bốn năm sau gặp lại, cô phát hiện Ông Hạo người này bề ngoài lịch sự lại cất giấu sự vui buồn khó lường và cay đắng.

Ông Hạo biết Hà Vu Yến luôn luôn rất nghe lời, không nghĩ tới anh bất ngờ phát hiện cô chẳng những kiêu diễm còn có gai, bởi vì cái cắn này, triệt để kích thích thói hư tật xấu ham muốn chiếm giữ mà anh che giấu, Ông Hạo là lão luyện tình trường, muốn bắt Hà Vu Yến, đối với anh là dễ dàng.

"Không thích tôi hôn em à?" Tay anh cầm cầm của cô.

"Không thích." Nụ hôn của anh làm cô đau.

"Không thích cũng phải thích, hiểu không?"

Hà Vu Yến không hiểu cũng không muốn biết lắm đâu, lúc tay anh không để ý giằng co của cô, tiếp tục trên thất lưng cô di chuyển, cô sợ tới mức khóc, "Anh Ông."

Lúc này Ông Hạo trực tiếp hôn lên xương quai xanh trắng nõn của cô, thô bạo mút tạo thành dấu hôn, nhìn dấu hôn đỏ thắm, Ông Hạo tinh tế cảm nhận được bản thân bị khơi mào dục vọng có bao nhiêu mãnh liệt, nhìn không được lại hôn lên cánh môi cô, nuốt vào tiếng khóc cô, tham lam thưởng thức mùi vị của cô.

Hôn lần này, lần trước là cường thế, trong mũi toàn là hơi thở nam tính của anh, bị hôn đau Hà Vu Yến ủy khuất bật ra một tiếng ô ô nghẹn ngào nhẹ, Ông Hạo ngược lại ôn nhu hôn cô, đầu lưỡi linh hoạt không cường thế mà dây dưa, tinh tế nhấm nháp mỗi một chỗ mẫn cảm trong miệng cô, đem phần kháng cự của cô từ từ tan chảy.

Chưa trải qua tình cảm nhiều Hà Vu Yến bị nụ hôn ôn nhu như vậy mê hoặc, hai tay vốn là chống ở trước ngực Ông Hạo không tự giác choàng qua cổ anh, đôi môi khép chặt cũng bắt đầu đáp lại, cho dù trúc trắc không hiểu tình dục, nhưng cô vẫn là lớn mật lưỡi thăm dò cùng anh dây dưa, làm toàn thân Ông Hạo căng thẳng, bàn tay to ôm cô càng chặt, cũng hôn xâm nhập càng sâu.

Hai người ôm lấy lẫn nhau, vốn Hà Vu Yến có chút bị cường hôn, lúc này đã dịu dàng ngoan ngoãn xụi lơ ở trong lòng Ông Hạo, để anh lại hôn lại mút, trên cổ trắng mịn của cô để những dấu đỏ sậm.

Nụ hôn anh có một phần thành thực có hàm xúc ý tứ đòi hỏi của đàn ông, mà cổ dục niệm còn chưa bùng nổ, Ông Hạo vội vàng dừng lại, đầu của anh để ở trên bả vai mịn màng của Hà Vu Yến nói: "Vu Yến, em có muốn làm người phụ nữ của anh không?"

Hà Vu Yến cho rằng Ông Hạo nói câu muốn làm người phụ nữ của anh không, bắt quá chi là nói đùa, anh căn bản không thích cô, làm sao có thể muốn cô làm người phụ nữ của anh, anh muốn cô gọi điện thoại cho anh, có thể có kinh nghiệm lần trước, cô sẽ không làm nữa rồi.

Từ ngày đó, Ông Hạo bắt đầu chờ điện thoại Hà Vu Yến, lần trước ngày hôm sau cô liền điện cho anh, anh cho rằng lần này chắc chắn cũng giống nhau, ai biết anh chờ mòn mỏi, đợi ba ngày, một cuộc điện thoại cũng không có, khi anh đi công tác đi động cũng không tắt, mở 24 giờ, nhưng mười ngày đi qua, Hà Vu Yến một cú điện thoại cũng không gọi cho anh.

Cuối cùng anh nhìn không nổi, trực tiếp rút điện thoại quốc tế điện cho cô, đầu bên kia truyền đến cũng là thông báo tắt máy.

Chết tiệt!

Về nước, Ông Hạo dứt khoát không chủ động tìm cô, anh chờ Hà Vu Yến ngày nào đó sẽ tự mình tìm tới cửa, không nghĩ tới anh đã đợi lại đợi, không nghĩ tới Hà Vu Yến không có điện, nhưng là nhận không ít cuộc gọi cha mẹ điện cho anh.

Từ khi công tác trở về Đài Loan sau, anh bận đi công tác đến không rảnh về nhà, trừ bỏ công tác ở ngoài, anh cơ hồ đều trở về nhà trong thành phố của mình, chờ anh phát hiện, mới cảnh giác ba mẹ luôn luôn không can thiệp chuyện tình cảm cuộc sống anh, nay đột nhiên bắt đầu quan tâm hôn sự anh, hơn thế còn quan tâm đến đau cả đầu.

"Mẹ, người nói cái gì hẹn hò?"

Hôm nay là ngày rảnh Ông Hạo về nhà cùng gia đình ăn cơm tối, nghe được mẹ tràn trề thích thú nói con trai nhà người kia kết hôn, cô dâu mang thai, anh cũng một tiếng phụ họa theo, thẳng đến mẹ nhắc tới muốn anh đi hẹn hò, anh mới lấy lại tinh thần.

"Anh trai, mẹ vừa nói muốn anh đi hẹn hò." Ngồi đối diện anh Ông Nhu Nhu hảo tâm lặp lại một lần.

Ông Hạo cảm chén đĩa, đầu tiên là một mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn cha anh một cái, thấy ông không lên tiếng, ý tứ là đồng ý với an bài của mẹ, sắc mặt anh nghiêm nghiêm túc từ chối, "Mẹ, con không cần thiết hẹn hò."

"Không hẹn hò, vậy con muốn khi nào kết hôn? Con không giấu lại xem, hai năm nữa là con đã ba mươi tuổi rồi, tối ngày chỉ ở cùng những người phụ nữ chẳng ra gì, mẹ với cha con muốn bế cháu, con không hẹn hò cũng được vậy lập tức tìm phụ nữ kết hôn đi, không có phụ nữ thì đi xem mắt." Mẹ Ông hạ thông điệp cuối cùng.

Không khí lúc này hạ tới điểm thấp nhất, Ông Nhu Nhu cùng Ông Thực đang yên tĩnh ăn cơm, đề tài này bọn họ không thể lăm miệng xen vào.

"A Hạo, mẹ con đều đã nói vậy, thì con thử đi hẹn hò xem sao." Đối với hôn sự bọn nhỏ, cha Ông áp dụng nguyên tắc theo đuôi, không hỏi nhiều cũng không xen vào, nhưng muốn bông cháu nhanh chóng trả hồ không ủng hộ cách này của ông.

Ông Hạo buông chén đĩa đứng lên, "Mẹ, con sẽ không đi hẹn hò."

"Mẹ đã giúp con hẹn đối phương gặp mặt." Mẹ Ông kiên trì.

"Mẹ!" Nghe vậy Ông Hạo thật sự tức giận, đối mẹ tự tiện chủ trương giúp anh an bài hẹn hò rất không vui.

"Chủ nhật này buổi tối sáu giờ, tại khách sạn Hilton." Mẹ Ưông đối với bất mãn của con trai làm như không thấy.

"Chết tiệt!" Ưông Hạo đứng dậy, không để ý ánh mắt người nhà, đi đến phòng khách lấy chìa khoá xe mình, tức giận đá cửa mà rời đi.

Thấy anh trai nổi giận ùng ùng rời đi, Ưông Nhu Nhu nhanh chóng buông chén đĩa mình.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ sau bị an bày đi hẹn hò, Ưông Hạo mấy ngày nay trừ bỏ đi làm vẫn là đi làm, tâm tình bức mình không thôi, ngày đi hẹn hò ngày một đến gần, Ưông Hạo cảm thấy cảm xúc anh cũng càng ngày càng nóng nảy.

Đêm nay là buổi tụ hội mỗi tháng một lần của những người thừa kế các công ty như họ, ông chủ khách sạn là Ngũ Hãn bạn bọn anh quen biết đến không thể quen hơn, vì thế khách sạn còn chuẩn bị một phòng riêng đặc biệt giành cho bọn họ giải trí.

Bất quá lần tụ họp này, Ký Nhất Sanh trực ban ở bệnh viện không thể tới, vợ Hướng Chấn Vũ còn cùng hấn ầm ĩ đòi ly hôn, hấn không có tâm tư đi; Ký Nhất Thế sau khi kết hôn trở thành người đàn ông tốt luôn ở nhà, vợ là nhất, bạn là thứ hai, theo tiêu chuẩn nô lệ của vợ, đêm nay tới chỉ có Biên Nhân cùng vài người coi như là bạn quen biết.

Mà người yêu nhất náo nhiệt như Biên Nhân từ trước đến nay, không nói một tiếng liền mang bạn gái mới đến, làm vài người khác thấy, cũng lục tục đem bạn gái mình đến, chuẩn bị chờ một chút uống rượu xong phải đi khách sạn thuê phòng hoan lạc, mọi người gặp dịp thì chơi, phụ nữ tham là tiền, mà đàn ông hưởng thụ tham sắc đẹp cùng phát tiết.

Trong đó chỉ có Ưông Hạo là không tìm bạn gái, vì sao không tìm, ngay cả anh cũng không biết vì sao, chỉ có thể nói anh không có tâm tình, mấy ngày nay anh bức mình, đêm nay trừ bỏ uống rượu, cái gì cũng không muốn làm.

Lúc đầu anh còn cùng mọi người nói nói cười cười, cách vài phút cúi đầu lấy di động ra nhìn một lần, mỗi lần đều thất vọng rồi đưa điện thoại đi động thả lại áo khoác tây trang.

Khi người phục vụ đưa rượu và thức ăn lần thứ hai, anh đã có chút men say, tự mình ngồi ở một góc phòng buồn không hé miệng, buồn bức uống rượu, đương nhiên khác thường của anh làm ánh mắt mọi người không khỏi chú ý.

"A Hạo, không phải mỗi người đều phải tìm bạn gái tới sao? Bạn gái của cậu đâu sao mà giờ này còn chưa đến nữa?" Biên Nhân đương nhiên cũng phát hiện Ưông Hạo khác thường, anh bỏ lại bạn gái, cầm ly rượu hướng chỗ trống bên cạnh Ưông Hạo ngồi xuống, tiếu sái rót rượu mạnh vào ly.

"Đêm nay mình không có hứng." Ưông Hạo xoay xoay ly rượu trong tay, đã uống không ít rượu, tuy rằng anh đã có chút say bất quá còn chưa đến nổi say đến bất tỉnh nhân sự.

"A Hạo, xảy ra chuyện gì rồi à? Mình lần đầu tiên thấy cậu không phóng thích vậy đó, đã đến khách sạn, cậu nên bỏ qua hết suy nghĩ về công việc đi?"

Biên Nhân lại rót rượu cho mình cùng Ưông Hạo, vẫn không quên liếc mắt nhìn bạn gái mình, còn im lìm tặng một cái hôn gió.

"Không có việc gì." Ưông Hạo không muốn nói chuyện nhiều, chỉ trả lời cho có lệ.

"Nếu không có việc gì, vậy vui chơi cho vui vẻ một chút, muốn mình tìm cho cậu một người phụ nữ không? Yên tâm, cam đoan thanh thuần."

Ưông Hạo tuy rằng cùng bọn họ cùng nhau vui đùa, bất quá ở phương diện phụ nữ anh vô cùng ưa thích sạch sẽ, đối với phụ nữ lai lịch không rõ, anh chẳng những không chạm vào, ngay nhìn cũng chà buồn, biết anh có điểm ưa thích sạch sẽ ấy, Biên Nhân cam đoan không quên.

Ưông Hạo không lên tiếng trả lời, nhưng đầu ngẩng lên tiếp tục uống rượu.

Biên Nhân thấy anh không phản đối, lập tức búng tay cầm điện thoại gọi điện, đơn giản nói vài tiếng xong liền treo.

Ưông Hạo lực chú ý chỉ đặt trên ly rượu trong tay, hoàn toàn không kỹ lưỡng nghe Biên Nhân nói gì đó, nếu anh biết Biên Nhân là kêu người giúp anh tìm bạn gái, anh chắc chắn sẽ cự tuyệt ngay lập tức.

Nửa giờ sau, cửa phòng được mở ra, vào là một người diện mạo thanh thuần, tóc ngắn chạm vai, xem ra cô gái này bất quá chỉ 20 tuổi, hơn thế cô ăn mặc cũng vô cùng trẻu ghẹo, làm những người trong phòng nhìn đắm đắm.

Cô gái quét một vòng trong phòng, khi cô nhìn thấy Biên Nhân hát cảm ý bảo cô đi qua, cô đồng thời cũng thấy được Ưông Hạo ngồi bên cạnh Biên

Nhân.

Không để ý tới ánh mắt người khác phóng tới,cô gái đi giày cao gót hướng tới Ông Hạo,khi Ông Hạo còn chưa lên tiếng, đã ngồi xuống bên cạnh anh.

"A Hạo,bạn gái mình tìm đến đây, cậu không nhìn một chút đi?"

Ông Hạo mặc dù ngay từ đầu anh không phát hiện cô gái này đến, nhưng người ngồi bên người anh,mùi nước hoa nữ tính nhàn nhạt truyền đến, anh chắc chắn cũng chú ý tới rồi.

Biết Biên Nhân bắt quả là muốn làm anh vui vẻ mới có thể giúp anh tìm bạn gái, Ông Hạo cũng lười nói với hân,nhưng cũng không để ý tới cô gái này, tiếp tục uống rượu trong tay.

"A Hạo,nhìn một chút thôi."

Bị Biên Nhân làm phiền chịu không nổi, Ông Hạo gắng gượng quay đầu, hướng cô gái đánh giá vài lần, ai biết vừa đánh giá, anh vốn là không có ý cười nhưng bỗng nhiên sắc mặt càng trầm khó xem, sau đó lạnh lùng dời ánh mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Biên Nhân một cái sau âm thanh lạnh lùng nói: "Bảo cô ta đi."

"Hả?" Biên Nhân kinh ngạc,hắn còn tưởng rằng nhìn đến cô gái này, Ông Hạo sẽ vui vẻ một chút, thế nào kết quả lại như vậy?

"Kêu cô ta đi lập tức."Giọng nói Ông Hạo tăng thêm,hình như tức giận rồi.

"A Hạo?" Biên Nhân còn không hiểu ruột cuộc xảy ra chuyện gì, "Không vui sao? Hay là muốn mình giúp cậu tìm bạn gái khác?"

"Không cần."Ông Hạo thái độ lạnh lùng làm Biên Nhân nhất thời không rõ ràng, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái có chút xấu hổ uly khuất, trong lòng nhất thời băn khoăn.

Khi cô từ xa đi lại, nhìn thấy Ông Hạo có tiền còn đẹp trai ánh mắt còn lộ ra vui mừng, không nghĩ tới còn chưa nói được hai câu với Ông Hạo đã bị đuổi đi,có thể nghĩ có bao nhiêu thương tổn lòng cô gái.

Biên Nhân biết lúc này không nên làm trái ý Ông Hạo, lấy bóp da ra,cũng không điểm liền móc ra một sấp tiền đưa cho cô gái.

Cô gái vốn đang có chút uly khuất, vừa thấy trước mắt một sấp tiền thật dày, mặc dù còn có chút không cam lòng, bắt quả đã thu được tiền, một chuyện này cũng không tính đi vô ích rồi.

Thẳng đến cô gái như một trận gió đi ra khỏi phòng, Ông Hạo như trước không giương mắt nhìn cô.

Biên Nhân thấy tư thế Ông Hạo uống rượu đêm nay,lại chăm chú nhìn chai Whisky trên bàn bị Ông Hạo uống hết,hắn biết từ lượng Ông Hạo, một chai Whisky cũng không thể làm anh say mê, bắt quả kiểu uống thế này,ngay cả từ lượng có cao đến mấy cũng phải say thôi.

Có ý nghĩ này, Biên Nhân nhìn như thế cũng bức mình,gạt đi,thay đổi giọng nói đứng đắn hỏi: "A Hạo,ruột cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Ông Hạo không nói, Biên Nhân dò xét hỏi: "Cô gái này cùng người chúng ta gặp lần trước, khí chất giống, ngũ quan giống,ngay cả âm thanh cũng giống, mình nghĩ cậu sẽ thích."

Biên Nhân kinh nghiệm tình trường làm sao không nhìn ra manh mối, tuy rằng không rõ quan hệ Ông Hạo cùng cô gái kia, bắt quả khẳng định không đơn thuần, mới có thể tìm cô gái tương tự lại, chính là muốn làm Ông Hạo vui vẻ, không nghĩ tới biến khéo thành vụng,hắn cảm thấy mình bị cho xem sắc mặt hơi oan.

"Biên Nhân, cậu bớt lo chuyện người khác đi."

"Cậu không phải vừa ý cô gái đó ư?" Bằng không làm chi không có việc gì bắt người ta? Vốn cho rằng rất ít phụ nữ không thích Ông Hạo, không nghĩ tới cái cô gái tên gì Hà Vu Yến đó, bằng không hai tháng trôi qua, cũng không gặp hai người bắt đầu kết giao.

Cũng bởi vì biết đã xảy ra chuyện gì, Biên Nhân mới có thể hảo tâm muốn giúp Ông Hạo giải buồn, không nghĩ tới lại huých cái đinh, bắt quả chỉ là phụ nữ, không có cô thì kiếm người khác thôi, có cần phải không vui như thế không chứ?

"Biên Nhân!"

"Được được được,coi như mình chưa nói gì đi." Biên Nhân tay trái hướng phải họa ý bảo hân sẽ ngậm miệng lại.

Ông Hạo đương nhiên biết ý tốt của Biên Nhân, nhưng đêm nay anh thật sự không có tâm tình,hơn nữa anh chờ điện thoại Hà Vu Yến đợi đến trong lòng nôn nóng buồn bức, thấy bộ dáng cô gái đó tương tự cô,con tức tự nhiên phát tác.

Biết đêm nay bản thân không có tâm tình vui đùa, cũng không muốn phá hư hào hứng những người khác, Ông Hạo ngần đầu đem rượu lại rót đầy uống hết, rồi sau đó nặng nề mà đem ly rượu thả lại trên bàn.

"Đêm nay mình thanh toán, các cậu cứ vui chơi thỏa thích,mình đi trước đây."Anh đã ngà ngà say đứng lên, thân mình đang đưa,hướng bạn bè trong

phòng nói.

Cho đến Ông Hạo cũng không quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài, mà phía sau tất cả bạn bè đều bạn nhìn mình mình nhìn bạn, ai cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Biên Nhân cũng không hiểu ra sao, mọi người ở chung cũng không phải một hai ngày, Ông Hạo từ trước đến nay làm cho người ta cảm giác luôn bình tĩnh nội liêm, liên tính không cao hứng cũng rất ít đối với phụ nữ tức giận, càng không cần phải nói giống như đêm nay trực tiếp xua đuổi người.

Khi Ông Hạo đi ra khỏi phòng, bởi vì rượu mạnh khiến anh một trận choáng váng hoa mắt, thân mình tựa vào vách tường hành lang, tính toán đợi hết choáng váng hoa mắt lại rồi đi, có lẽ có liên quan tới cô gái lúc này, làm Ông Hạo bởi vì còn mà đầu choáng váng hoa mắt, lại một lần nữa hiện lên khuôn mặt Hà Vu Yên.

Chết tiệt, anh nhất định là điên rồi, bằng không làm sao mấy ngày nay, hờ ra là nhớ đến cô?

Càng làm anh tức giận nhất, tên Biên Nhân kia còn tự cho là thông minh tìm phụ nữ tương tự tới kích thích anh, nếu không phải cô gái đó ăn mặc mát mẻ còn có mùi nước hoa, tức thì anh khẳng định sẽ không nghĩ làm Hà Vu Yên đến đây.

Ngay khi anh lâm vào trầm tư của mình, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc.

"A Hạo, làm sao thế?" Người nói chuyện đúng là ông chủ khách sạn Ngũ Hãn, hán vừa mới muốn đi qua cùng bạn bè chào hỏi, không nghĩ tới ở ngoài phòng lại vừa vặn gặp Ông Hạo.

Ông Hạo một tay chống vách tường, mày nhíu nghiêng đầu nhìn qua, hướng Ngũ Hãn thoáng cười, "Không có gì, có thể uống hơn nhiều."

Ngũ Hãn trừng mắt to, khó có thể tin nhìn về mặt Ông Hạo trước mắt có chút say rượu, từ khi hai người biết nhau từ trung học đến nay, Ông Hạo từ trước đến nay còn chưa bao giờ say, càng không cần phải nói giống giờ phút này có chút đứng không vững, không nghĩ tới đêm nay hán lại đụng phải.

"Muốn đi nghỉ ngơi một chút không?" Thân là bạn tốt, nhìn thấy Ông Hạo uống say, nào có đạo lý mặc kệ bỏ lại anh, đem Ông Hạo thân thể cao cùng bản thân đỡ đi.

"Không cần." Ông Hạo muốn cự tuyệt, hướng bạn tốt phát phát tay tỏ vẻ không cần.

"Cái gì không cần, cậu xem cậu say đến đi còn không vững nữa kìa." Ngũ Hãn không biết Ông Hạo đến cùng uống bao nhiêu, bắt quá khẳng định so với anh nghĩ còn nhiều hơn.

Cứ như vậy, Ông Hạo ngà ngà say được Ngũ Hãn đỡ một đoạn, xuyên qua hành lang dài, đi lên thang máy hướng phòng khách sạn chuyên môn cung cấp cho khách quý.

Ông Hạo từ trước đến nay thích sạch sẽ, đối với chỗ ở vô cùng chú ý, anh cũng bỏ một khoảng tiền vào phòng trong khách sạn, chỉ để cho khi nào anh cùng với bạn gái đến ở, bình thường trừ bỏ người quét dọn đến dọn dẹp, thì một người cũng không có tiến vào.

Mười phút sau, Ngũ Hãn đỡ Ông Hạo đang muốn đi vào phòng, vừa vặn nhìn thấy cách đó không xa có một nữ nhân viên, hán thuận tay kêu cô đi lại, khi nữ nhân viên đi lại, hán mới phát hiện nữ nhân viên trước mắt mặt lạ hoắc, hán đối với cô không có ấn tượng, "Cô là nhân viên mới đến?"

Đối với trong khách sạn có bao nhiêu nhân viên, Ngũ Hãn cũng không thèm để ý, nhưng nhân viên có thể ở tầng lầu này đi lại, anh cần thiết phải rõ ràng.

"Vâng, tôi vừa tới đi làm."

Hà Vu Yên biết người trước mắt là ông chủ khách sạn, bình thường hán rất ít ở trong khách sạn đi lại, bắt quá hôm nay giống như có vài vị bạn bè tới, hán mới có thể xuất hiện.

Ngũ Hãn đánh giá Hà Vu Yên, rồi sau đó hán mới nói: "Cô theo tôi tiến vào."

Ngũ Hãn ở cửa phòng bấm mật mã, nghe được "Cộp" một tiếng, lập tức đem cửa phòng mở ra, hán đem Ông Hạo đã say đến có chút bất tỉnh nhân sự đỡ đến trên sofa ngồi xuống, lại hướng Hà Vu Yên phía sau mở miệng, "Cô đi lấy khăn trải giường sạch cùng chăn, đem khăn trải giường trong phòng vốn có đều thay đổi, đúng rồi, áo gối cũng nhất định phải thay đổi."

Căn cứ Ông Hạo tính tình yêu sạch sẽ, bản thân tốt nhất đem khăn trải giường thay đổi, miễn cho anh tỉnh rượu tìm mình oán giận, dựa vào kinh nghiệm lần trước, Ngũ Hãn đúng là điểm này cũng không thể hàm hồ.

"Tôi lập tức đi ngay."

Bởi vì cái người say rượu kia luôn luôn cúi đầu, Hà Vu Yên không thấy rõ diện mạo đối phương, bắt quá nhìn ra được đã quá say. Khi Hà Vu Yên trở về lần nữa, thuận thực đem khăn trải giường một lần nữa xếp tốt, khi xoay người, nhìn ông chủ chính đỡ người uống say đứng ở sau lưng cô, bởi vì là tình huống mặt đối mặt, Hà Vu Yên có thể này phát hiện, người uống say trước mắt thực ra là người nhiều ngày không liên lạc Ông Hạo.

Mấy ngày nay cô vội vàng làm việc, lại bởi vì đồng nghiệp xin phép, cô tạm thời bị an bày thay thế, mỗi ngày về nhà mệt đến nằm trên giường liền ngủ. Anh làm sao có thể ở trong này uống say? Cô tuy rằng vừa tới khách sạn làm việc không lâu, nhưng bao lâu đó cũng hiểu được đàn ông đến khách sạn

khẳng định không phải đơn thuần uống rượu, nghĩ đến Uông Hạo đêm nay khẳng định cũng có bạn gái đi theo, mà cô lại còn tìm vài buổi tối suy xét, lúc anh hỏi cô làm người phụ nữ anh là nghiêm túc, cô nên làm cái gì bây giờ?

Thật tốt cô có thể tự mình hiểu lấy, không đem lời nói của anh tin thật, bởi vì anh căn bản không thích cô.

"Cô đi lấy nước ấm cùng thuốc giải rượu đến đây."

Bởi vì vội vàng đem Uông Hạo chuyển lên giường, Ngũ Hân không chú ý biểu cảm Hà Vu Yến nhìn Uông Hạo tim đập mạnh và loạn nhịp, khi phát hiện anh nói xong rồi, mà Hà Vu Yến thế nhưng còn ngu ngơ tại chỗ, "Còn có vấn đề gì à?"

"Không có, tôi hiện tại lập tức đi đây." Hà Vu Yến có thể mới lấy lại tinh thần, vội vàng đi lấy nước ấm cùng thuốc giải rượu.

"Chờ một chút." Tay cô vừa mới đụng đến tay cầm cửa, phía sau lại truyền đến tiếng kêu Ngũ Hân.

Hà Vu Yến xoay người, cho rằng hán còn muốn bản thân thuận tiện lấy thêm vài thứ gì nữa đi lên, không dự đoán được hán cũng là phải đi, "Tôi còn có việc muốn rồi đi trước, chờ một chút cô đi lấy thuốc giải rượu xong, nhân tiện cho anh ta uống hết giùm."

Ngũ Hân vừa nói vừa cầm điện thoại ra, nhìn tin nhắn phía trên, thấp giọng mắng một tiếng, không đợi Hà Vu Yến phản ứng, lập tức giống một cơn gió đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn vội vàng dặn dò, "Tôi đi một lát sẽ trở về."

Cứ như vậy, một phòng to như vậy chỉ còn lại có Hà Vu Yến cùng Uông Hạo nằm ở trên giường, nhìn thấy anh nhũn mỳ lại, giống như ngủ rất không thoải mái, Hà Vu Yến vội vàng lấy thuốc giải rượu cùng nước ấm.

Chờ cô trở về, Uông Hạo ở trên giường bởi vì nóng, đã đem áo khoác tây trang cởi ra, caravat bị cởi ra, áo sơ mi vài cúc áo đã bị anh mở ra, anh không có giống người khác uống say khướt hoặc là kêu to vãn vãn, chỉ là giống đang ngủ một loại lẳng lẳng nằm, nếu không phải trên người anh phát ra nồng nặc mùi rượu, cô sẽ cho rằng anh bất quá chỉ là ngủ thôi.

Hà Vu Yến đi lên phía trước, trước đem nước ấm cùng thuốc giải rượu đặt ở trên tủ đầu giường, trong lòng không khỏi suy nghĩ, anh nằm như vậy, không nhúc nhích, làm sao có thể uống nước ấm cùng thuốc giải rượu chứ?

Suy nghĩ lại, trừ bỏ do dự cô cuối cùng quyết định gọi người tình, cô khom người xuống gần anh, nhẹ nhàng mà ở phía trên anh kêu, "Anh Uông, anh có thể ngồi lên một chút được không?"

Nhưng cô kêu vài tiếng, Uông Hạo nằm ở trên giường hoàn toàn không có phản ứng, cuối cùng cô đành phải vươn tay đẩy cánh tay anh, "Anh Uông, Anh Uông. . . ." Lại kêu lại thôi, anh lại vẫn là không có phản ứng, thấy thế này Hà Vu Yến sốt ruột.

Cô biết người uống say nếu không lập tức uống thuốc giải rượu, hôm sau chẳng những khó chịu, còn có thể sẽ đau đầu, đây cũng chính là nguyên nhân ông chủ muốn cô cho Uông Hạo uống thuốc giải rượu, nhưng là anh say đến kêu cũng không hay, này không phải là đang làm khó cô sao?

Thật sự là không còn cách nào, Hà Vu Yến đành phải ngồi ở mép giường, tay thử đem Uông Hạo ngồi dậy, nhưng Uông Hạo dù sao cũng là người đàn ông lớn, thể trạng lại rắn chắc, cô thử vài lần, thật vất vả mới đem nửa người anh nâng dậy đến, "Anh Uông, tỉnh tỉnh."

Cô một tay đỡ phía sau cổ Uông Hạo, một tay vừa muốn lấy cốc nước ở trên đầu tủ, vốn là Uông Hạo say đến bất tỉnh nhân sự lại vào lúc này mở to mắt.

"Tôi làm sao vậy?" Đèn trong phòng mờ nhạt, Uông Hạo cảm thấy đầu choáng váng, nhất thời thấy không rõ người trước mắt, cũng đối với bản thân vì sao đột nhiên nằm ở nơi này cũng không biết.

"Anh uống say rồi." Hà Vu Yến thấy anh tỉnh, vội vàng lấy cốc nước, "Anh có thể uống nước không? Tôi cầm thuốc giải rượu, chờ anh uống thuốc rồi lại nằm xuống ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại đầu sẽ không đau nữa."

Hà Vu Yến nhìn người khách hơi uống say, cũng có vài lần hỗ trợ lấy thuốc giải rượu giúp khách, lúc này chính thuận thực giải thích cùng anh, bưng cốc nước hướng tới gần môi anh.

Ai biết bản tay Uông Hạo vùng lên đem cốc nước gạt đi, Hà Vu Yến nhất thời không cầm chắc, toàn bộ cốc nước liền như vậy rơi xuống ván gỗ, thủy tinh theo vậy liền bể, nước đọng bắn tung tóe trên đất.

Hà Vu Yến sợ tới mức vội vàng muốn đứng dậy đi nhặt miếng thủy tinh, lại bị Uông Hạo trên giường nắm tay lại, "Hà Vu Yến, em làm sao lại ở trong này?"

Liền tỉnh lại say mê, Uông Hạo như trước nghe được chủ nhân phát ra âm thanh êm ái mà anh đợi mấy ngày nay, lúc anh ổn định lại, chỉ thấy Hà Vu Yến mặc đồ nhân viên nữ của khách sạn Ngũ Hân, vậy ngắn đến không thể ngắn hơn bao phủ cái mông tròn xinh đẹp của cô,

Lộ đùi nhỏ dài hơn phân nửa, quyến rũ ánh mắt người đàn ông.

Anh nhìn thấy cô mặc đồ như vậy sắc mặt biến đổi hỏi: "Em vì sao ở trong này?"

Nơi thanh sắc này không phải nơi loại nhìn đời chưa sâu như cô đến làm, chỉ cần không cẩn thận gặp phải người khách uống say lại vô lại, đừng nói là cô

khách sạn, liền tỉnh là nhân viên nữ cũng có thể bị mạnh mẽ kéo lên giường.

"Tôi. Tôi làm việc ở trong này."

Chỉ một câu làm việc làm ánh mắt Ông Hạo trùng càng dữ tợn, lực đạo cũng thuận tăng thêm, "Làm việc? Em chỗ nào không làm,lại chạy tới làm việc ở trong cái khách sạn hỗn tạp này?"

"Tôi. Tôi. Tôi là cùng bạn học tới đây,cổ ấy nói làm làm nhân viên trong khách sạn trừ bỏ một một chút, cũng sẽ không có nguy hiểm gì." Hà Vu Yến không hiểu vì sao anh lại tức giận đầu tiên là không biết nói gì, rồi sau đó lại cảm thấy cô làm việc ở trong này không ảnh hưởng tới anh, anh vì sao lại tức giận với cô chứ?

"Không có nguy hiểm?" Ông Hạo nghe vậy đầu tiên là lạnh lùng đánh giá cô vài lần,sau khi Hà Vu Yến còn không phòng bị gì,dùng sức một cái lôi cô hướng trên người bản thân.

Cho dù uống nhiều, nhưng là nam nữ trời sinh thể lực chênh lệch,để Ông Hạo dễ dàng đem Hà Vu Yến xoay người áp ở dưới thân. Mà Hà Vu Yến còn chưa có rõ tình huống, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thì người cô đã nằm ở trên giường, mà trên người là Ông Hạo thân hình cao lớn chặt chẽ chế trụ cô.

"Anh Ông anh làm gì thế? Buông tôi ra!" Hà Vu Yến kích động đem hai tay để ở trước ngực anh, thử cùng anh tách ra khoảng cách.

Ông Hạo thấy cô hoàn toàn chống cự không có tác dụng, hừ lạnh một tiếng, không tốn chút sức nào đem một tay cô định ở đỉnh đầu, cúi đầu cùng cô nhìn nhau, bởi vì khoảng quá gần, Hà Vu Yến thậm chí có thể thấy mình trong đôi mắt của anh, rõ ràng như vậy,nhỏ bé như vậy.

Vài ngày nay anh muốn cô nghĩ thật tốt, đồ mắt chờ mong cô, cô dám lật đổ, chỗ nào không đi, chạy đến khách sạn làm việc, nghĩ đến đây trong lòng anh lại càng không thể bình tĩnh, sức tay cũng đi gia tăng theo.

"Anh Ông,anh. Anh mau buông tôi ra!" Hà Vu Yến hai tay bị kiềm trụ, hoảng loạn đá chân muốn tránh ra,nhưng cô có làm như thế nào đi nữa cũng không thể thoát được, gấp đến độ cô muốn khóc.

"Dám đến khách sạn làm việc,em chưa từng nghĩ sẽ gặp phải chuyện như vậy sao?"

"Mới không có,người khách khác mới sẽ không như vậy,anh mau thả tôi ra." Hà Vu Yến liếc mình uốn éo người, hộc mắt càng hồng và lại tụ đầy nước mắt.

"Thật đáng tiếc, đêm nay tôi chính là khách của khách sạn, mà em vừa khéo bị đụng phải tôi." Ông Hạo tiếp tục đe dọa cô, muốn cô sợ, mới hiểu được khách sạn không phải là nơi cô nên bước vào.

"Anh muốn làm gì." Cô còn chưa kịp nói xong, thân hình Ông Hạo cao lớn rắn chắc liền áp xuống tới,gần như muốn bóp ra hết không khí trong phổi cô, khiến cô ngay cả muốn nói cái gì cũng không được.

"Thế nào không vùng vẫy nữa, hửm?" Mặt Ông Hạo chậm rãi tới gần,trong cự ly không đến 5cm thì dừng lại,anh dùng một tay rảnh rồi kia mon trón gò má Hà Vu Yến,dịch xuống chút nữa đi đến cổ trắng mịn của cô.

"Không cần." Bởi vì anh gần sát, Hà Vu Yến lập tức ngửi thấy mùi rượu,hai tay càng dùng sức vịn vịn, mặt cũng hướng một bên khác.

"Em cho là một người say rượu sẽ bởi vì một câu không cần của em là bỏ qua liền sao?"

Ông Hạo một chút cũng không muốn buông tha cô, làn da cô mềm nhẵn tình tế làm anh yêu thích không thôi, cúc áo somi màu trắng của nhân viên nữ bị anh cởi bỏ từng cúc , không để ý Hà Vu Yến kêu to,cho đến anh đem cúc áo somi cuối cùng của cô tất cả đều cởi bỏ, đem vạt áo áo somi từ trong váy kéo ra, bàn tay to dôi xuống, đem vải dệt mỏng manh hai bên cạnh xóc lên.

"Dừng tay,anh không cần như vậy."

Hà Vu Yến dùng hết toàn lực hai tay vịn vịn,khi hai tay cô thật vất vả tránh bị bắt giữ, cùng lúc đó cô cảm giác thân mình chợt lạnh, vội vàng cúi đầu nhìn thấy, có thể này mới phát hiện Ông Hạo chẳng biết lúc nào đã đem áo của cô xóc lên.

Hà Vu Yến chưa bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ động thủ đánh người, cô luôn luôn nhẫn nhục chịu đựng, luôn luôn thật an phận làm người con gái ngoan,nhưng Ông Hạo gần như liên tục khi dễ cô khiến cô cảm thấy vừa tức vừa ủy khuất, nhất thời đầu một trận trống rỗng, không hề nghĩ ngợi,khi cô phát hiện, tay cô đã vung tới trước mặt Ông Hạo.

"Bốp" một tiếng bốp giòn vang lên,khi Hà Vu Yến phản ứng kịp chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rát, giống như có lửa thiêu đốt, nóng nóng, đau đau.

Ông Hạo không dự đoán được Hà Vu Yến sẽ động thủ,cho dù sức nữ sinh không lớn, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời anh bị đánh, mà một tát này khiến bất mãn trong lòng chất chứa càng sâu.

Vốn do say rượu lý trí anh đã mất một nửa,mặt lại bị người động thủ, Lý trí còn sót lại cũng theo đó mà biến mất tăm tích, xem ra anh đã xem nhẹ tính khí Hà Vu Yến quá rồi.

Khi Hà Vu Yến nhận cơ hội vừa xoay người từ dưới người anh dõng dạc, muốn bò xuống giường. Ông Hạo lấy lại tinh thần tay phản ứng nhanh đã đem cô lôi trở về, không để ý cô đánh mình, thò lỗ đê cô xuống trở lại.

"Em muốn chạy trốn nơi nào?" Đánh anh một cái tát liền muốn trốn, cô cho là chuyện đơn giản như vậy sao?

Ngay từ đầu có lẽ Ông Hạo chỉ muốn giáo huấn cô một chút, muốn cô hiểu rõ làm việc ở khách sạn nguy hiểm cỡ nào, lại bởi vì phiền muộn mấy ngày nay chờ điện thoại cô, cho nên cố ý muốn dọa cô.

Nhưng khi một cái tát đem lý trí còn lại của anh đánh mất, lại thấy nửa người trên Hà Vu Yến như ẩn như hiện,áo ngực màu trắng bao phủ cặp vú xinh xắn,làn da trắng nõn mềm mại,thắt lưng mảnh khảnh,bụng phẳng, dáng người rõ ràng với anh mà nói không tính là rất có sức quyến rũ, thậm chí có thể nói gây một chút,nhưng anh không thể không thừa nhận, anh đối với thân hình không có gì xuất chúng này thật khát vọng.

Ông Hạo biết bản thân không phải là chàng trai trẻ tuổi,tự tra tấn bản thân,cổ khát vọng nhiều ngày đã đến cực hạn, anh càng muốn Hà Vu Yến biết chi vì một cái tát mà trả giá lớn như thế nào.

Hà Vu Yến bị thân hình Ông Hạo nặng trĩu áp ở dưới thân, chỉ cảm thấy không khí trong phổi suy yếu dần dần,ngay cả hô hấp cũng khó khăn,nhưng vẫn còn tinh lực dồi dào giãy dụa.

Ông Hạo cúi đầu nhìn cô khó chịu bất lực uốn éo người, nhớ tới lúc trước từng có vài lần anh trực tiếp giữ lấy cô, cuối cùng đều là anh chủ động ngừng lại, anh hỏi cô muốn làm người phụ nữ của anh không hay, cô không trả lời, anh cũng không muốn bắt buộc cô,nhưng người đàn ông nhẫn nại cũng là có giới hạn.

Mặc kệ anh có thích cô hay không, anh đã quyết định muốn cô làm người phụ nữ anh, như vậy giữ lấy cô bất quá chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn, lúc này chỉ là trễ quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bàn tay Ông Hạo lớn mật xoa vú của cô,che phủ đỉnh vú no đủ của Hà Vu Yến, thân thể cô gầy yếu nhỏ bé,thật sự trở thành người phụ nữ anh,chỉ sợ rất khó chịu đựng được sự đòi hỏi trên giường của anh.

Ông Hạo vui đùa ở trên cổ cô, ngửi mùi hương phát ra từ trên người cô,mùi thơm nhàn nhạt thơm ngát làm anh nhớ mấy ngày nay.

Môi anh dừng ở trên cổ xinh đẹp của cô, nghĩ đến một cái tát cho vài ngày chờ đợi,cổ ý mang theo ý tứ hàm xúc trừng phạt,mút thật mạnh cần cổ trắng nõn kia.

Người phụ nữ nước da trắng tuyết anh đã gặp qua,nhưng Hà Vu Yến non mịn giống như là có thể nhéo ra nước,làm hai tay anh nhìn không được ở trên người cô di chuyển qua lại.

"Anh không nên đụng tới." Hà Vu Yến bị anh thành công xâm phạm sợ hãi, cuối cùng yếu ớt giãy dụa, hai tay để ở trên bả vai rộng của Ông Hạo có chút đẩy ra, liệu mình muốn từ dưới thân anh né tránh, nhưng cô ngo ngoáy liên tục cũng đều không có dịch được nữa phần,Ông Hạo lại bị cô bất ngờ phản kháng trên chọc, nảy sinh ác độc ở trên xương quai xanh cắn một cái thật mạnh.

Ông Hạo nghe thấy cô khóc,dùng khuỷu tay chống nửa người trên, cúi người nhìn cô, trong mắt có dục vọng nóng bỏng thiêu đốt rùng rục.

"Hà Vu Yến, đêm nay tôi muốn em làm người phụ nữ của tôi." Anh tựa đầu ở trên cổ cô, ngậm chặt vành tay bạch ngọc cô khẽ cắn.

"Tôi không muốn,anh không nên đụng vào tôi." Hà Vu Yến tiếp tục đẩy anh, cô không muốn làm người phụ nữ anh,vì anh không thích cô không phải sao? Không thích vì sao muốn khi dễ cô chứ?

"Em không muốn cũng phải muốn."

"Tôi không muốn."

"Em muốn dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt với tôi à? Có ý khêu khích lòng ham muốn tôi,hửm?"Ông Hạo rất rõ,phụ nữ mơ ước anh. Kể từ khi anh bắt đầu hẹn hò với phụ nữ,anh đã hiểu rõ trong đầu họ nghĩ gì,để có được người phụ nữ của mình, một khúc hai nháo ba thất cổ hành vì đó anh thấy nhiều rồi, đáng tiếc nhiều năm như vậy,vẫn chưa có người phụ nữ nào khiến anh không thể buông tha được hoặc là không thể mất đi.

Đêm nay anh không muốn suy nghĩ nữa,thăm nghĩ muốn giữ lấy, hung hăng giữ lấy cô gái dưới thân này.

"Đêm nay tôi sẽ không để cho em rời đi."Ông Hạo vừa nói vừa cúi đầu, hầu như luôn luôn cùng môi cô gần sát nhau,sau khi anh cường thế nói xong,

khát vọng hôn đôi môi cô sớm bị bản thân hôn sưng, mang theo trừng phạt cắn cắn, đầu lưỡi mạnh mẽ ở trong miệng cô dây dưa, anh biết nụ hôn mình không ôn nhu sẽ làm cô đau, nhưng anh không không chế được lực đạo bản thân.

Một cái dùng sức đem áo somi cùng váy trên người cô xé đi, nhìn thân hình tuyết trắng trên giường, anh chỉ cảm thấy dục vọng tiềm ẩn trong người kêu gào càng điên cuồng.

Môi anh hôn từ một đường hôn xuống, bàn tay to trên eo cô vuốt ve qua lại, thuần thực cời bỏ móc áo ngực, môi cũng tùy tiện đi xuống, lúc môi anh đi đến vú của cô, tham lam hôn một bên đầu vú phần hồng, theo eo nhỏ cô đi xuống, bàn tay to trượt đến đùi trắng nõn của cô, đầu gối dùng sức đem đùi cô đang khép dùng sức kéo ra.

Anh nghe thấy tiếng khóc Hà Vu Yến mang theo ủy khuất nghẹn ngào, biết bản thân rất thô lỗ, mà lúc này anh dừng lại không được, anh muốn cô đến điên cuồng, bụng dưới càng sưng khó chịu.

Tay anh cùng môi hôn qua lại cùng vuốt ve vú cô, giày vò xong một bên lại đổi một bên khác, bỗng chốc vú vốn trắng tuyết liền trở nên đỏ.

Một tay kia ở trên đùi da mềm nhỏ vuốt ve, cho dù cô lần nữa chà xát hai chân di chuyển không để anh chạm vào, nhưng anh làm sao có thể bỏ qua cho cô, bàn tay to trực tiếp hướng nơi riêng tư cô dời đến, cách quần lót trắng mỏng manh bá đạo vuốt ve tới lui.

Bởi vì hai chân bị bắt mở ra dung nạp người anh, khi anh không nhìn lấy một cái ườn động thất lưng, cô cảm giác được dục vọng cứng rắn thuộc về người đàn ông, chính đụng vào bụng bằng phẳng mình, Hà Vu Yến cuối cùng không còn chỉ là nghẹn ngào thôi, mà là khóc lên.

Nhìn thân hình cô trắng tuyết ở trước mắt mình run run, vú no đủ bị bản thân đè ép thành các loại hình dạng, đầu vú đứng thẳng run lên, anh nhìn không được xấu ý ở hai bên đầu vú qua lại cắn vài cái, thẳng đến chúng nó vì anh phản chấn lên càng nở rộ đứng thẳng.

Chống nửa người trên, trong đôi mắt sâu thẳm giống như muốn ăn cô, nhìn chăm chăm Hà Vu Yến khóc vô cùng đáng thương. Tiếng khóc khe khẽ một tiếng một tiếng truyền vào lỗ tai anh, quyến rũ anh dục hỏa khó nhịn, anh dứt khoát lại hôn cánh môi cô, tất cả ní non của cô đều bị anh nuốt vào trong cổ họng, lúc bàn tay từ phía trên quần lót trắng thăm dò vào trong nơi riêng tư của cô, Hà Vu Yến cơ thể run nhẹ, lắc lắc eo nhỏ muốn tránh né anh.

Cô không rành tình dục cũng không biết, mỗi khi cô vận eo một lần liền ma sát bụng dưới của anh một lần, cái kia sẽ chọc ngứa tình dục anh càng phần khởi hơn.

Nhìn cảnh xuân trước mắt, ngón tay thon dài mặc kệ cô muốn hay không, cường thế xoa nhẹ hoa hạc mẫn cảm nơi riêng tư cô, ở nơi đó khi thì dùng sức, khi thì ôn nhu vuốt ve.

Anh thấy Hà Vu Yến không tự giác vận eo lại càng yêu kiều, nhiệt liệt trong cơ thể Uông Hạo vượt lên cao làm cho anh rút cuộc nhìn không được, muốn hoàn toàn giữ lấy cô, thế là anh chống đỡ nửa người trên giằng chân ở trên eo cô, động thủ bỏ đi quần áo còn sót lại trên người mình.

Lúc này quần áo cuối cùng trên người anh cũng bị anh ném xuống giường, cơ thể anh rắn chắc trần trụi đè lên thân thể mềm mại cô, lần đầu tiên cùng người đàn ông trần trụi gần sát như vậy, Hà Vu Yến toàn thân cứng ngắc, run rẩy dữ dội, thấy thế, Uông Hạo dù sao cũng là lão thủ tình trường, ở trên giường anh biết rõ nên thế nào khiến cho người phụ nữ vì bản thân động tình, vì bản thân điên cuồng, anh đem hai chân Hà Vu Yến tách ra, ngón tay nhanh chóng trượt vào hoa hạc nơi riêng tư cô, muốn cô trải nghiệm khoái cảm xa lạ anh mang đến.

"Không cần. . . ." Nơi riêng tư đột nhiên truyền đến nóng rực làm toàn thân cô như là có một ngọn lửa đốt cháy vậy, rõ ràng muốn anh dừng lại, nhưng cũng không muốn anh dừng lại, cô cảm giác có một sự thay đổi, vốn ôn nhu dịu dàng trở nên càng có tính xâm lược, muốn cô cảm thụ càng nhiều khoái cảm tình dục nam nữ.

Khi anh rất quen thuộc khiêu khích dục vọng Hà Vu Yến, theo khoái cảm gia tăng, nơi riêng tư cũng tràn ra xuân thủy động tình, trong cơ thể cảm thấy nóng chưa từng có, khiến Hà Vu Yến bất lực ở dưới thân Uông Hạo vận eo, bởi vì đóng đưa hai bên, tóc hỗn độn tán ở trên gối, cô nhiệt liệt này chẳng những không có thôi lui, ngược lại chảy càng dữ dội làm cô càng khó chịu.

Cô lúc này đã quên đi phản kháng, nhưng cũng không biết muốn cái gì, chính là bất lực cong thất lưng lên, vú no đủ bị hôn đến chuyển hồng tùy ý rơi vào trong mắt Uông Hạo, như có như không dụ hoặc thị giác anh.

Khi Hà Vu Yến đến cao trào, nơi riêng tư chậm rãi tràn ra xuân thủy như mật, rồi sau đó toàn thân cứng ngắc xụi lơ ở dưới người Uông Hạo thở gấp.

Thấy cô bởi vì cao trào mà khóe mắt rung rung, toàn thân run run, Uông Hạo còn chưa buông tha cô, không để cho cô thời gian thở dốc, ngón tay thon dài thăm dò vào cánh hoa nơi riêng tư vài cái, Hà Vu Yến vận eo muốn chạy trốn, nhưng Uông Hạo không có báo trước đem ngón tay trở thăm dò vào hoa huyệt còn thật mẫn cảm cô.

Đột nhiên vật lạ làm cô cảm thấy đau, Hà Vu Yến khóc lên hai tay đẩy ngực anh ra, lắc mông muốn tách khỏi cảm giác đau đớn, nhưng thân hình Uông Hạo nặng trĩu ở trên người cô, không cho cô né tránh, ngón tay ở trong hoa huyệt qua lại làm cô co rút.

"Không muốn, đau quá. . . ." Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cô vì đau mà vận eo, Uông Hạo cũng không cho phép cô không muốn, càng kéo hai chân đang muốn khép lại của cô vòng qua eo mình, tiếp theo lại đem ngón tay thứ hai cắm vào hoa huyệt cô.

Khi ngón tay thứ hai này tiến vào, Hà Vu Yến càng đau, thấy cô khóc đáng thương, cái miệng nhỏ bị hôn sưng nhẹ giọng nói một câu.

Lại một câu cầu xin, Uông Hạo nhìn không được mềm nhẹ một tiếng, ngón tay co rút lại nhanh hơn, thẳng đến Hà Vu Yến ở dưới người anh thét chói tai

ra tiếng,toàn thân dùng không được lắm vào một đợt khoái cảm mới, anh mới đem ngón tay rút ra hoa huyết cô.

Thấy hai tròng mắt cô không có tiêu cự nhìn anh, thân hình mềm mại vô lực bởi vì cao trào mà run rẩy,Uông Hạo không biết từ đâu lấy ra bao cao su, xé mở sau đó khoác lên bản thân đang kích động, kéo hai chân cô vòng qua vòng eo anh ra, nửa người dưới càng gần cô, cứng rắn phần khởi không khởi lướt qua Xuân Thủy sớm tràn ra nơi riêng tư.

Hà Vu Yên gấp đến độ đưa tay đẩy bụng anh không để anh lại gần sát, thế nhưng sau khi cao trào cô căn bản không còn khí lực,sức đẩy giống như là vuốt ve vậy, tròng mắt nhìn Uông Hạo đem hai chân cô kéo mở rộng ra hai bên, thất lưng to lớn hạ xuống dưới,dục vọng trắng kiện từng chút thẳng tiến vào trong hoa huyết của cô, cũng bởi vì hoa huyết lại một lần nữa đột nhiên bị kéo căng, hoa huyết bị căng đến phát đau, khó khăn cất chứa vật trắng kiện phần khởi kia của anh.

Hà Vu Yên đau bật khóc,Uông Hạo cũng không chịu dừng lại, cô đánh đắm vào lòng ngực dày rộng của Uông Hạo muốn xoay người né ra, nhưng là cô mới đánh vài cái,Uông Hạo một tay đem hai tay của cô vây tại đỉnh đầu.

Chịu không nổi cô không lưu loát vận eo,Uông Hạo gầm nhẹ một tiếng,thất lưng rút ra một chút sau lại lập tức đâm vào, một lần lại một lần đâm vào rút ra, tùy ý dục vọng bản năng Chúa Tể thân thể anh.

Anh quá mức mãnh liệt co rúm khiến Hà Vu Yên đau đến toàn thân cứng ngắc, lại bởi vitròn không thoát,chi có thể bị Uông Hạo vây ở dưới người,khóc yêu cầu anh ngừng lại.

Cô là xử nữ,Uông Hạo biết, cũng biết bản thân không nên thô lỗ muốn cô như vậy, nhưng là tư vị cô rất tốt đẹp,hoa huyết xiết chặt trở ngại mang đến khoái cảm khiến anh không dừng lại co giật được, chỉ có thể một lần lại một lần đâm vào nhanh hơn, tùy ý phần khởi của anh tiến vào càng sâu trong hoa huyết, muốn được càng nhiều khoái cảm.

Thấy thân mình cô cứng ngắt không chịu phối hợp co rút của anh,tay Uông Hạo dò xét hướng hoa huyết đang bị căng chặt, vuốt ve hoa hạch mềm cảm của cô.

Hà Vu Yên cảm thấy nơi riêng tư bản thân nóng như sắp thiêu cháy, đau đớn cùng khoái cảm đan xen,cùng với thất lưng Uông Hạo mạnh mẽ một lần sâu nặng hơn một lần , cô không tự chủ đóng đưa mông,phối hợp theo tiết tấu anh lúc lên lúc xuống, thẳng đến trận hoan ái đạt tới cao đỉnh.

Không biết qua bao lâu, lâu đến Hà Vu Yên cảm thấy rốt cuộc thừa nhận không nổi khoái cảm hơn nữa,Uông Hạo rống lên một tiếng sau,thân thể nặng trĩu áp ở trên người cô thờ gấp ồ ồ, rồi sau đó Uông Hạo chống đỡ nửa người trên, đem dục vọng rút ra hoa huyết của cô, rất quen thuộc kéo bao cao su. Lúc này Hà Vu Yên căn bản không có khí lực xuống giường, cô xụi lơ ở trên giường, bởi vì cao trào mà toàn thân đầy mồ hôi ẩm ướt cùng phiếm hồng,ngay cả hai chân còn chưa khép lại cũng không có khí lực khép lại ,một màn khiêu khích như vậy, cho dù Hà Vu Yên vô tâm, vẫn là làm Uông Hạo mới phát tiết dục vọng lại sung huyết cứng rắn trở lại.

Anh đem bao cao su đã dùng ném trên mặt đất, rồi sau đó khoác cái bao cao su thứ hai xong, anh hai tay chống hai bên người Hà Vu Yên,theo Xuân Thủy vừa rồi, đem dục vọng bản thân lại một lần nữa đâm vào hoa huyết,cảm thụ nơi đó bởi vì lúc này cao trào mang đến vận động co rút nhanh.

"Không muốn." Hà Vu Yên cho rằng kết thúc, ai biết Uông Hạo lại một lần nữa tiến vào cô, hơn nữa cơ thể anh quá nặng khi cô muốn giẫy dụa nặng nề mà bị đè lại,làm cô kém chút thở không nổi.

"Tôi không muốn, thật sự không muốn!" Hà Vu Yên khóc, hai tay càng dùng sức đẩy ngực anh vì mỗi hồi mà ẩm ướt.

Bình thường lên giường,phụ nữ luôn chủ động dâng anh, lòng tham muốn lại một lần nữa thỏa mãn, mà lúc này nhìn Hà Vu Yên mới biết mùi đời,ủy khuất như vậy, khóc đáng thương như thế,Uông Hạo hai mươi mấy năm nay đây là lần đầu tiên động lòng thương hoa tiếc ngọc.

Có lẽ là vừa này đã phát tiết quá nhiều,nên bây giờ không phải giống vừa rồi vội vàng muốn cô, anh cúi đầu ở trên môi cô hôn một cái,thứ dục hỏa rực rạch ở trong hoa huyết cô nhảy lên, anh ôn nhu dỗ dành nói: "Cho anh một lần nữa thôi."

Cảm giác phần khởi của anh đang trưởng lớn hơn nữa, Hà Vu Yên gấp đến độ lắc đầu, chính là cô càng vận vẹo,phần khởi của Uông Hạo cũng vì vậy trở nên càng cứng rắn trắng kiện, bị cô làm cho dục hỏa rất cao trưởng,làm sao đồng ý buông tha cô đây.

"Anh Ông, tôi không muốn." Cô cầu xin anh.

Đáng tiếc Uông Hạo đối tư vị cô muốn ngừng mà không được, liền tính cô nói không muốn, anh lại không định lúc này ngừng, lại nghe đến một tiếng anh Uông này, anh mang theo bất mãn hơn nữa, thật mạnh thẳng tiến vào hoa huyết cô,làm cô đau đến căn môi dưới,làm sao còn nói được một chữ nào.

"Từ giờ trở đi, không cho kêu tôi bằng anh Ông." Đã là người phụ nữ anh, vậy thì nên học thật tốt cách kêu tên của anh.

Một đêm này, tham sắc dục tràn đầy làm Uông Hạo hưng hăng muốn cả buổi tối, thẳng đến nửa đêm bầu trời tờ mờ sáng mới kết thúc trận hoan ái này, mà cả đêm bị anh ép buộc toàn thân vô lực,Hà Vu Yên choáng váng,khi anh kết thúc một lần cuối cùng, thể lực cạn kiệt ru rú ở trong lòng anh ngủ say.

Nhìn khuôn mặt cô ngủ say,Uông Hạo một mặt thỏa mãn đem thân hình gầy yếu của cô ôm chặt hơn,tiếp theo cũng mệt mỏi mệt nhắm mắt lại, mà trước khi ngủ,trong lòng Uông Hạo biết, anh cùng Hà Vu Yên trải qua một đêm này sẽ không phải kết thúc, mà là vừa bắt đầu.

Hà Vu Yên bị tiếng thét chói tai đánh thức, rồi sau đó cô nghe được tiếng người đàn ông chửi rủa, thanh âm thật quen tai, hình như là giọng nói Uông Hạo.

Uông Hạo? Nghĩ tới người này, hình ảnh đủ loại của đêm qua lập tức hiện lên ở trong đầu cô, này không là mộng, mộng sẽ không chân thật như vậy, Hà Vu Yến hoảng sợ mở to mắt, nhưng là cô còn chưa kịp xoay người, ngay cả ngón tay đều còn chưa có động, liền nghe thấy Uông Hạo phun ra một câu tiếng chửi rủa khác.

Rồi sau đó một trọng lực lôi cô đi qua, bởi vì lực đạo quá lớn, mặt cô trực tiếp đánh lên một vật cứng giống như một bức tường, nhiệt độ cơ thể ảm áp nói cho cô, đó là ngực người đàn ông, mà người đàn ông kia không phải ai khác, chính là Uông Hạo.

Cô bị anh ôm vào trong ngực, sau đó toàn thân cao thấp đều bị anh dùng drap giường bao phủ, khi cô còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, liền nghe thấy một âm thanh nữ quen thuộc khác truyền đến.

"Anh hai, anh. . . ." Người nói chuyện là Uông Nhu Nhu, bởi vì quá mức khiếp sợ, cô nhất thời không thể biểu đạt hoàn chỉnh ý tứ của mình, bắt đầu rung rẩy chỉ chỉ hướng hai người trên giường, tuy rằng thấy không rõ cô gái đó là ai, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là lúc trắng lúc xanh.

"Chết tiệt, Nhu Nhu em tới nơi này làm cái gì?"

Uông Hạo xác định Hà Vu Yến trong lòng không có lộ ra một chút da thịt không nên lộ xong, có thể này mới lấy khuỷu tay chống đỡ nửa người trên, lộ ra bộ ngực trắng kiêu, khuôn mặt tuần tú rất là bất mãn ngẩng đầu nhìn cửa phòng nghỉ, đồng thời chăm chú nhìn đồng hồ trên tường, thế nhưng đã giữa trưa rồi.

Này vừa thấy mới phát hiện, không chỉ em gái anh, thậm chí ngay cả Biên Nhân còn có Ngũ Hân cũng ở đây, rống lớn: "Các người không có việc gì mang con bé tới nơi này làm gì?"

Biên Nhân là người cuối cùng vào, không hiểu vì sao bị rống, "A Hạo, cậu khẩn trương cái gì, sợ bản thân cùng phụ nữ lên giường bị bắt gặp được à? Thì ra là cậu sớm đã tìm bạn giường, này sao không sớm với mình, tối hôm qua cô gái đó rõ ràng bộ dạng chuẩn cùng nóng bỏng như thế, mình chỉ nhìn cũng đến độ tâm ngứa ngáy rồi."

Vừa rồi tiến vào, Uông Hạo động tác quá nhanh, Biên Nhân chưa kịp thấy rõ diện mạo người phụ nữ trên giường.

Biên Nhân giọng nói chế nhạo, làm Hà Vu Yến bị trở thành bởi Uông Hạo tình một đêm toàn thân cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, cắn môi, trong lòng run lên nắm chặt drap trên người.

"Uông Hạo, đây là có chuyện gì?"

Ngũ Hân là ông chủ khách sạn, nam nữ hoan ái hẳn xem nhiều, đối với bạn tốt có bạn giường hẳn không hỏi qua, nhưng nhìn đồng phục nhân viên bị vứt hỗn độn trên mặt đất, Ngũ Hân không thể không lên tiếng.

Hắn nhớ tối hôm qua hẳn để một nhân viên phục vụ nữ tên là Hà Vu Yến chiếu cố Uông Hạo say rượu, bởi vì biết Uông Hạo đối với phụ nữ thích sạch sẽ, tự nhận là sẽ không gặp chuyện không may, mới dám để người phục vụ nữ lưu lại một mình, bất quá nhìn cảnh trước mắt trước mặt, hẳn tựa hồ sai lầm rồi.

"Hân, không phải là bạn giường thôi sao, mọi người ra ngoài chơi, nam nữ hoan ái giao dịch tiền tài, chẳng lẽ cậu còn sợ Uông Hạo xằng bậy?"

Biên Nhân coi như không thấy gì chần trước Uông Nhu Nhu mở to hai mắt, hẳn đem cánh tay cô vòng vào tay mình, trực tiếp đi ra cửa, loại hình ảnh này không nên để trẻ con coi, đối với một nữ sinh mới mười tám tuổi mà nói, quả thực là rất thú vị, "Nhu Nhu, đi, chúng ta đi ra ngoài nào."

Thấy Uông Nhu Nhu cùng Biên Nhân ra khỏi phòng, Ngũ Hân hướng giường lớn trong phòng đi đến, cúi đầu nhìn quần áo rơi thành một núi trên đất, khom người nhặt quần áo Uông Hạo lên ném lên giường, "A Hạo, mình cho cậu nửa giờ, sau đó mình muốn cậu giải thích." Nói xong Ngũ Hân xoay người đi ra ngoài, vẫn còn không quên đóng cửa phòng.

Khi trong phòng chỉ còn lại có hai người trên giường, Uông Hạo lại mắng một tiếng, lập tức xoay người xuống giường, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Hà Vu Yến núp ở trong drap, cô cố lấy dũng khí thật lớn mới đưa tay xốc drap trên đầu ra, nhìn trong phòng không có một bóng người, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, bất chấp toàn thân mỗi một đầu ngón tay, dùng drap vây quanh thân mình, cô xuống giường lấy quần áo bản thân tùy tiện mặc vào.

Lúc cô bắt đầu cài cúc áo sonmi cuối cùng, tìm giày mình xung quanh, cửa phòng tắm cách một tiếng liền bị mở ra.

Cô kinh ngạc ngược mắt, ánh mắt vừa khéo cùng Uông Hạo đối diện, rồi sau đó cô khẩn trương dời ánh mắt, nhìn đến giày mình bị để ở bên cạnh sofa, cô chịu đựng nửa người dưới khó chịu, bước nhanh đi qua nhặt lên, xoay người hướng cửa phòng đi.

Cô nghĩ thầm chỉ cần rời đi nơi này, hết thảy đều sẽ qua đi, tối hôm qua là sai lầm, Uông Hạo không phải thích cô mới cùng cô lên giường, mà cô cũng sẽ không thể bởi vì lên giường liền nhất định muốn anh phụ trách, cho nên phương pháp tốt nhất đem chuyện tối ngày hôm qua quên đi, tốt nhất là quên sạch sẽ trơn bóng, từ đây cùng Uông Hạo không có liên quan.

"Hà Vu Yến!" Uông Hạo thấy cô xoay người rồi đi, ra tiếng khiển trách.

Uông Hạo rống như thế, Hà Vu Yến dừng lại cước bộ, rụt rụt thân mình, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, một câu nói cũng nói không được. Cô

không biết nên nói cái gì, giống như sợ sẽ nói sai điều gì, vậy chỉ bằng cái gì cũng không nói, tựa như Biên Nhân vừa nói, bắt quả chỉ là bạn giường, cô không cần anh đuổi, cô sẽ tự mình đi.

"Em muốn đi nơi nào?"

Uông Hạo tùy ý tắm rửa, thay lại bộ đồ tối hôm qua, trừ bỏ tóc còn ướt, cả người nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Anh đến gần Hà Vu Yên, đầu cô cúi thấp xuống, thấy anh đi đến trước mắt, cả người cô vội vàng lui một bước, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Uông Hạo mặc kệ ý tứ cô lui một bước là gì, cánh tay dài duỗi ra, tay nắm cầm cô nâng lên, muốn cô nhìn thẳng anh. Hà Vu Yên bị anh ép buộc một đêm, chẳng những cả người xem ra thật tiểu tụy, cũng có chút chật vật, trên cổ hiện những dấu hôn mức độ không như nhau mà tối hôm qua anh lưu lại, anh biết thân hình phía dưới quần áo cô còn có nhiều dấu vết hoan ái xanh xanh tím tím.

"Đi tắm rửa trước một cái đi." Có chút đau lòng, Uông Hạo thở dài.

"Không cần, tôi muốn trở về." Hà Vu Yên vung tay anh ra, không cho anh sờ mặt bản thân, cẩn thận lui về sau,

Không dám nhìn mặt anh, đành phải nhìn chằm chằm giường còn hỗn độn nói: "Tôi. Chuyện tối ngày hôm qua, tôi biết anh uống say, anh không cần để ở trong lòng, tôi sẽ quên nó đi, tôi cũng sẽ không đi ra ngoài nói lung tung đâu."

Uông Hạo trầm mặc nhìn cô, mỗi một chữ từ trong miệng cô nói ra, thì anh cũng theo đó mà giận tím mặt, chẳng những sắc mặt xanh mét khó coi, còn nhìn chằm chằm cô, khiến Hà Vu Yên bị nhìn chăm chú toàn thân run lên, sợ hãi lại lui về phía sau một bước.

Cô lui một bước, Uông Hạo liền tiến một bước, không để cô kéo khoảng cách hai người ra, "Tôi phải đi rồi." Thấy anh trầm mặc không nói, Hà Vu Yên xoay người còn muốn chạy, cô còn chưa có bước được một bước, tay truyền đến một trận đau, rồi sau đó cô bị Uông Hạo kéo lấy.

"Ai cho phép em đi?" Tinh một đêm này cũng là anh định đoạt, cô dựa vào cái gì dám ở trước mặt anh ra về không cần, nghĩ vậy, lửa giận trong ngực Uông Hạo không khỏi cháy càng dữ dội hơn.

"Ngày không là quy tắc trò chơi của những kẻ có tiền bọn anh ấy ư? Cùng phụ nữ lên giường, lấy tiền đuổi phụ nữ."

Cô càng nói mất Uông Hạo liền nhú lại, nhìn ra được nóng nảy bùng nổ bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Em đang trách tôi lên giường với em sau đó không trả tiền? Bao nhiêu, tối hôm qua là đêm đầu của em không phải sao? Em nói xem tối hôm qua đêm đầu của em giá trị bao nhiêu tiền, hửm?"

Uông Hạo miệng nói lời đã thương người khiến Hà Vu Yên lấy tay che miệng, dùng ánh mắt giống như đang nhìn người xa lạ nhìn anh, biểu cảm khiếp sợ tràn ngập trên mặt cô.

Bởi vì ngủ không ngon mà khuôn mặt trắng nõn càng không có chút máu, cô không nghĩ tới Uông Hạo sẽ đem cô xem giá rẻ, thì ra trong mắt anh, cô cùng những phụ nữ đó giống nhau, bắt quả chỉ là bồi âm giường qua đêm cho anh thôi.

Một đêm không ngủ đủ, cô không có sức lực đẩy anh, cũng không muốn ồn ào khó coi, nhưng là cô lại càng không muốn bản thân chật vật, anh muốn tiêu tiền mua phụ nữ, mà cô bắt quả lại xui xẻo bị anh để ý thôi, làm gì mà có tình yêu a, tất cả đều cô si tâm vọng tưởng, vì ý nghĩ vậy, Hà Vu Yên không tiếng động khẽ động khóe miệng nở nụ cười.

Khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn làm lửa giận trong lòng Uông Hạo phút chốc bùng nổ, gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đem Hà Vu Yên kéo đến trước người mình, Hà Vu Yên lại sợ tới mức hai tay che ở phía trước, như là sợ bị đánh, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ trắng.

Hành động của cô càng chọc Uông Hạo tức giận, "Hà Vu Yên!"

Có thể là vừa rồi Uông Hạo đột nhiên bạo lực làm sợ cô, Hà Vu Yên mười tuổi đến Hà gia sau đó hồ tị bị đánh chửi, đột nhiên thấy Uông Hạo nâng tay, một cỗ ảo giác khiến cô cho rằng anh muốn đánh cô, cả người co rút thành một cục, hai vai không ngừng run rẩy, lại sợ lại hoảng tay che ở trước mặt mình, "Không cần đánh tôi."

Một câu không cần đánh tôi của Hà Vu Yên làm Uông Hạo cứng đờ, tâm như là có cái gì đó treo lên, làm anh khó chịu, anh biết bản thân đã dọa cô, nhưng cô vì sao cho rằng anh sẽ đánh cô? Uông Hạo anh làm sao lại đánh phụ nữ chứ, càng không cần phải nói anh đánh ai cũng không có khả năng đánh cô.

"Vu Yên, anh sẽ không đánh em." Sợ lại làm cho cô sợ, Uông Hạo nhẹ giọng an ủi cô, bàn tay to cẩn thận ôn nhu vỗ lưng cô, giống như dỗ dành đứa trẻ, từng cái vỗ nhẹ, muốn tiêu trừ sợ hãi của cô, lại không nghĩ rằng Hà Vu Yên lại vào lúc này thấp giọng khóc lên.

Thấy cô khóc, Uông Hạo dưới tình thế cấp bách đành nắm lấy tay cô, dùng sức ôm cô vào trong ngực, gắt gao ôm chặt cô, "Vu Yên, đừng khóc nào."

Nhưng Hà Vu Yên lại không ngừng được nước mắt, khóc rất đau lòng, như là muốn đem những ủy khuất mấy năm gần đây tất cả đều khóc ra.

"Vu Yên, đừng khóc nữa được không?" Anh cúi đầu hôn lên trên trán cô, ôn nhu an ủi cô.

Cho tới nay anh không thích phụ nữ khóc, nhưng hôm nay nhìn thấy cô khóc, đối với đề cho cô khóc một mình, anh nảy sinh một xúc động muốn đánh vỡ đau đớn, anh không muốn nhìn Hà Vu Yên rơi nước mắt.

Trước kia anh thấy phụ nữ khóc liền bực dọc, nhưng hiện tại nhìn cô khóc, anh có một cảm giác đau lòng, muốn an ủi cô thật nhiều, để cô đừng khóc nữa, lại cảm giác vô lực không hề biết nên làm như thế nào.

Anh một bên dỗ dành, cô như trước một bên khóc, cuối cùng anh dứt khoát ôm cô, để cô khóc thoải mái.

Không biết bao lâu, Hà Vu Yến tiếng khóc mới chậm rãi ngừng, tựa vào trong lòng anh, mang theo âm thanh nghẹn ngào nói: "Em thừa nhận em thật thích anh, từ bốn năm trước liền luôn luôn thích anh, nhưng là em không có lòng tham, anh không thích em, em cũng rất cẩn thận đem cái thích này đặt ở đáy lòng, cho tới bây giờ em cũng không có nghĩ tới vì tiền mới lên giường cùng anh."

Tối hôm qua là anh bắt buộc cô, cô vốn muốn chiều cô anh đang say rượu, lại không cẩn thận bị anh kéo lên giường làm tình.

"Đừng nói nữa."

"Em không cần tiền của anh, em cũng sẽ không quán quít lấy anh muốn anh phụ trách, em về sau nhất định sẽ trốn anh thật xa." Đầu cô chôn ở trước ngực anh, Ưông Hạo nhìn không ra biểu cảm của cô, lại biết bản thân sai lầm rồi.

"Ồ mà anh muốn phụ trách với em thì thế nào?" Ưông Hạo thấy cô khóc đến tâm loạn, nắm cằm của cô, muốn cô ngừng đầu nhìn anh, khi đôi mắt hai người giao nhau, cô khóc đến mắt đỏ rực, anh không khỏi đau lòng.

"Em đã là người phụ nữ của anh, còn muốn trốn đi nơi nào?"

"Em không phải, em mới không phải!"

"Không phải sao? Vậy muốn cùng anh trở lại giường lần nữa, cho em hiểu rõ em có phải người phụ nữ của anh không?!"

"Em vì sao phải làm người phụ nữ của anh chứ? Dựa vào cái gì muốn em làm người phụ nữ của anh thì em sẽ làm theo? Em đây thích anh, anh vì sao không thể cũng thích em?" Hà Vu Yến bởi vì anh uy hiếp, đôi mắt đỏ hồng rực lại rơi nước mắt.

Từng câu hỏi của cô đột nhiên khảm thật sâu trong đáy lòng Ưông Hạo, anh không trả lời, bởi vì anh không biết, anh vì sao muốn cô làm người phụ nữ anh, đến nay chỉ có phụ nữ cầu xin anh, còn chưa có người phụ nữ anh muốn mà không được, càng không cần phải nói Hà Vu Yến đều cùng anh lên giường rồi.

Hà Vu Yến hỏi tới là Ưông Hạo im lặng trầm mặc, khiến lòng cô lại lần nữa trầm xuống, tay cô quệt nước mắt, nhưng là mặc kệ cô lau quệt thế nào, nước mắt chính là không nghe lời bất chấp tuôn rơi, tay cô để ở trước ngực anh, thừa dịp anh nhất thời không chú ý, dùng sức đẩy muốn xoay người chạy đi.

Sức lực cô không đủ lớn, Ưông Hạo vượt qua vài bước lớn liền đuổi kịp cô, đem thân hình cô gầy yếu chặn ngang ôm lấy, không nói hai lời ném lên giường, lực đạo không nhẹ, Hà Vu Yến rơi xuống kém chút tắt thở.

"Em ở trong này đợi cho anh, không cho phép đi đâu cả!"

Thấy Hà Vu Yến trên mặt còn rung rung nước mắt, lời an ủi anh còn chưa nói ra miệng, chỉ có thể ác thanh ác khí đe dọa cô.

Thấy Hà Vu Yến không để ý uy hiếp của anh, xoay người muốn từ bên kia xuống giường, chân cô còn chưa chạm đất, Ưông Hạo đã tức giận.

Dứt khoát quẳng xuống một câu hung ác nói, "Hà Vu Yến, hiện tại em dám bước xuống cái giường này thử cái coi, anh khẳng định muốn em vài ngày không xuống giường được."

Hà Vu Yến vừa nghe vội vàng lùi chân về, cả người núp ở một góc mép giường, phòng bị trừng mắt Ưông Hạo.

Bất mãn cô đối với mình đề phòng, Ưông Hạo không để ý cô thét chói tai, dùng sức lôi cô đi lại, muốn cô nằm ngửa ở trên giường, tay vì cô đắp chăn, cúi đầu ở trên môi cô hung hăng hôn một cái, nghiêng người đè phía trên cô, hai tay cố ý vịn về một bên vú no đủ, biểu cảm vô cùng nghiêm túc uy hiếp cô.

"Lúc anh trở về, em tốt nhất ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ anh." Bỏ lại những lời này, Ưông Hạo lập tức đứng dậy, tức giận vuốt vuốt áo sơ mi, rồi sau đó xoay người đi ra ngoài, hơn nữa nặng nề mà đóng sầm cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Không bao lâu, Ưông Hạo đi vào phòng làm việc của Ngũ Hãn, không thấy em gái anh cùng Biên Nhân, chỉ có Ngũ Hãn đang hút thuốc ngồi trên sofa chờ anh.

Uông Hạo mặt mang tức giận tiến vào, đóng cửa mạnh một cái đùng, "Đùng" một tiếng nghe được tâm tình anh đang không tốt, hơn nữa là cực kỳ không tốt.

Ngồi xuống đối diện sofa Ngũ Hân, tay tùy tiện đảo qua chai nước khoáng trên bàn trà, mở nắp chai ngửa ra uống một ngụm lớn, sau đó đem chai nước bỏ lại trên bàn, lưng tựa vào sofa, mắt lạnh lẽo nhìn phía bạn tốt, "Nói đi, tìm mình có chuyện gì?"

"Người phụ nữ trên giường cậu là ai?" Ngũ Hân hút thuốc không chút để ý hỏi.

"Không thể trả lời." Uông Hạo không tính toán nhiều lời, anh nhìn Ngũ Hân nhàu mày, lại như trước cố chấp, đối với tôi hôm qua anh một chữ cũng không tính lộ ra.

"A Hạo, chúng ta quen biết không phải là một hai ngày, cậu nên biết mình làm việc rất nguyên tắc, mình không thích nhân viên vì tiền mà lên giường cùng khách, điểm này cậu hẳn là rất rõ ràng."

"Từ giờ trở đi, cô ấy không phải nhân viên của cậu, mà là người phụ nữ của Uông Hạo mình." Uông Hạo tùy tay lấy một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu rồi phả ra, khói trắng bao quanh giữa hai người.

"Cậu là nghiêm túc?"

"Gạo sống nấu thành cơm, còn có thể giả sao?" Hà Vu Yến người phụ nữ gốc này không biết ở bên cạnh anh có bao nhiêu lợi ích, cùng anh lên giường lại không muốn tiền của anh, nếu anh khiến cô mất cả người cả của, anh mới thực không phải đàn ông.

Ngũ Hân nhớ mang máng tới nữ phục vụ tối hôm qua, bộ dáng thanh thuần, không giống như phụ nữ sẽ vì tiền tài bán đứng bản thân. "Cô ấy hình như là cô gái tốt, cậu không cần đối với người ta tàn nhẫn đó."

Trước kia thủ đoạn Uông Hạo quảng phụ nữ không tính độc ác, nhưng rất thẳng không để đường sống, Ngũ Hân không khó đoán rằng, không lâu trong tương lai, có thể một tháng, cũng có thể hai tháng, cái cô gái Hà Vu Yến bộ dáng thanh thuần bị tình cảnh vô tình vứt bỏ.

Uông Hạo phả ra khói trắng trong miệng "Ừ ừ" một tiếng, rất là có lệ nhưng cũng xem như trả lời.

Đang lúc hai người lâm vào trầm mặc im lặng, hút thuốc từng ngụm, cửa phòng làm việc bị người ta thô lỗ đá văng ra, biểu cảm hai người trên sofa không được vui lắm ngược mắt hướng cửa lớn nhìn lại, bất quá đoán cũng biết là Biên Nhân đá cửa, mà đứng ở bên cạnh Biên Nhân là Uông Nhu Nhu được Biên Nhân đỡ dành, một thân mặc đầm xinh đẹp trong tay cô cầm nước trái cây cùng bánh bích-quy, cùng Biên Nhân nói nói cười cười.

"Thế nào chỉ có cậu, người phụ nữ kia đâu? Đuổi đi rồi hả?" Biên Nhân ngồi xuống bên cạnh Uông Hạo, vừa khéo nhìn thấy vết cào trên cổ anh, huyết sáo nhạo báng nói: "Xem ra tối hôm qua cậu thật vui sướng nha."

Uông Hạo hướng ngực hất đánh một cái, biểu cảm không đồng ý quay đầu nhìn về phía em gái mình, "Nhu Nhu, em tại sao tới nơi này?"

"Em là đến cùng anh Ngũ lấy vé biểu diễn." Uông Nhu Nhu nhỏ giọng nói.

"Anh không phải đã nói không cho một mình em đi xem cái biểu diễn gì đó sao?"

"Em mới không phải một mình, anh Ngũ nói sẽ đi cùng em mà." Uông Nhu Nhu vừa ăn bánh quy trong tay bĩu môi nói. "Vé đã lấy sao có thể không đi chứ?"

Uông Hạo có thâm ý khác liếc mắt nhìn Ngũ Hân một cái, anh cùng bọn những người thừa kế phản nghịch, mở khách sạn ban đêm bất quá là vì cùng gia lão nhân anh đối nghịch, không nghĩ tới vài năm tiếp theo chẳng những làm ăn cực tốt, chi nhánh cũng mở càng nhiều.

Mà thân ông chủ lớn nơi thanh sắc, Ngũ Hân so với có số đo về khách sạn còn có tiếng tăm, hẳn không đơn thuần phong cách mẫu mực lưu manh, hơn nữa hẳn cao lớn lại phong độ âm nhu, từ khi bắt đầu học đại học liền để tóc, đem tóc dài chạm vai buộc lên, tùy ý lại làm càn, hẳn từng là bạn trung học trong nhóm bọn anh thông minh nhất chính thực tư chất học sinh nổi trội, đáng tiếc hẳn không học dùng trí.

"Anh Ngũ của em đêm nay bận rồi, em không cần ăm ỉ với anh ta." Ngũ Hân phải nói là đối với em gái anh chẳng những tốt, còn tốt quá mức, khiến làm anh trai như anh có chút lo lắng, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Bạn mới là lạ, anh Ngũ nói anh ấy không phiền, chờ một chút anh ấy còn muốn mời em đi ăn MacDonald nữa đó." Đây là nguyên nhân vì sao bây giờ Uông Nhu Nhu còn đợi ở chỗ này.

Uông Hạo liếc mắt Ngũ Hân một cái, còn muốn nói cái gì nhưng cái gì cũng chưa nói, cầm lấy chai nước khoáng trên bàn trà vừa mạnh mẽ ực một hớp.

"Đứng rồi anh cả, mẹ muốn em nhắc nhở anh, ngày mai chính là ngày anh hẹn hò, anh chớ quên đấy." Uông Nhu Nhu hoàn thành trách nhiệm nói, thấy anh cả trừng cô, cô thì lười, "Nhìn một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào, nói không chừng anh nhìn thấy còn thật thích cũng không chừng."

"Em còn ở đó mà chăm chọc anh đó hả."

"Đâu có, em làm gì có ý đó đâu." Uông Nhu Nhu thật biết điều, biết rõ anh cả mất hứng, cô cũng không lại khiêu khích anh.

Biên Nhân vừa nghe đến Uông Hạo muốn đi hẹn hò, cười đến so với ai đều lớn nhất, một mặt không dám tin dùng ngón tay đẩy đẩy anh, "A Hạo —— thì ra cậu cũng có ngày hôm nay, hẹn hò, không tồi không tồi, mình thấy không lâu nữa nhóm chúng ta có thể uống rượu mừng của cậu rồi." Trong lời nói này toàn là hứng thú.

Uông Hạo bị hấn chế nhạo cũng lười nói lại hấn, chính là đem điều thuốc trên tay dập tắt, tính toán đứng dậy rồi đi.

"Anh cà, anh thử đoán xem lúc này em nhìn thấy ai?" Uông Nhu Nhu mới ngậm miệng không đến vài phút, nhin không được lại mở miệng, lúc này cô đang ngồi ở bên cạnh Ngũ Hãn, cầm bánh bích- quy trong tay hấn đưa cho cô vừa ăn vừa nói.

Uông Hạo không trả lời, khách sạn có thể thấy ai, không phải là đám bạn vui chơi cùng hoa tâm kia của anh sao?

"Anh cà, mặt anh làm gì lạnh nhạt như thế? Em nói với anh nha, em vừa thấy chị Vu Yến, không nghĩ tới chị ấy thế nhưng làm việc ở khách sạn."

"Em nói cái gì?" Uông Hạo bị sắc nước, ho khan vài tiếng sau đó chật vật hỏi.

"Hà Vu Yến, chị Vu Yến a, chị của An Khởi, anh đã quên rồi hả?" Uông Nhu Nhu cho rằng anh trai mình không nhớ rõ, còn tốt bụng nhắc nhở anh.

"Chết tiệt!" Anh rõ ràng bảo cô đợi trong phòng, cô lại còn dám trốn thoát, anh ngay cả chào hỏi cũng không thèm, giống như bay liền xông ra ngoài.

"Anh cà anh muốn đi đây đó?"

Ngũ Hãn lần đầu tiên thấy Uông Hạo đối với phụ nữ gấp gấp như vậy, mặc dù không biết quan hệ anh cùng Hà Vu Yến, bắt quả nhìn được Uông Hạo không phải đơn giản chỉ đối với cô như bạn giường.

"Nha đầu ngốc, anh trai em đuổi theo người phụ nữ của anh ta rồi." Ngũ Hãn vuốt vuốt đầu cô, ánh mắt khó được ôn nhu.

"Hãn, cậu đang nói đùa đi, người phụ nữ của A Hạo. Cậu nói Hà Vu Yến là người phụ nữ của A Hạo?" Biên Nhân ánh mắt mở vòng tròn lớn, cảm như là muốn rơi xuống há to mồm, một bộ dáng không dám tin.

"Anh cà em cùng chị Vu Yến đang kết giao?" Uông Nhu Nhu cũng giật mình kêu ra tiếng.

"A Hạo làm chi không nói sớm với mình cậu ấy cùng Hà Vu Yến ở cùng nhau, để tối hôm qua mình không cần khổ sở giúp cậu ta tìm bạn gái rồi." Biên Nhân cảm thấy bị bạn tốt sắp xếp vào bẫy, có chút bất bình.

"Có kết giao hay không thì mình không biết, bắt quả A Hạo thật để ý cô ấy." Ngũ Hãn nói.

"Nhưng là bọn họ đều lên giường, không phải người yêu đó là cái gì. Không được, em muốn trở về nói với mẹ, nói không chừng mẹ em vừa nghe liền hủy bỏ hẹn hò tới ngày mai." Uông Nhu Nhu vui vẻ nói xa xa.

"Nhu Nhu, chuyện này để anh trai em giải quyết đi, em không cần hỏi đến, cũng không cần nhắc với người nhà em." Ngũ Hãn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, muốn cô không hỏi tình cảm của Uông Hạo.

Ngày đó Uông Hạo chạy về phòng nhìn, không thấy bóng dáng Hà Vu Yến ở đâu cả, anh lấy điện thoại ra điện cho cô, nhưng đầu bên kia truyền đến tin tức đối phương đã tắt máy.

Anh đi ô-tô đi đến nhà Hà Vu Yến thuê, nhìn nhà trọ năm tầng cũ không tính mới mẻ độc đáo, anh đứng ở dưới lầu bên cạnh xe, chờ đàng đàng một đêm.

Hôm đó vừa tảng sáng, nhìn dưới đất đầy để thuốc, một đêm không ngủ Uông Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, tự giễu nghĩ, anh chờ người phụ nữ một ngày, hơn nữa còn là đợi một ngày một đêm.

Anh nhìn đồng hồ, còn chưa đến bảy giờ, lại nhìn nhìn nhà trọ Hà Vu Yến ở, nghĩ rằng cô không có khả năng sớm như vậy rồi cửa, quyết định đi trước giúp cô mua bữa sáng.

Nửa giờ sau, Uông Hạo mua xong bữa sáng, xe còn chưa có chạy đến chỗ Hà Vu Yến thuê, lại ở ven đường nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, mặc đồ ở nhà nhẹ nhàng, trên chân mang một đôi dép lê, không nghĩ nhiều anh trực tiếp chuyển xe.

Hà Vu Yến đang buồn bực, sáng sớm cũng không phải không có chỗ đậu xe, vì sao xe trước mặt muốn chắn ở trước mặt cô, không biết một mặt biểu cảm toàn bộ rơi vào trong mắt Uông Hạo ẩn ẩn ở trong xe.

Uông Hạo hạ cửa sổ xe xuống ở trước mặt cô ngoắt ngoắt tay, đối với một mặt kinh ngạc của Hà Vu Yến nói, "Lên xe."

"Anh Uông." Anh làm sao có thể ở đây? Hôm nay là chủ nhật, không phải lúc này anh đi làm hay là còn đang trong giấc mộng mới đúng.

"Lên xe!"

Hà Vu Yến cũng không chịu, lòng cô còn sợ hãi khi nghĩ đến tối hôm qua cùng anh ngoài ý muốn da thịt kề cận, nhớ tới uy hiếp cuối cùng của anh, trong

đầu hiện lên phản ứng thứ nhất là xoay người chạy trốn.

Cô mới quay người lại, Uông Hạo trên xe lập tức bóp kèn lớn, dọa cô dật mình nhảy dựng đứng chân.

"Lên xe, anh không muốn nói lần nữa." Chờ đợi cô cả một đêm lại sợ cô đã đói bụng, anh đặc biệt giúp cô mua bữa sáng, nếu không là vừa khéo đi ngang qua, chỉ sợ một ngày một đêm này đi toi, khiến anh tức giận âm thanh lớn.

Thấy Hà Vu Yến đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Uông Hạo kiên nhẫn lặp lại, lúc này trừ bỏ một tia cảnh cáo ý tứ hàm xúc, nhưng cô còn không lên xe, lời nói anh ân ý sẽ đi xuống xe bắt người.

Nghe được anh đề nén lửa giận, Hà Vu Yến đành phải ngoan ngoãn tiêu sái ngồi phía sau, vừa muốn mở cửa xe, bên tai lại truyền đến mệnh lệnh của Uông Hạo, "Ngồi phía trước."

Hà Vu Yến cắn cắn môi dưới, nắm chặt bóp dừng tiền lệ trong tay, không quá tình nguyện tiêu sái đến cửa trước, mở cửa xe ngồi vào chỗ kế bên tay lái.

"Nịt giây an toàn vào."

Hà Vu Yến để bóp dừng tiền lệ ở trên đùi, động tác thông thả kéo dây an toàn qua, bởi vì khẩn trương, cô cài thật lâu lại thế nào cũng cài không được.

"Ngồi yên." Uông Hạo nhìn chăm chăm bộ dạng cô lúng túng làm sao cũng không cài được dây an toàn, ngốc nghếch của cô anh nhìn mà nhũn mảy, ánh mắt cũng chớp chớp, cuối cùng nghiêng người qua, cầm dây an toàn từ trong tay cô, nhanh chóng đem khóa cài vào.

Hai người bởi vì dựa rất gần, Uông Hạo thuận tiện ngửi đến cổ thơm mát thuộc về trên người cô, khiến anh nhìn không được lại đến gần chút nữa, bởi vì khoảng cách gần, anh ngăn lên thấy cô ngồi cứng động cũng không dám động, khuôn mặt tròn để nhìn không dám lộn xộn nhìn chăm chăm phía trước, hai tay gắt gao nắm bóp dừng tiền lệ của mình, làm anh lại nghĩ tới tới hôm qua khi cô ở dưới thân mình rên rỉ thở gấp, không lưu loát lại khiến anh muốn ngừng mà không được.

Bởi vì thân hình Uông Hạo dựa vào gần quá, Hà Vu Yến sợ đụng tới anh, không dám ngồi lộn xộn, một đôi mắt xinh đẹp trừng mắt thẳng trước xe, nỗ lực bỏ qua tồn tại của anh, nhưng là cô đợi một hồi lâu, dây an toàn đều đã cài vào, không rõ Uông Hạo vì sao còn chậm chạp không dời thân hình cao lớn hơi đề lên mình.

Bởi vì tò mò, nhất thời nhìn không được nghiêng mặt, vụng trộm hướng anh nhìn qua, có thể này phát hiện Uông Hạo vừa vặn ngăn ngăn nhân rồi nhìn chăm chăm cô, mà cô không đoán trước sẽ chống lại tầm mắt cùng anh, mặt cô bồng bềnh vội vàng xoay đi, cầm túi xách thật chặt, lại làm bộ ngốc như không có việc gì ngó ra ngoài cửa sổ.

Vừa rồi một màn kia làm tim Hà Vu Yến đập đột nhiên nhanh hơn, cô nói với bản thân nhất định là cô nhìn lầm rồi, Uông Hạo làm sao có thể cười với cô, nhưng cười còn ôn nhu như vậy, ngay cả ánh mắt nhìn cô đều mang theo ý cười, khác với buồn bực trước kia.

Vì chứng minh bản thân nhìn lầm rồi, Hà Vu Yến nổi lên dũng khí, khuôn mặt nhỏ nghiêng qua, lại dùng mắt nghĩa anh một cái, lần này Uông Hạo chẳng những còn nhìn chăm chăm cô, không dời ánh mắt khi phát hiện cô lại nhìn lên anh, dứt khoát đưa cánh tay qua, ngoài miệng giờ giờ lên nụ cười đắc ý, ở trên môi cô hôn trộm, một cái không nặng không nhẹ, hôn có chút khiêu khích, cuối cùng cắn môi dưới cô một chút.

"Uông ——"

"Từ giờ trở đi, em có thể gọi anh là A Hạo hoặc là Hạo, nhưng không cho em kêu anh là anh Uông."

"Vì sao?" Cô sững sốt hỏi lại.

"Anh nghe xong không thoải mái." Uông Hạo ngồi thẳng mình, đem xe chạy lên đường nhựa sau đó phun ra một câu.

Hà Vu Yến không hiểu, cô cho rằng Uông Hạo cùng cô hẳn là sẽ không có cùng xuất hiện, liền tính cô cùng anh lên giường, nhưng quan hệ cũng sẽ không có gì thay đổi, cô biết anh không thích Hà Vu Yến cô, mà anh vẫn như trước là Uông Hạo cô thích chỉ có thể dấu trong lòng.

Uông Hạo thấy cô không buồn hé răng, thuận tay cầm lấy bữa sáng anh vừa mua, "Cầm."

"Hả?"

"Bữa sáng."

Hà Vu Yến tiếp nhận gói to bữa sáng, cầm đồ ăn ấm áp trong tay, tưởng anh muốn cô cầm giúp, cô sau khi nhận lấy cẩn thận bụng ở trong lòng bàn tay, lập tức rước lấy bất mãn của Uông Hạo.

"Bữa sáng không ăn đi cầm làm chi vậy?"

"Đây là cho em sao?" Cô vừa rời ra cửa muốn đi mua bữa sáng, thế nào cũng chưa nghĩ tới anh sáng sớm lại xuất hiện.

"Bằng không thì cho ai?" Uông Hạo tức giận nói.

Anh bây giờ đối tốt với cô là vì tối hôm qua sao? Nghĩ đến điểm này, trên mặt Hà Vu Yến hiện lên nụ cười chua xót, nhìn chăm chăm bữa sáng trên tay, "Chuyện tối ngày hôm qua em thật đã quên rồi." Anh nói muốn phụ trách với cô, cô cũng không dám nhận, nếu là người phụ nữ anh, rồi sau đó chờ bị anh vứt bỏ, vậy cô tình nguyện bảo trì quan hệ lạnh nhạt hiện tại.

"Đã quên? Anh sẽ không để ý chờ một chút anh sẽ giúp em nhớ lại, xem coi em có dám quên nữa không." Uông Hạo có thâm ý khác nhìn cô một cái, ánh mắt kia ý dụ quá sâu, hơn nữa trong mắt anh lộ ra nhiệt liệt, Hà Vu Yến lại một lần nữa nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua, vốn mặt đã đỏ nay lại càng đỏ hơn.

"Anh Uông. Uông Hạo!" Bị anh trừng mắt, Hà Vu Yến dừng một chút, không quen hô lên tên của anh.

"Ừa?"

Uông Hạo thấy cô chậm chạp không chịu động thủ, thừa dịp đèn đỏ dừng xe ngừng lại, lấy đi túi bữa sáng trong tay cô, lấy ra sandwich bên trong, động tác thuần thục cởi bỏ túi nhựa, "Cầm."

Hà Vu Yến bị động tiếp nhận, "Mau ăn đi."

Nghe được mệnh lệnh của anh, cái miệng nhỏ cô cắn một ngụm.

Uông Hạo thấy cô cuối cùng cũng ăn, lấy ống hút cắm vào hộp sữa đậu nành, lại đưa tới trước mặt cô, "Sữa đậu nành hương vị không tồi đâu." Anh vừa rồi chỉ nhớ giúp cô mua bữa sáng, lại quên mua một phần cho bản thân, thấy cô ăn sandwich, anh hình như cũng cảm thấy đói bụng.

Hà Vu Yến cái miệng nhỏ vừa cắn sandwich, cúi đầu nhìn sữa đậu nành trên tay, "Cảm ơn anh."

Cho tới nay, trừ bỏ bạn tốt Lâm Kiều Kiều, đã thật lâu không có người đối tốt với cô như vậy nữa.

Hà Vu Yến uống một ngụm sữa đậu nành ấm áp, trong lòng có chút cảm động, mà cảm động này dĩ nhiên là đối với phản cảm Uông Hạo luôn gây ra cho cô.

Ngày hôm qua cô không để ý cảnh cáo của anh bỏ chạy về nhà, còn lo lắng anh sẽ tìm cô, cô đem đi động cũng tắt đi.

Không biết anh vì sao tìm cô, cô cũng không có mở miệng hỏi trước, chỉ là yên tĩnh ăn sandwich, yên tĩnh uống sữa đậu nành, cô không có tham ăn nên ăn thật chậm, khi cô phát hiện đây không phải đường về nhà cô, cô mới hậu tri hậu giác hỏi anh, "Anh muốn dẫn em đi nơi nào?"

"Đi về nhà của anh." Anh thích sạch sẽ, một đêm không tắm rửa đối với anh đã là cực hạn rồi.

"Em không muốn đi về nhà anh, em muốn về nhà em ở." Hà Vu Yến nghĩ đến bản thân vừa rồi lên xe, thế nhưng ngay ngốc không hỏi anh muốn chở cô đi nơi nào.

Uông Hạo không để ý cô, xe chạy tiến vào tầng hầm ngầm, rất nhanh ngừng xe xong, đến nhà anh, mà Hà Vu Yến ngồi ở trên xe cũng không chịu xuống xe.

"Em muốn anh ôm em vào nhà?" Dừng xe tắt máy, Uông Hạo thấy cô không có tính toán xuống xe, anh hỏi cô.

"Em. Em không đi vào, em bắt xe bus trở về." Hà Vu Yến đem bữa sáng cất kỹ, tay vội vã cởi giấy nịt an toàn ra, cầm lấy bóp đựng tiền lẻ chuẩn bị chạy lấy người.

Sớm hơn cô một bước, Uông Hạo đã xuống xe, chân dài ba hai bước đi đến cửa xe bên cô, vừa khéo ngăn lại đường đi của cô.

"Em đang sợ cái gì?" Uông Hạo không hiểu cô ở đây nháo cái gì, anh đợi cô một đêm, hiện tại anh chỉ muốn tắm rửa xong, cảm giác thỏa mái dễ chịu ôm cô nằm ngủ trên giường.

"Em không có sợ. A, anh làm gì, buông em ra!" Hà Vu Yến thét chói tai, bởi vì Uông Hạo đoạt lấy bóp đựng tiền lẻ của cô bỏ vào túi tiền mình, chặn ngang ôm cô lên, cất bước đi về phía thang máy.

"Nếu em muốn để cho người khác chú ý, em có thể kêu lớn tiếng hơn một chút."

Một tiếng đe dọa này quả nhiên có hiệu lực, tuy rằng là chủ nhật, như trước có một số hộ gia đình, gấp ở cửa thang máy là một đôi vợ chồng, Hà Vu Yến vội vàng yên tĩnh lại, chỉ sợ bị đôi vợ chồng nhìn chăm chăm.

Vào thang máy, Uông Hạo ấn tầng lầu bản thân, Hà Vu Yến thấy giấy giũa vài cái không thành công, xấu hổ đến cúi mặt vào cản cổ anh, mà Uông Hạo còn lại là hào phóng hướng đôi vợ chồng kia chào hỏi.

Khi hai người đi ra thang máy, Uông Hạo ôm cô đi vào phòng mình, không gian hơn năm trăm mét, trừ bỏ phòng ngủ cùng thư phòng, còn lại không gian toàn bộ làm thông.

Uông Hạo buông Hà Vu Yến, xoay người đi đến phòng ngủ, "Anh đi tắm rửa trước."

Hà Vu Yến một mình bị bỏ lại phòng khách to như thế, nhìn bài trí màu trắng đen ngăn gọn sáng ngời phòng ở, lại nhìn cửa phòng ngủ mở rộng ra, nghe được bên trong truyền đến tiếng nước, cô nhất thời không biết nên đi hay là ở lại.

Mười phút sau, Ưông Hạo khoác lên một cái áo tắm, tóc ẩm ướt đi ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt của anh quét phòng khách một cái, trên sofa không thấy người, lại nhìn mảng cửa sổ lớn sát đất, nhìn thấy Hà Vu Yến khom gối ngồi ở trên đá cẩm thạch màu trắng.

Cô không có đi, hơn nữa chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, tầng lầu anh ở không thấp, tầm nhìn rộng lớn, có thể thấy cảnh sắc toàn bộ thành phố.

"Em đang nhìn cái gì vậy?" Ưông Hạo đi đến sau lưng cô, trong tay anh cầm ly nước, anh khát nước uống một hớp nước lớn. Nghe thấy âm thanh của anh, Hà Vu Yến vội vàng đứng dậy, hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa nhỏ, nhìn giống như là nữ sinh trung học, cùng năm thứ tư kia anh mới gặp cô rất giống.

"Ách. Em có thể đi rồi sao?" Vốn cô muốn vụng trộm rồi đi, nhưng bóp đựng tiền lẻ của cô bị anh cầm đi, không có tiền cô không thể kêu xe về nhà.

"Không được." Ưông Hạo làm sao để cho cô đi được, đặt ly nước trên bàn cách đó không xa, anh lại một lần nữa đem Hà Vu Yến ôm lấy, "Anh muốn em theo giúp anh ngủ."

Hai người đi vào phòng ngủ, Ưông Hạo đem Hà Vu Yến ôm đến trên giường, lúc này không thô lỗ giống lần trước, mà là cẩn thận đặt cô xuống, khi cô ra về muốn đứng dậy, anh cũng nằm lên giường, ôm cô vào trong ngực.

"Theo giúp anh ngủ một chút đi." Anh nhắm mắt lại nói.

"Anh Ưông." Hà Vu Yến giãy giụa vài cái, muốn từ trong lòng anh tránh ra.

"Em lại kêu sai nữa rồi." Ưông Hạo nâng cằm cô lên, thật mạnh hôn lên môi cô, "Anh nói, không cho kêu anh như vậy."

"Vì sao?" Tránh không được ôm ấp của anh, Hà Vu Yến lại xoay vặn thân mình, không muốn bị anh ôm như vậy.

"Bởi vì em là người phụ nữ của anh, lý do này có đủ không, hửm?" Ưông Hạo vui đùa vào cổ cô, ngửi hương thơm ngát của cô, thỏa mãn thở ra, thấy cô còn giãy dụa, chân dài vòng qua đem hai chân cô vây lấy, hai tay bá đạo ôm eo nhỏ của cô, làm cô đi đâu cũng không được.

"Anh Ưông."

"Vu Yến, tuy rằng anh hiện tại mệt đến thăm nghĩ ngủ đầu liền ngủ, bất quá nếu em còn lộn xộn, anh sẽ không để ý khiến bản thân càng mệt thêm một chút." Nói xong tay anh đã thâm nhập vào trong áo cô, thuần thục cởi bỏ áo trong của cô, hai tay lớn bao trọn vú no đủ của cô.

Hà Vu Yến toàn thân cứng đờ, động cũng không dám động, chỉ sợ anh thật sự nói được thì làm được, tối hôm qua cô thể nghiệm mạnh liệt cùng cường thế ở trên giường của anh, mặc kệ cô cầu xin thế nào, anh không buông tha cô chính là không buông tha cô.

"Thế nào chịu yên rồi à?" Ưông Hạo nhắm hai mắt, hưởng thụ vuốt ve vú mềm mại của cô, còn cố ý trên eo cô vuốt ve qua lại, yêu xúc cảm da thịt nhẵn nhụi lại mềm nhẵn của cô.

"Anh."

"Ngaoan một chút." Ưông Hạo ở trên môi cô ấn nụ hôn, cảm giác cô yên tĩnh bất động, tay anh cũng cuối cùng yên tĩnh, lại ôm eo của cô, thật lâu hai người đều không có lên tiếng.

Hà Vu Yến lẳng lặng nằm ở trong lòng Ưông Hạo, ngửi mùi thơm xà phòng khoan khoái nhẹ nhàng trên người anh, ngủ không được cô thoáng quay đầu, nhìn Ưông Hạo từ từ nhắm mắt hô hấp vững vàng.

Kim lòng không đậu cô chậm rãi giơ tay lên, cách mặt anh một khoảng cách, cẩn thận miêu tả ngũ quan anh, trên mặt bắt gặp lộ ra mỉm cười.

Mà Ưông Hạo đã đi vào giấc ngủ tuy rằng không có phát hiện cô cười, nhưng hai tay ôm cô vẫn không có rời ra.

Khi Ưông Hạo mở to mắt, xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ nhìn đến sắc trời tối, tay anh vươn lên đầu tủ giường lấy đồng hồ, thế nhưng đã sáu giờ rồi.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, anh mạnh xoay người nhìn bên kia giường, lại không thấy bóng dáng Hà Vu Yến.

Nhanh chóng xuống giường, bên cạnh đây lưng áo tắm lông lẻo, ba chân bốn cẳng mở cửa phòng, anh đi đến phòng khách nhìn chung quanh, lúc này đây Hà Vu Yến cũng không có ngồi ở cạnh cửa sổ nhìn ngoài cửa sổ, Ưông Hạo nặng một tiếng, lại ở xoay người, như phát hiện cái gì đó hướng tới bàn ăn.

Anh rất ít sử dụng bàn cơm, lúc này bày trên đó một mâm cơm chiên trứng, phía trên còn để ép một tờ giấy, anh nhận ra chữ viết xinh đẹp này là của Vu Yến.

Bóp đựng tiền lẻ em cầm đi, biết anh có thể sẽ đói bụng, nên giúp anh làm cơm chiên trứng.

Lời dặn dò rất đơn giản, phía trên không có ghi chú rõ tên, Ông Hạo ngồi nhìn com chiên trứng trên bàn lạnh ngắt, ngay cả độ nóng cũng giảm đi, trực tiếp bắt đầu ăn.

Hoặc như là nghĩ đến cái gì, Ông Hạo đi vào phòng lấy di động, bấm dãy số Hà Vu Yến, điện thoại vang vài tiếng, thì đầu bên kia đã tiếp rồi.

"Alo?"

"Là anh." Ông Hạo lại ăn một miếng com chiên trứng không tính là mỹ vị nhưng thật hợp khẩu vị anh.

Đầu kia nghe thấy âm thanh của anh, trầm mặc vài giây mới nói: "Em đang đi làm".

"Khi nào thì tan tầm?" Ăn com chiên trứng Hà Vu Yến vì anh chuẩn bị, Ông Hạo chẳng những tâm tình tốt, liền giọng điệu đều ôn hòa không ít.

Đầu kia lại trầm mặc, nếu không phải còn truyền đến tiếng nhạc, Ông Hạo tám phần muốn tắt di động hỏi han, lại "Này" một tiếng. "Thế nào không nói chuyện?"

"Sẽ rất trễ."

"Là mấy giờ?" Ông Hạo nhú mày.

"Ba giờ sáng." Hà Vu Yến nói thật ra.

"Anh đi rước em." Nói xong anh liền tắt di động, lại ăn vài miếng com chiên trứng, buồn bực anh trực tiếp điện thoại cho Ngũ Hân.

Mà nghe thấy di động truyền đến âm thanh đồ đồ, Hà Vu Yến cười khổ đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi, cô nghĩ chắc là Ông Hạo lại tức giận, nhưng công việc này đối với cô rất quan trọng, cô chỉ có vào nghỉ hè mới có thể kiếm học phí, nhân viên phục vụ khách sạn tiền lương so bên ngoài cao hơn, nhưng nếu có thể lựa chọn, cô cũng muốn đi tìm một cửa hàng tiện lợi làm việc, đáng tiếc cô không thể.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ông Hạo từ đầu đã quên cuộc hẹn hò này rồi, cũng căn bản không tính cùng cái người phụ nữ không biết bộ dạng tròn hay méo hẹn hò, anh cũng không quản mẹ có tức giận thế nào, có nghĩ cùng anh đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, anh như trước không động đậy, nói không đi hẹn hò chính là không đi, bởi vì anh đang nghĩ tới đem một người phụ nữ nhìn thì nhu nhược nhưng lại quật cường nào đấy, bắt chuyện vào nhà anh ở chung với anh.

Anh muốn cho Hà Vu Yến biết khi anh nói cô là người phụ nữ của anh không phải chỉ nói bằng miệng không, đêm đó đón cô tan tầm, anh chờ cô về nhà trọ cô thuê, chỉ cho cô nửa tiếng, muốn cô đem đồ tất cả đồ của mình thu gọn, còn tự tiện hơn nửa đêm gõ cửa chủ nhà, dám muốn kết thúc hợp đồng thuê, ngay cả tiền thế chấp một tháng cũng không cần.

Thấy cô không chịu thu dọn hành lý, Ông Hạo cần cù tự mình giúp cô thu dọn, không đến nửa tiếng, trên xe anh chẳng những có gia sản Vu Yến sở hữu, còn có cỗ ngồi thờ phỉ phỉ ở ghế trước.

"Thờ xong rồi chưa?" Thấy cô một đường nhìn ngoài cửa sổ, mặc kệ anh nói cái gì cũng không đáp lại, nói cũng kỳ quái, nếu là anh bình thường, có người phụ nữ dám không nể mặt như vậy, anh đã sớm tức giận đuổi người đó xuống xe, nhưng là thấy bộ dáng Hà Vu Yến tức giận đến không chịu nói chuyện với anh, anh cảm thấy cô tức giận bất mãn kỳ thực rất đáng yêu, chẳng những không tức giận, còn luôn luôn tự nói tự xưng muốn làm cô cười một cái.

"Anh làm sao có thể quá đáng như vậy? Anh đem phòng của em trả lại, vậy anh muốn em đi nghỉ ngơi ở đâu?" Cô ở đó rất tốt, còn cả ba năm trời, dựa vào cái gì anh nói không được ở sẽ không ở, cứng rắn lôi kéo cô nửa đêm chuyển nhà?

"Đương nhiên là ở cùng anh rồi." Anh cho rằng hành động bản thân đã rất rõ, chẳng lẽ cô còn nhìn không ra, đây là muốn bắt đầu ở chung đó?

"Ông Hạo!" Lần này không có ngập ngừng, Hà Vu Yến quay đầu đi, đôi mắt đẹp trừng anh, tức giận đến trực tiếp hô tên của anh, "Em vì sao phải ở chung với anh?"

Tuy rằng giọng điệu của cô không tốt, nhưng nghe cô gọi anh tên, Ông Hạo quyết định không cùng cô so đo, "Dựa vào hiện tại chúng ta là quan hệ người yêu, anh muốn em ở cùng anh, anh muốn người phụ nữ của anh ngủ cùng anh, lý do này đủ chưa?"

"Anh. . . . Anh muốn em làm bạn gái của anh?" Hà Vu Yến tâm run lên, cho rằng bản thân nghe lầm.

"Ừa."

"Anh điên rồi sao?" Người đàn ông này không lâu, còn một bộ dáng không muốn có liên quan gì cùng cô, liền thấy mặt cô cũng không nguyện ý, hiện tại lại mở miệng muốn cô làm bạn gái.

"Anh cũng cảm thấy anh điên rồi." Ưông Hạo không phản đối lời của cô, "Bất quá trước khi anh điên, anh muốn nói với em, hôm nay anh chỉ ăn cơm chiên trứng em chuẩn bị thôi, chờ một chút về nhà, em có thể giúp anh nấu gì đó cho anh lấp cái bụng được không?"

"Anh nhất định là đùa giỡn em." Hà Vu Yến mới không tin lời anh nói, anh người từ đầu luôn đối tốt với cô, chờ cô ngây ngốc động tâm, anh lại trở mặt, cô mới không lại ngu ngốc một chuyện bị hai lần.

"Em muốn xuống xe, anh nhất định là đang gạt em, chờ em thật sự đến nhà anh xong, anh nhất định sẽ đem em ra cười nhạo rồi đuổi em ra khỏi nhà anh." Thích bốn năm, cuối cùng anh mở miệng muốn cô làm bạn gái, trong lòng cô chỉ cho rằng anh đang lừa cô.

Ưông Hạo nhíu lông mày lại, tay lái vừa chuyển, đem xe khẩn cấp dừng ở ven đường, Hà Vu Yến trong lòng nghi vấn rất nhanh bị nụ hôn của anh quăng ra sau đầu, sau đó anh ở bên tai cô hạ lưu nói, anh nói đêm nay cô đừng hòng nghĩ đến ngủ, anh không để ý làm cô biết, anh có bao nhiêu muốn ở chung cùng cô.

Nguy ý anh là chẳng những muốn cùng cô lên giường, còn có thể ép buộc cô chết đi sống lại.

Hà Vu Yến không hiểu một nam một nữ ở chung là như thế nào, nhưng từ khi cô cùng Ưông Hạo ở chung, Ưông Hạo luôn luôn thích tăng ca hoặc là cùng bạn bè đến quán đêm, bắt đầu thay đổi thói quen sinh hoạt của anh.

Anh như trước bận rộn công việc, nhưng trực giác người phụ nữ nói cho Hà Vu Yến, Ưông Hạo đối với cô cùng những người phụ nữ trước kia khác nhau, anh cưng chiều cô, cho nên anh càng bỏ nhiều thời gian bồi cô, mặc kệ là ở nhà hay là ra ngoài, anh đối đãi cô giống như bảo bối trong lòng bàn tay, nhưng anh đối với cô cũng giống như bá đạo cùng độc tài, mỗi đêm quấn quýt cùng cô thân thiết không nói, biết cô thận thùng còn mạnh mẽ lôi kéo cô tắm chung, kết quả ở trong bốn tấm lớn ép cô làm đến ngất đi.

Cô mới biết được Ưông Hạo muốn yêu phụ nữ, thế nhưng có thể cho người phụ nữ hạnh phúc, mặc dù có khi anh quá gia trưởng, không cho cô cái này không cho cô cái kia, nhưng cô lại một chút cũng không cảm thấy ủy khuất, ngược lại có một loại cảm giác thỏa mãn khó hiểu.

Làm việc ở khách sạn, trước nghỉ hè kết thúc cô không đồng ý nghỉ việc, đây là điều kiện duy nhất cô đáp ứng ở chung.

Ưông Hạo khuyên bảo bất lực, cuối cùng cũng chỉ thỏa hiệp, sau đó ở trên giường hưng hăng đem cô ép buộc vài đêm, nhìn cô khóc đến thật đáng thương cầu xin anh, có thể này mới cam tâm bỏ qua, bất quá Hà Vu Yến vốn làm mười hai giờ, Ưông Hạo tìm tới Ngũ Hân, nói cô chỉ làm tám giờ, cũng làm Ngũ Hân vì thế giằng cợt anh một phen, khó gặp được Ưông Hạo vì người phụ nữ cùng người khác ăn nói khép nép, xem ra anh để ý Hà Vu Yến, không chỉ là có một chút như miệng anh hay nói.

Hà Vu Yến biết đây là nhượng bộ cuối cùng của Ưông Hạo, cô cũng chỉ có thể nhận.

Mà chuyện cùng Ưông Hạo ở chung, cô không dám nói với ai cả, thẳng đến Lâm Kiều Kiều hỗn hển tìm cô, hai người hẹn giữa trưa gặp ở tiệm gần trường học, chờ hai người ngồi cũng gọi đồ uống xong, Lâm Kiều Kiều hai tay ôm ngực, lên lên xuống xuống đánh giá cô một phen.

"Hà Vu Yến, cậu thành thật khai mau, có phải cậu chạy tới ở chung cùng người đàn ông nào rồi phải không?"

Hà Vu Yến bị hỏi rất bất ngờ, bất tại trận mặt tươi cười có chút miễn cưỡng, "Cậu làm sao mà biết?"

"Cậu ngu ngốc, mình bất quá nghi hê đi Nhật Bản một chuyến, không nghĩ tới sau khi trở về cậu chẳng những chuyển nhà, chủ nhà còn nói với mình, cậu cùng một người bộ dạng thoát nhìn rất đẹp mắt, lại giống như người đàn ông kia rất giàu, cậu nói đi, làm sao có thể bị người đàn ông bao dưỡng hả?" Lâm Kiều Kiều mắng xong, khát nước ực một hộp nước đá lạnh nhân viên phục vụ sinh vừa chăm vào.

"Kiều Kiều cậu hiểu lầm rồi." Hà Vu Yến muốn giải thích, "Mình cũng không bị người bao dưỡng."

"Cũng không bị bao dưỡng? Vậy hiện tại cậu có phải ở cùng người đàn ông kia không?" Hà Vu Yến từ năm nhất liền tự mình thuê nhà bên ngoài, phòng ở đang rất tốt lại vô duyên vô cớ chuyển nhà, làm Lâm Kiều Kiều nghĩ đến đau cả đầu cũng không nghĩ ra.

"Thì có." Cô không muốn giấu giếm Lâm Kiều Kiều, đành phải gật đầu thừa nhận.

"Hà Vu Yến, cậu bị u mê sao? Cậu thật sự cùng người đàn ông kia ở chung?" Lâm Kiều Kiều nói quá lớn tiếng, làm những khách trong tiệm cũng ngó nhìn, cô vội vã đề thấp âm lượng, "Vì sao chứ?"

Lâm Kiều Kiều suy nghĩ có chút xoay không kịp, bất quá hơn một tháng, Hà Vu Yến làm sao có thể thay đổi lớn như vậy?

"Mình thích anh ấy."

"Tiếp đó thì sao?"

"Anh ấy muốn mình cùng anh ấy ở chung."

Lâm Kiều Kiều lại dương cao âm lượng, bắt bình hỏi: "Cho nên cậu liền ngu ngốc đến ở chung cùng anh ta, mỗi ngày đều giúp anh lo ba bữa ăn, giúp anh ta quét dọn trong nhà, giúp anh ta giặt quần áo, cuối cùng còn bởi anh ta lên giường phải không?" Cuối cùng lại thấy các khách bàn khác lần nữa nhìn phía bên này, Lâm Kiều Kiều lúc này trực tiếp trừng mắt nhìn trở lại, làm những người đó vội vàng quay đầu làm bộ không nghe thấy các cô nói chuyện.

"Không có. . . ." Trừ bỏ lên giường, một tháng ở chung này, toàn bộ việc nhà đều là do Ưông Hạo tự mình dọn dẹp. Lâm Kiều Kiều kêu một tiếng: "Cái gì không có?"

Lúc này nhân viên đem đồ uống đi lại, khi nhân viên phục vụ đi rồi, Lâm Kiều Kiều trực tiếp hỏi lại: "Cậu nói xem, cái người đàn ông đó có phải là người lần trước ở trên đường bắt cậu đi phải không?" Trừ bỏ người kia, Lâm Kiều Kiều thật đúng không nghĩ ra được, người đàn ông có thể trong thời gian ngắn vậy đem Hà Vu Yên ăn hết là ai.

"Ừa." Hà Vu Yên gật gật đầu.

"Trời ạ a." Lâm Kiều Kiều vỗ trán của bản thân, thở dài, "Cậu thế nhưng thích vị ông chú biến thái kia?"

Thấy Hà Vu Yên không nói, Lâm Kiều Kiều một bên uống đồ uống một bên chống cằm nói: "Cậu tốt nhất thành thật khai báo, cậu cùng vị ông chú biến thái kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hở?"

Một giờ sau, Lâm Kiều Kiều ăn uống no nê, cũng hiểu được bảy tám phần, cô cũng không biết trong lòng bạn tốt đã thích một người đàn ông nhiều như vậy, bất quá nhìn Hà Vu Yên nói tới người đàn ông Ưông Hạo đó cười tràn trề, hạnh phúc viết ở trên mặt cô, Lâm Kiều Kiều lại thật mất hứng hỏi: "Các cậu có sử dụng biện pháp tránh thai hay không?"

Hà Vu Yên bị cô hỏi trắng ra mặt đỏ bừng, lỗ tai đỏ rùng rục giống như muốn lấy máu, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn.

"Vu Yên, cậu đừng ngốc nghĩ vì ở chung sau đó sẽ kết hôn, mình nói với cậu này, giống như anh trai mình ở chung cùng phụ nữ không ít, cuối cùng những người phụ nữ muốn kết hôn đều bị anh mình quăng đi hết, nếu cậu không cẩn thận mang thai, chẳng lẽ cậu muốn một mình nuôi dưỡng nó sao?"

"Kỳ thực anh Ưông luôn luôn đều có làm biện pháp tránh thai." Mặc kệ cùng cô tình cảm mãnh liệt thế nào, anh nhất định đều sẽ dùng bao cao su, liên tính cô thật sự muốn mang thai cũng không có khả năng.

"Coi như anh ta có lương tâm." Lâm Kiều Kiều có thể này mới không đối với Hà Vu Yên bức cung đưa tiền cho nhân viên phục vụ, Hà Vu Yên hôm nay không cần đi làm việc ở khách sạn, không lay chuyển được Lâm Kiều Kiều cường thế, chờ một chút muốn bởi cô đi dạo công ty bách hóa.

Nhưng hai người vừa mới đi vào công ty bách hóa, di động Hà Vu Yên lập tức vang lên, cô nhìn tên nổi lên sừng sốt một chút, nghe di động xong chỉ thấy cô áp ứng, đối phương đầu bên kia không biết nói gì đó, chỉ thấy Hà Vu Yên cúp điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ đều đỏ lên, cô thế nhưng đã quên, hôm nay đáp ứng giúp Ưông Hạo mang cơm trưa đến công ty cho anh.

"Kiều Kiều, hôm nay mình không thể đi dạo cùng cậu, lần sau mình đi cùng cậu nha."

Lâm Kiều Kiều làm sao mà không đoán được là ai điện tới, hai tay nhéo nhéo gò má Hà Vu Yên, giọng độc ác nói: "Hôm nay mình tha cho cậu một mạng, lần sau cậu lại dám thấy sắc quên bạn như vậy, cẩn thận mình tuyệt giao với cậu đó!"

Hà Vu Yên mang theo đồ ăn tiện lợi đi đến phòng làm việc Ưông Hạo, đã là bốn mươi phút sau, bởi vì trời rất nóng chạy tới, trên trán cô còn chảy mồ hôi.

Ưông Hạo không ngẩng đầu nhìn cô, nhìn ra được lại tức giận, cô thư ký lập tức rời khỏi văn phòng, Hà Vu Yên đem hộp bento trên tay còn nóng hổi hấp thả tới bàn trà, đi đến bên cạnh Ưông Hạo, "Anh Ưông, cơm tiện lợi mua đến rồi đây này." Cho dù Ưông Hạo muốn cô kêu tên của anh, nhưng cô luôn sửa không được.

"Ừa hừ."

"Anh chắc đói bụng lắm rồi, muốn ăn cơm trước không?"

"Em còn biết anh đã đói bụng!" Không thể nói là không giận, cô càng nói anh càng tức giận hơn, tức giận để cây viết trong tay xuống, ôm cô ngồi ở trên đùi, hôn cô, anh hôn thật thô bạo, như là có ý muốn làm cô đau vậy.

Cái hôn này thật lâu, hôn đến anh thỏa mãn, có thể này mới đem môi dời xuống, đi đến cằm cổ trắng nõn cô, "Anh rất tức giận." Vừa nói vừa cắn cổ cô, có chút mang theo ý tứ hàm xúc trừng phạt.

Bị hôn đến thở gấp không thôi Hà Vu Yên bắt cái bàn tay to đang lén càn trên người mình, "Không nên. . . ."

Ưông Hạo thấy cô thở hổn hển lắc đầu, lập tức đem người ôm đến sofa trong phòng làm việc, bá đạo không nhìn cự tuyệt của cô, cúi đầu hôn môi cô, bàn tay to luồn vào vạt áo cô, vội vàng xoa vú no đủ của cô.

Nhìn cô bị mình vuốt ve, mềm nhũn núp ở trên người anh, dục vọng anh càng đốt càng cháy, thậm chí ngay cả quần áo cũng không cởi liền kéo khóa kéo quần lót xuống, đẩy quần lót trong váy của cô ra, ngay cả trêu chọc trước cũng giảm bớt, đem hai chân cô kéo vòng qua eo mình, phần khỏi trắng kiện

liền như vậy đâm vào trong cơ thể cô.

Nửa người dưới đột nhiên căng ra làm cho Hà Vu Yến cau mày hừ nhẹ một tiếng, Uông Hạo không đợi cô thích ứng, lập tức bắt đầu động phần eo va chạm đâm vào.

Sofa bằng da thoải mái bởi vì hai người phập phồng mà vang lên thanh âm tinh tế ma sát, Hà Vu Yến một tay để ở ngoài ghế sofa, một tay để ở trước ngực anh, sợ bị người ta nghe được thanh âm mình, cô cắn môi dưới cúi đầu thờ gấp, không khí lực chống cự thân mình chỉ có thể để Uông Hạo bá đạo giữ lấy.

Uông Hạo thấy bộ dạng cô ủy khuất không dám kêu ra tiếng, muốn phản kháng lại không dám mở miệng, nhất thời trong lòng nhũn thành một vũng, lại vẫn không chịu buông tha cô thấp giọng hỏi: "Không muốn sao?"

Hà Vu Yến làm sao trả lời, từ khi ở chung cô liền lần nữa ở trên giường chịu đựng mệt, anh làm một nửa lại hỏi cô muốn hay không, nếu cô nói muốn, Uông Hạo sẽ mạnh mẽ ép buộc cô chết đi sống lại, nếu cô trả lời không muốn, anh liền đổi tư thế tra tấn cô, nhất định làm cho cô nói muốn cũng không thể.

Thấy cô như trước cắn môi, Uông Hạo hí hí mắt, chưa thỏa mãn đỉnh động, lực đạo từng chút mạnh một chút, thẳng đến Hà Vu Yến chịu không nổi kêu ra tiếng, hai tay lấy lồng bầu vú ngực dày rộng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh khi dễ sắp khóc chôn ở gáy anh, anh trầm xuống thân mình đè cô càng căng đầy, rồi sau đó anh nghe được Hà Vu Yến nhỏ giọng cầu xin, cầu xin buông tha cô.

Uông Hạo có thể này chống đỡ nửa người trên, sợ áp bẹp cô rồi, Hà Vu Yến bị ép tới kém chút thờ không nổi, thật vất vả thấy anh rút ra dục vọng trắng kiện dồi thân mình, cô cho rằng kết thúc, mới chuyển hạ thân tí, Uông Hạo lại đem thân thể cô lật ngược ở trên ghế sofa, sau đó anh lại kéo ra hai chân cô, để chân cô cong ở trên ghế sofa, không cho cô cơ hội phản kháng, hung hăng lại thẳng tiến vào hoa huyệt vừa mới cao trào.

"Không muốn." Thanh âm cô bị thật mạnh nhất đỉnh đâm vào cho nghiền vụn, hai tay miễn cưỡng chống đỡ tay vịn sofa, muốn né tránh thô bạo giữ lấy quá mức của anh, Uông Hạo lại cả người thật mạnh đi vào cô, buộc cô thừa nhận hết thảy của anh.

Hà Vu Yến chỉ cảm thấy nửa người dưới lại đau lại tê dại, nơi riêng tư như là bị lửa thiêu khó chịu, nhìn không được cầu xin tha thứ, "Không nên, A Hạo." Kêu tên anh, cô đã khóc ra, nhưng là cô lại không biết, nghe cô một tiếng lại một tiếng tinh tế cầu xin tha thứ, mang theo vài phần làm nũng của người phụ nữ, Uông Hạo nghe vào trong tai làm sao ngừng được chứ.

Hà Vu Yến toàn thân vô lực ngồi phịch ở trên sofa, cảm thấy thất lưng bản thân sắp bị Uông Hạo đụng gãy, anh lại còn không chịu bỏ qua, như là muốn tận hưởng không thể không đem người cô từ trên ghế sofa nâng lên, lực đạo nửa người dưới chẳng những một chút cũng không có hòa dịu, tốt độ còn nhanh hơn đâm vào, không biết qua bao lâu, thẳng đến anh thỏa mãn xuất tinh ra, dưới thân anh Hà Vu Yến không còn có khí lực trốn thoát, liền bị anh đè nặng như thế, không âm ỉ không nháo mặc anh lại hôn người mình.

Uông Hạo bình phục hô hấp, có thể này mới gạt gạt thân mình, đem nửa người dưới bản thân rút ra, nhìn nơi riêng tư của Hà Vu Yến ẩm ướt rồi tỉnh rồi mùi, lúc này anh mới ý thức đến anh thế nhưng đã quên mang biện pháp an toàn.

Từ lần đầu tiên anh cùng phụ nữ lên giường, còn không chưa từng bởi vì tình cảm mãnh liệt mà quên mang biện pháp an toàn, nam nữ hoan ái anh không muốn lưu lại bất kỳ phiền toái không cần thiết.

"Chết tiệt!" Uông Hạo mắng một tiếng, trước dọn dẹp bản thân, lại rút ra khăn giấy dọn dẹp giúp cô đang mệt rã.

Thật vất vả hô hấp Hà Vu Yến thông thuận chút, khi nghe thấy anh đột nhiên chửi rủa, cho dù nửa người dưới còn có chút bần rần, cô xoay người ngồi dậy núp ở trên sofa, biểu cảm không hiểu nhìn anh.

Uông Hạo thấy mặt cô nghi hoặc, tay lau mặt, thu hồi về mặt ảo não, ôm cô vào trong ngực, "Vu Yến, em là kỳ an toàn đi?"

Hà Vu Yến mặt vốn là không hiểu, bị anh vừa hỏi, lập tức hồng hồng giống như muốn nhỏ máu ra.

"Phải hay không?"

Vùi đầu vào trong lòng anh ngửi hơi thở thuộc về anh, Hà Vu Yến trong lòng đoán rằng, anh là hi vọng cô trả lời là có hay là không?

"Chắc vậy." Nghĩ trước kia anh đều có thói quen mang bao cao su, Hà Vu Yến áp chế rầu rĩ khó chịu trong lòng, gật gật đầu.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy khi cô gật đầu xong hình như là anh buông lỏng một hơi, cô ngẩng đầu muốn xác nhận, anh lại đứng dậy tránh ra, chờ anh trở về, trong tay có áo khoác tây trang hơi sáng ra cửa.

"Có mệt hay không?" Uông Hạo ngồi xổm xuống giúp cô sửa sang lại quần áo, đem áo khoác tây trang đắp trên người cô, sờ sờ tóc cô ẩm ướt mồ hôi, ôn nhu đem chúng nó đẩy sang hai bên.

Hà Vu Yến nhắm mắt lại gật gật đầu.

"Vậy muốn ngủ một chút không hử?" Uông Hạo biết bản thân vừa muốn quá mức, thấy bộ dáng cô lúc này mệt muốn chết rồi, đau lòng hôn hôn trán của cô.

"Vâng." Cô thật nghe lời.

Uông Hạo rất nhanh ăn xong đồ tiện lợi cô mua đến, tiếp theo lại tiếp tục làm việc, toàn bộ trong phòng làm việc, yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh anh viết chữ cùng lật chuyển tài liệu.

Hà Vu Yến rõ ràng rất mệt, lại thế nào cũng ngủ không được, trong óc luôn luôn nhớ tới giọng nói lúc nãy Uông Hạo vội vàng hỏi kỳ an toàn cô, còn có phản ứng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, anh là sợ cô mang thai sao?

Vậy nếu cô thật sự không cẩn thận mang thai, anh có phải muốn cô đem đứa nhỏ phá đi. Nghĩ đến đây, Hà Vu Yến nhất thời cảm thấy trong phòng làm việc trở nên vô cùng lạnh lẽo, bằng không cô làm sao có thể cảm thấy áo khoác tây trang không ấm?

Sờ sờ bụng mình, kỳ thực kinh nguyệt cô không phải lúc nào cũng chuẩn, cái gì kỳ an toàn cô cũng sẽ không thể tính, nếu thật sự mang thai, Uông Hạo lại không cần đứa nhỏ, thế cô nên làm cái gì bây giờ?

Hà Vu Yến ở trong phòng làm việc Uông Hạo xuất hiện hai lần, hơn nữa đi vào đều tất cả là buổi chiều, đứng với hai lần cô thư ký tiến vào phòng làm việc, đều kinh ngạc thấy cô ngủ ở trên sofa, trong lòng hiểu quan hệ Hà Vu Yến cùng tổng giám đốc vô cùng tốt.

Vì hôn sự con trai, Mẹ Uông tự nhiên cẩn thận chọn phụ nữ xong, lời kéo cô thư ký làm gián điệp, không bao lâu mẹ Uông biết chuyện có người phụ nữ tới công ty.

Có lẽ vì những phụ nữ mấy lần trước con trai để ý bà không tin tưởng, mẹ Uông quyết định ép con trai, theo bà lựa chọn những người phụ nữ có khí chất lại có giáo dục, tuyển chọn một cô làm con dâu bà.

Uông Hạo cho rằng anh tránh được một lần hẹn hò, còn dùng phương thức vô lễ trả lời, thì mẹ sẽ yên tĩnh, không nghĩ tới mẹ lần này chẳng những thật tích cực, vì buộc anh kết hôn, anh không chịu hẹn hò, dứt khoát mang nhà gái đưa đến công ty.

"Mẹ, sao người lại tới đây?" Uông Hạo thấy mẹ anh phía sau còn có một cô gái chưa từng gặp, anh buồn bực đứng dậy. Mẹ Uông cũng không muốn quan tâm anh, chờ cô thư ký đem cả phê lên giúp bà cùng người hẹn hò với con trai Trịnh Giai, lui ra ngoài, Mẹ Uông nói trắng ra.

"Vị này là tiểu thư Trịnh Giai, ba con bé là bạn ba con mấy năm nay, gần nhất con bé mới từ nước ngoài hoàn thành bằng thạc sĩ, con có rảnh có thể hẹn con bé đi ra ngoài uống trà, nói chuyện phiếm, có thể phát triển tình cảm lẫn nhau."

Nói thật ra là đi hẹn hò, Uông Hạo nếu nhìn không ra, thực uống phí anh ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy rồi.

Anh nhìn Trịnh Giai bộ dạng tính xinh xắn gât đầu, đi qua mở ra cửa phòng làm việc, muốn kêu cô thư ký tiến vào.

"Trịnh tiểu thư, tôi có chút chuyện muốn nói với mẹ tôi, có thể mời cô cùng thư ký đến phòng cách vách một chút được không?" Lời này tuy rằng nói lễ phép, nhưng thái độ cường ngạnh, Trịnh Giai từng trải là thiên kim tiểu thư, cũng cười đi theo cô thư ký đi ra văn phòng.

Khi các cô đi ra ngoài, Uông Hạo đóng sầm cửa phòng làm việc thật mạnh, cho thấy biểu cảm anh lúc này là bất mãn: "Mẹ, con hiện tại làm việc, kết bạn loại này việc tư có thể về nhà bàn lại."

Sắc mặt anh khó coi trừng mắt mẹ anh, không thể tin được bà lại làm ra chuyện không thể nói như vậy, mang người phụ nữ đến công ty anh bắt anh hẹn hò.

"Cái gì làm việc? Con tưởng rằng mẹ không biết sao? Vào buổi trưa đều để phụ nữ đến cửa, con tưởng người làm mẹ đây chỉ là đưa con nít mới lên ba sao? Một nam một nữ ở trong phòng làm việc, còn có thể có xảy ra chuyện gì?"

"Mẹ!" Uông Hạo không muốn nghe thấy mẹ anh phê bình Hà Vu Yến, một chữ cũng không muốn nghe thấy.

"Cái loại phụ nữ không đứng đắn đó, đừng mong bước vào cửa Uông gia, con đừng mơ tưởng mẹ sẽ đồng ý con cùng cái loại phụ nữ đó kết hôn, chơi đùa có thể, kết hôn phải chọn đối tượng môn đăng hộ đối."

"Cô ấy không là phụ nữ không đứng đắn!" Uông Hạo không nghĩ tới thư ký mình lại cùng mẹ mình thông đồng một đội, còn cùng mẹ anh đâm thọc, xem ra cô ta không muốn làm công việc thư ký nữa rồi.

"Không phải? Vậy con liền mang về nhà cho mẹ xem, mẹ ngược lại muốn nhìn người phụ nữ nào làm cho con mê luyến như vậy, chẳng những theo đuổi cho cô ta tự do ra vào phòng làm việc, còn ngoại lệ để cô ta trong thời gian làm việc quấy rầy công việc con."

Uông Hạo phiền chán thở ra, đối với yêu cầu của mẹ, anh không muốn nhận, "Con còn chưa nghĩ đến mang cô ấy về nhà."

"Vi sao? Cô ta đã tốt như vậy, con lại đang ở cùng cô ta kết giao, có cái gì không dám giới thiệu cho gia đình biết? Nếu thật sự thích hợp, vậy thì chọn ngày đem người cưới vào nhà, không phải tất cả đều vui vẻ à?"

"Con chưa tính cùng cô ấy kết hôn." Chỉ là cho tới bây giờ anh còn chưa xác định rõ tình cảm anh cùng Hà Vu Yến, anh thừa nhận anh đối với cô là tâm động, hơn nữa mãnh liệt muốn cô ở bên cạnh mình, nhưng chuyện kết hôn anh còn chưa có nghiêm túc lo lắng, dù sao bọn họ vừa mới kết giao, tương lai rất khó nói.

"Vậy con liền đi xem mắt cho mẹ!" Mẹ Ưông không thỏa hiệp vổ bàn.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mẹ Ưông mạnh mẽ chống lại con trai cường ngạnh hoàn toàn không có hiệu quả, mắt thấy con trai đem cô gái anh phải hẹn hò mời ra ngoài phòng làm việc, trong lòng mẹ Ưông tức giận quá thực sắp bốc hỏa.

Con trai đã không trở về nhà lại còn không chịu hẹn hò, công ty cũng không cho bà đến, bà cũng muốn nhìn xem, bà đem người đưa tới nhà nó, coi nó đuổi người ta ra ngoài thế nào.

Nhà con trai bà không có chìa khóa, nhưng bạn tốt của con trai nhất định sẽ có, mẹ Ưông tìm vài người, không phải không ở Đài Loan chính là không nghe điện thoại, cuối cùng tìm bạn con trai thời đại học Ngũ Hân, kết quả con gái Ưông Nhu Nhu cũng theo tới luôn.

"Mẹ, người làm như vậy anh cả sẽ tức giận đó." Ưông Nhu Nhu vốn gần đây không có việc gì làm thì sẽ chạy tới khách sạn của Ngũ Hân, kết quả cô nhờ xe cùng Ngũ Hân đến nhà anh trai, sau đó mới phát hiện mẹ cô lại muốn đem một người phụ nữ không quen biết dẫn đến nhà anh cả cô.

"Tức giận thì thế nào? Chẳng lẽ có thể không cần mẹ nó luôn à?" Mẹ Ưông liếc con gái một cái, thần thiết dẫn Trịnh Giai lần trước cùng bà đến phòng làm việc con trai.

Lần trước thấy qua bề ngoài con trai anh tuấn cao lớn, Trịnh Giai đối với anh vừa thấy liền yêu, mặc dù có chút thận thùng, nhưng lớn lên ở nước ngoài tính tình Trịnh Giai hiện đại chút, rất nhanh nhận lời đề nghị của bà, cùng bà đi đến nhà con trai bà.

"Mẹ, kỳ thực anh trai." Ưông Nhu Nhu khuyên bảo vô dụng, gấp đến độ dùng ánh mắt cầu cứu Ngũ Hân, hắn lại lắc đầu muốn cô đừng nói nhiều.

"Tốt lắm, đừng nói nhiều, Hân, cháu mau mở cửa đi, đi đứng đến chân cũng mỏi rồi."

Khi cửa bị mở ra, ngoài cửa bốn người cũng chưa nghĩ đến, Ưông Hạo luôn luôn thích sạch sẽ không cho người khác lộn xộn đồ riêng tư anh, trong nhà thậm chí có phụ nữ.

Khi phát hiện khiến huyết áp mẹ Ưông ngay tại chỗ lên cao, "Vu Yến, cháu làm sao có thể ở trong này?"

Hà Vu Yến cũng không nghĩ tới sẽ có người đột nhiên xông vào, tuần này trường học khai giảng, cô mấy ngày hôm trước đã nghỉ việc, buổi sáng đến trường học xong, mới từ trường học trở về thay đổi quần áo, vừa mới muốn chuẩn bị bữa tối.

Cô đương nhiên nhận ra người phụ nữ trước mắt là mẹ Ưông Hạo, mà phía sau mẹ Ưông có ba người, trừ bỏ vị cô gái trẻ tuổi ăn mặt một cô chưa thấy qua, mặt khác hai người một là ông chủ khách sạn cô làm lúc trước, còn lại là em gái Ưông Hạo Ưông Nhu Nhu.

Bọn họ làm sao có thể tới nơi này? Cô tự hỏi.

"Di Ưông." Hà Vu Yến nhỏ giọng gọi người, nhìn mẹ Ưông sắc mặt không tốt trông cô, cô nhất thời chân tay luống cuống lên.

"Cháu làm sao lại ở trong nhà A Hạo?" Mẹ Ưông sao không nhận ra Hà Vu Yến, nhưng là bà thế nào cũng chưa từng đoán bọn lại lên lúc liên lạc.

"Cháu. Cháu cùng anh Ưông ở đây với nhau."

Lời nói Hà Vu Yến như là một quả bom bùng nổ làm bốn người ở đây sững sờ, thật lâu một câu nói cũng nói không ra.

Ưông Nhu Nhu thế nào cũng không biết anh cả cùng Hà Vu Yến ở chung, cô quay đầu nhìn Ngũ Hân, hắn trả lời cô bằng một biểu cảm hoàn toàn không biết chuyện.

"Cháu nói cháu ở nơi này?" Âm lượng mẹ Ưông cất cao, khó có thể tin nhìn Hà Vu Yến mặc mộ đồ ở nhà thoải mái, nhìn lại căn nhà trọ bà rất ít khi bước vào, sắc mặt mẹ Ưông vừa xanh vừa trắng, rồi sau đó mặt trầm xuống hỏi.

"Dạ." Hà Vu Yến thấy phản ứng mẹ Ưông, tâm lặn丹田 một cái.

Trịnh Giai thấy trong phòng có phụ nữ, có chút hiểu, "Di, cô ấy là ai?" Ra vẻ thân mật kéo tay mẹ Ưông hỏi.

"Cô ấy. Cô ấy là học sinh A Hạo kèm học trước kia, ở cách vách nhà di, bây giờ còn đang học đại học, có thể là không có lớp, mới có thể tới đây làm phiên A Hạo." Một câu nói của mẹ Ưông, trực tiếp đem thân phận Hà Vu Yến từ tình nhân trở thành em gái nhà bên, cũng gián tiếp phủ nhận tình cảm Hà Vu Yến cùng Ưông Hạo.

"Mẹ, chị Vu Yến cùng anh trai."

"Chuyện này không đến phiên con lên tiếng." Mẹ Ưông nhẹ giọng khiển trách con gái.

"Hân, đi còn có chuyện muốn nói với Vu Yến một chút, con có thể giúp đi đưa Trịnh tiểu thư về nhà được không?" Ngũ Hân vừa mới há mồm muốn lên tiếng, mẹ Ưông cũng không để anh nhiều lời.

Ưông Nhu Nhu véo cánh tay Ngũ Hân, muốn anh nói chút gì, Ngũ Hân trong lòng thờ dài, cũng bất lực, dù sao đây là chuyện tình cảm người khác, nếu Ưông Hạo thật sự để ý Hà Vu Yến, hân sẽ không để Hà Vu Yến chịu ủy khuất.

"Cháu sẽ đưa Trịnh tiểu thư trở về trước."

Trịnh Giai vén tóc, ánh mắt mang theo chút khinh thường khiêu khích liếc nhìn Hà Vu Yến, thấy phản ứng vừa rồi của mẹ Ưông, cô biết mẹ Ưông không thích cô gái trước mắt này, liền tính cô ta cùng Ưông Hạo ở chung như thế nào, cha mẹ không đồng ý, Ưông Hạo cũng không thể cưới cô ta.

"Dì, cháu đi trước nha."

"Được, có rảnh đi sẽ điện cho con, thật ngại quá vốn đợi A Hạo trở về mời cháu đi ăn một bữa cơm, mà để cháu thấy một màn này, bất quá không sao, còn có cơ hội lần sau." Mẹ Ưông thân thiết vỗ vỗ tay Trịnh Giai, cùng biểu cảm trầm mặt vừa rồi khác xa.

"Cám ơn dì, cháu đây chờ điện thoại của dì." Trịnh Giai cười duyên xoay người đi ra nhà.

Mà Ưông Nhu Nhu còn một mặt ghét bỏ nhìn Trịnh Giai lấy lòng mẹ cô, cực kì không thích cái loại Thiên Kim Đại tiểu thư tự cho là đúng.

"Các con còn không đi?" Mẹ Ưông thấy Ưông Nhu Nhu còn đứng tại chỗ, quay đầu đuổi người.

Bất đắc dĩ, Ưông Nhu Nhu bị Ngũ Hân kéo ra nhà, khi cửa đóng lại, Hà Vu Yến tựa hồ cũng đoán được mẹ Ưông muốn cùng cô nói chuyện gì rồi.

Từ ngày đó ở phòng làm việc phát hiện Ưông Hạo kỳ thực không muốn cô mang thai, Hà Vu Yến cũng chuẩn bị tâm lý, một ngày này có thể sẽ đến.

Trịnh Giai bề ngoài tao nhã cùng gọn gàng thì cô biết cô thua kém, càng không cần phải nói thái độ mẹ Ưông bài xích rõ ràng như vậy, cô mặc dù chậm chạp một chút, nhưng cô không ngốc, sẽ không nhìn ra, từ nhỏ nhìn sắc mặt dì Hà sống, cô biết mẹ Ưông dùng biểu cảm nói cho cô, bà không thích cô.

"Ngồi đi." Đuổi tất cả mọi người đi rồi, mẹ Ưông mới mở miệng muốn cô ngồi xuống.

"Để cháu giúp dì lấy một tách trà." Hà Vu Yến không ngồi xuống, mà là chạy trốn tới phòng.

Mấy phút đồng hồ sau, cô mang tách trà nóng đặt ở trước mặt mẹ Ưông, trong tay mình cầm ly nước, uống một hớp. "Cháu cùng A Hạo bắt đầu khi nào?" Mẹ Ưông chỉ là quét nhìn tách trà nóng trên bàn trà, tay không cầm lấy uống, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Mấy tháng trước ạ."

"Vì sao là A Hạo?" Mẹ Ưông hỏi trực tiếp, cũng không che giấu bà không chấp nhận chuyện Hà Vu Yến.

Ngồi ở trên sofa, Hà Vu Yến hai tay bưng ly nước, không dám giương mắt nhìn mẹ Ưông, chỉ nhìn chăm chăm ánh ngược bên trong ly nước bản thân, thật lâu không có trả lời.

Mẹ Ưông thấy cô không lên tiếng, than một tiếng, "Vu Yến, đi đã nhìn cháu từ khi còn nhỏ cho đến lớn, biết cháu là cô gái nghe lời nhu thuận, nhưng là đi thật không tán thành cháu cùng A Hạo ở cùng nhau, không phải đi không thích cháu, mà là A Hạo là con trưởng trong nhà, trách nhiệm trên người nó rất nặng, đi hi vọng giúp nó tìm một cô vợ có thể chia sẻ trách nhiệm cùng nó, ít nhất gia thế bối cảnh cũng thích hợp."

Gia thế bối cảnh sao? Hà Vu Yến chưa sót mở miệng cười, "Cháu biết."

"Như vậy tốt lắm, đi cũng không muốn làm người xấu, đi cho cháu thời gian hai tháng, nếu cháu mang thai, đi đây để cho cháu cùng A Hạo kết hôn, nếu không có, vậy cứ coi như tốt cho A Hạo, bản thân rồi đi được không?"

Mẹ Ưông thật nhân từ lại thật thông tình đạt lý yêu cầu, nhưng muốn cô mang thai tựa hồ là có chút quá đáng, cũng có thể nói hoàn toàn không có khả năng.

"Dì, cháu thật thích anh Ưông, luôn luôn đều rất thích, mấy ngày nay anh ấy đối với cháu cũng tốt lắm, cháu cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng là anh Ưông không có mở miệng nói chuyện kết hôn với cháu, cháu nghĩ anh ấy cũng không có tính chuyện sẽ cưới cháu." Đã làm không được yêu cầu, Hà Vu Yến cũng không muốn cuối cùng rơi vào trường hợp xấu hổ bị đuổi, "Trường học cháu đã khai giảng, chờ cháu tìm được phòng ở, cháu sẽ chuyển ra ngoài."

"Vu Yến, đi không phải muốn đuổi cháu." Mẹ Ưông không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp chạy lấy người như vậy, bà cho rằng Hà Vu Yến chắc chắn sẽ sống chết không chịu rời khỏi con trai, dù sao nếu đi tìm một người đàn ông ưu tú lại có gia thế giống con trai mình rất khó nha.

"Không sao ạ, dì, cháu biết, cháu chỉ là ngốc một chút, mới có thể không nghĩ tới chuyện tương lai, cám ơn dì đã nhắc nhở cháu." Nói xong Hà Vu Yến

mới ngẩng đầu nhìn phía mẹ Ông, hốc mắt cô hồng hồng, nhưng không khóc.

Nhất thời mẹ Ông có chút áy náy, không biết mình làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai, nếu Ông Hạo thật sự thích Hà Vu Yến, bà ngành sinh chia rẽ bọn họ, đến lúc đó con trai chắc chắn sẽ oán trách người làm mẹ như bà, nhưng là bà lại không muốn vi phạm lương tâm nói bà hi vọng con trai cưới Hà Vu Yến, dù sao cô gái này quả thật không thích hợp lắm.

Ngũ Hân đưa Trịnh Giai về nhà, Ông Nhu Nhu lại không đi xe hân, ngược lại tự mình bắt taxi, trước tiên đi tới công ty anh trai, ai biết anh trai cô nghe cô nói xong, biểu cảm lạnh nhạt không tỏ vẻ gì khác, tiếp theo còn vội vàng đi họp.

"Anh à, đã đến lúc nào rồi mà anh còn có tâm tình đi họp nữa chứ?" Lúc này anh không phải nên lập tức chạy về nhà nhìn xem sao?" Hiện tại là thời gian anh đi làm, anh bề bộn nhiều việc."

"Bận rộn? Có cái gì rất bận?" Em thấy căn bản anh không thiết tình thích chị Vu Yến thì có, tựa như những người phụ nữ anh kết giao trước đó, anh bắt quá là muốn vui đùa cùng chị Vu Yến mà thôi."

"Ông Nhu Nhu, sinh hoạt riêng tư của anh không cần em bình luận, em có thể đi rồi đó."

"Anh trai!" Ông Nhu Nhu tức giận đến nghiêng người đập mạnh vào bàn làm việc, "Anh thật sự không sợ chị Vu Yến bị mẹ bức đi sao?"

"Đi ra ngoài." Ông Hạo đứng dậy cầm tài liệu trên bàn, chuẩn bị đi họp.

"Thôi, em mặc kệ, nếu chị Vu Yến thật sự đi rồi, để coi anh có hối hận hay không thì biết!" Ông Nhu Nhu tức giận dậm chân, rồi sau đó đẩy Ông Hạo ra chạy đi ra ngoài.

Ông Hạo lâu lắm mới không tăng ca, khó có được hôm nay ở công ty đợi đến gần mười giờ, lái xe trở lại nhà, trong phòng có một ngọn đèn mở, đây là thói quen sau khi Hà Vu Yến chuyển đến bắt đầu ở, khi trời tối mặc kệ có người hay không, phòng khách nhất định phải để lại một ngọn đèn.

Cởi áo khoác tây trang đặt ở trên sofa, Ông Hạo mở cửa phòng đi vào.

Một bên giường lớn nổi lên, anh xoay người kéo một góc chăn, lộ ra cơ thể Hà Vu Yến, cô ngủ nên không biết cũng không cảm thấy, hoàn toàn không biết anh về nhà rồi.

Nhìn cô ngủ say sưa, Ông Hạo cúi đầu ở trên môi cô hôn một cái, lại không muốn đem người trên giường đánh thức.

"Anh Ông. . . ." Hà Vu Yến tay xoa mắt, ánh mắt khép hờ kêu anh.

"Đánh thức em rồi hả?"

Hà Vu Yến tặng anh một mỉm cười ngọt ngào, lắc đầu xong, kéo bàn tay to của anh qua gối lên gò má mình, rồi sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại ngủ.

Ông Hạo không rút tay ra, để cô làm nũng nắm bàn tay to bản thân, biểu cảm thương tiếc nhìn cô, ánh mắt ôn nhu chưa từng có, chẳng những cười đến vênh khoe miệng, ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười, đó là người đàn ông đối với người phụ nữ mình thích mới có.

Khoảng mười phút sau, Ông Hạo thấy cô lại ngủ sâu, có thể này nhẹ nhàng mà kéo tay ra, giúp cô đắp chăn kín, đứng dậy cởi xuống caravat cùng áo somi đi vào phòng tắm.

Chờ anh trở lại phòng đã nửa tiếng sau, Hà Vu Yến ngủ như trước, anh xóc chăn lên nằm xuống giường, thuận đưa tay ôm cô vào trong lòng, vốn chính là muốn ôm gần gũi cô, ai biết ôn nhu rồi vẫn về như thế lại này sinh hứng thú, dứt khoát đem quần áo cô cùng mình cởi ra, đồng thời cũng đem Hà Vu Yến trong lúc ngủ mơ hôn tỉnh.

Bởi vì còn nửa mê nửa tỉnh, hình như cô bởi vì Ông Hạo đùa nghịch, khiêu khích một hồi lâu, nghe thấy tiếng cô như mèo kêu ngâm khê, Ông Hạo xoay người đè cô ở dưới thân, không ôn nhu tiến vào trong cơ thể cô.

Đêm nay Ông Hạo thật mãnh liệt, hoàn toàn không cho cô thời gian thở dốc, hung hăng rút ra đâm vào, nghe cô có chút chịu không nổi khóc lên, anh ép buộc ác hơn.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là bị anh tốt quá mức, Hà Vu Yến lấy lòng ngửa đầu hôn anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng kêu tên anh, một tiếng lại một tiếng, cả người mềm mại như nước, mặc anh khi dễ.

Ông Hạo cúi người đè cô, chỉ lộ ra tay chân mình, cúi đầu hôn cô không dứt, như là muốn đem cô ăn vậy, Hà Vu Yến bị anh hôn đến thở không nổi, lại trốn không thoát, nửa người dưới còn bị anh va chạm, chịu đựng chịu đựng, cuối cùng ngất đi, bởi vì là nửa mê nửa tỉnh bị lôi kéo thần thiết, Hà Vu Yến không biết Ông Hạo lúc này đây là cố ý không mang biện pháp toàn.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì trường học có khóa, Hà Vu Yến chịu đựng thân mình chưa xót đau đớn, Hơn nữa Ông Hạo cũng phải đi làm nên cùng nhau rời giường, chờ hai người rửa mặt chải đầu ngồi trước bàn ăn ăn cơm, Ông Hạo mới nói cho cô buổi tối hôm nay anh tới Singapore đi công tác, phải bốn ngày sau mới có thể trở về.

"Anh không ở nhà, em muốn tìm Lâm Kiều Kiều tới ở cùng em không?" Ông Hạo sợ cô ở một mình buồn, cũng lo lắng lời nói hôm qua mẹ tới đây ảnh

hướng đến tâm tình cô.

"Được." Hà Vu Yến cười trả lời anh.

"Nhớ phải chờ anh trở về nhà, nếu anh về nhà mà không nhìn thấy em, cẩn thận anh cho em vài ngày không xuống giường được." Uông Hạo sử dụng giọng nói uy hiếp trước sau như một, Hà Vu Yến nghe xong mặt đỏ ửng lên.

Chờ ra cửa, Uông Hạo lái xe đưa cô đến trường học, trước khi đi còn cùng cô thân thiết một phen, chờ xe anh nghênh ngang rời đi, Hà Vu Yến cũng không đi đến trường, mà là bắt xe bus đi hướng khác.

Cả một ngày, Hà Vu Yến đều ở bên ngoài vội vàng, chỉ là cô đi nguyên một ngày, xem rất nhiều phòng ở, lại không tìm được phòng nào cô có thể gánh chịu nổi.

Uông Hạo đi công tác thì cô bắt đầu muốn chuyển nhà, đồ đạc của cô vốn không nhiều lắm, không đến nửa ngày là có thể dọn dẹp xong, vấn đề duy nhất là cô sẽ nghỉ ngơi ở đâu?

Phòng ở trước kia đã sớm cho thuê, mà tiền mặt trên tay cô cơ hồ đều đã đóng học phí, tạm thời không tìm được tiền đóng tiền thuê nhà, quả thật rắc rối.

Tìm phòng ở cả một ngày, Hà Vu Yến quyết định ngày mai lại tìm thử xem nơi cách xa trường học một chút, cầm mì ăn liền trong tay vừa mua, chỉ uể oải hướng nhà Uông Hạo đi, bỗng chuông điện thoại di động vang lên, vừa thấy tên biểu trên màn hình, Hà Vu Yến vội vàng tiếp.

Cô mới "Alo" một tiếng, đầu bên kia Lâm Kiều Kiều đã giọng tiếng sấm nổi lên bốn phía trực tiếp mắng chửi người, "Hà Vu Yến, cậu vì sao không có lên lớp hả?"

"Minh hôm nay có việc."

"Cậu hiện tại đang ở đâu?" Lâm Kiều Kiều chất vấn.

"Ở trên đường trở về nhà anh Uông."

"Cho cậu chọn, ngay bây giờ cậu đến gặp mình hay là muốn mình đi qua giết cậu, nói đi?"

Hai mươi phút sau, Hà Vu Yến thở hổn hển xuất hiện tại gần cửa hàng tiện lợi, nơi đó Lâm Kiều Kiều đang chờ cô với một bộ mặt tức giận.

Lâm Kiều Kiều vừa mới há mồm chuẩn bị thẩm vấn, Hà Vu Yến so với cô lên tiếng trước một bước, "Kiều Kiều, cậu có thể cho mình mượn tiền được không?"

Lâm Kiều Kiều miệng há thật to, như là choáng váng trừng mắt Hà Vu Yến, thật lâu cô mới hoàn hồn, "Cậu muốn vay tiền mình?"

Hà Vu Yến gật đầu, đây là cô vừa rồi ở trên đường suy nghĩ, cô trước vay tiền Lâm Kiều Kiều, mấy ngày nay nhanh chóng tìm công việc, để tháng sau được phát lương, cô có thể trả tiền rồi.

Mười phút sau, chỉ nghe Lâm Kiều Kiều truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, khó có thể tin tưởng mắt Hà Vu Yến, "Cái gì? Cậu muốn chuyển nhà? Cậu muốn dọn đi nơi nào?"

"Phòng ở mình còn đang xem, nhưng là tiền thuê nhà mắc quá, mình tạm thời lấy không ra nhiều tiền như vậy."

"Cho nên cậu theo mình vay tiền là vì muốn đi thuê phòng?"

"Ừ."

"Cái ông chú biến thái gia sư kia đâu? Anh ta đuổi cậu đi ra ngoài à?"

"Không phải, là tự mình muốn chuyển ra."

"Các cậu chia tay rồi hả?"

Hà Vu Yến trầm mặc một lúc lâu, sau đó gật gù, "Xem như là vậy."

"Cậu xem, mình đã nói với cậu rồi, đàn ông ở chung là vì ham muốn thuận tiện, chờ anh cảm thấy đồ hết tươi mới, lập tức liền vô tình một cước đem phụ nữ đá văng." Lâm Kiều Kiều lấy anh trai cô làm ví dụ, chính là không nghĩ tới ví dụ này sẽ xảy ra trên người bạn tốt mình.

"Anh ấy đi công tác, mình muốn trước khi anh ấy trở về trước chuyển đi." Hà Vu Yến giải thích.

Lâm Kiều Kiều hừ hừ, rồi sau đó nói: "Mình không có tiền."

Vốn là không quá khẳng định Lâm Kiều Kiều sẽ cho cô mượn tiền, Hà Vu Yến sau khi nghe xong chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ lý giải, "Mình đây ngày mai lại đi tìm phòng ở khác, nhìn xem có tiện nghi hay không."

"Hà Vu Yên! Cậu thật sự xem mình là bạn cậu sao? Cậu lúc này chạy tới mình mượn tiền? Cậu hẳn là chạy tới mình ủy khuất khóc kể, sau đó mở miệng với mình nói muốn đến trú tạm nhà mình một thời gian không được à!" Lâm Kiều Kiều tức điên, nhìn không được rống lên với cô vài câu.

Hà Vu Yên bị rống có chút sững sờ, nhất thời không biết nên phản ứng gì, "Kiều Kiều." Cô nghẹn ngào chảy nước mắt xuống.

"Khóc cái gì? Nhà ông chú biến thái đó ở nơi nào? Lập tức dẫn mình đi, còn chờ ngày mai gì, hiện tại liền ngay lập tức đem tất cả hành lý của cậu đều chuyển đến nhà mình." Cô hỏi Hà Vu Yên địa chỉ xong, lại cầm điện thoại ra, "Anh, anh hiện tại tới đón em nha." Lâm Kiều Kiều mới mặc kệ anh trai cô có phải hay không phải đang ở trên giường cùng người phụ nữ nào thân thiết, nói địa chỉ xong lập tức gác điện thoại.

Kỳ thực Lâm Kiều Kiều ngoài miệng nằng nặc chửi người, nhưng trong lòng cô không phải thật hy vọng Hà Vu Yên cùng Uông Hạo chia tay.

Bất quá đều đã chia tay, cần gì phải lưu luyến, nói chuyện liền chuyện, lời kéo Hà Vu Yên trở về, dùng thời gian so với chuyển đến nhà Uông Hạo còn nhanh hơn, Lâm Kiều Kiều đã đóng gói toàn bộ hành lý tốt.

"Chỉ có cái đó sao?" Nhìn trong căn nhà bài trí xinh đẹp, Lâm Kiều Kiều thấy chương mất thế nào ấy.

"Ừa."

"Không nghĩ tới vị ông chú biến thái kia nhỏ mọn như vậy, ngay cả mua quần áo, giày, trang sức cũng không có, cậu thế nhưng lại thích người đàn ông không phẩm chất lại keo kiệt nữa chứ, Hà Vu Yên, cậu thật là người ngốc nghếch nhất rồi."

Không lâu, anh trai Lâm Kiều Kiều gọi điện thoại đến, Hà Vu Yên trong tay xách chỉ có hành lý cô xoay người, trước khi rời đi cô lại quay đầu nhìn căn nhà này một cái, trong mắt toàn là lưu luyến không rời, trước khi đi cô đem đèn nhỏ trong phòng khách mở lên, sau đó xoay người cùng Lâm Kiều Kiều đi ra ngoài, khi khóa cửa lại, cô cũng khóc òa lên.

Bạn đang đọc truyện *Máy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Uông Hạo nửa đêm về đến nhà, vốn là công tác năm ngày, nhưng chỉ trong vòng bốn ngày anh đã xử lý xong, chẳng những anh suốt đêm tăng ca, còn có người đi theo anh cũng muốn bán mạng, chỉ vì muốn về Đài Loan, bởi vì anh gọi điện thoại cho Hà Vu Yên cô không bắt máy.

Lúc anh vừa vào phòng nhìn thấy đèn nhỏ trong phòng khách, trong lòng một trận ầm ập, buông hành lý hướng tới phòng ngủ đi, Hà Vu Yên cũng không ở trên giường, anh thô lỗ đem chăn toàn bộ xốc lên, không tin lại đi vào phòng tắm, vẫn là không có một bóng người, thư phòng cũng không có, phòng bếp càng không có thể, Uông Hạo sốt ruột đi trở về phòng khách, lại thử gọi mấy cuộc điện thoại, lại vẫn là giống nhau không thông.

Chết tiệt, cô thế nhưng đi rồi, cũng dám không nói một tiếng mà đi !

Sáng sớm hôm sau, Uông Hạo đi ô-tô đến trường đại học Hà Vu Yên học, trực tiếp tiến vào trường tìm người, kết quả là Hà Vu Yên từ ngày đầu tiên khai giảng đã không lên lớp nữa rồi.

Chưa từ bỏ ý định anh muốn trường học giúp anh tìm tư liệu Lâm Kiều Kiều, anh biết Lâm Kiều Kiều là bạn tốt nhất của Vu Yên, có thể sẽ biết tầm tít Hà Vu Yên.

Trường học cũng hiểu được nói cho anh, nhưng bọn họ không được phép đem tư liệu học sinh cung cấp cho kẻ thứ ba, đáp án này thật chọc tức Uông Hạo, kém chút động thủ đập nát người giáo vụ.

Hoàn hảo anh coi như có lý trí, đã mềm mại không được, vậy thì mạnh bạo, một cuộc điện thoại, anh điện cho Kỷ Nhất Thế, giải thích rõ yêu cầu của anh, trực tiếp đề nhân viên trường học cùng Kỷ Nhất Thế trò chuyện, ba phút sau, tư liệu học sinh của Lâm Kiều Kiều một rõ hai ràng, toàn bộ không sai lầm xuất hiện trước mắt anh, trường học còn vì anh, trực tiếp bày ra con dấu trên giấy.

Cùng Kỷ Nhất Thế nói cảm ơn xong, Uông Hạo cúp điện thoại, cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Thời khoá biểu viết Lâm Kiều Kiều hôm nay không có lớp, Uông Hạo nhìn tư liệu điện số điện thoại phía trên, vang vài tiếng, đầu bên kia truyền đến âm thanh Lâm Kiều Kiều.

"Lâm Kiều Kiều, tôi là Uông Hạo, Vu Yên đang ở nơi nào?" Uông Hạo một bên lái xe một bên nghe điện thoại, bất chấp cái gì là lái xe an toàn.

Lâm Kiều Kiều lớn như vậy, cô là người duy nhất nói chuyện lớn tiếng nhất, kia khi đến phiên bị người hung dữ, "Vị ông chú biến thái này, tôi vì sao phải nói cho chú Vu Yên ở đâu, chú nghĩ mình là ai hở?"

"Cô ấy ở đâu?"

"Không biết." Lâm Kiều Kiều rất buồn cúp điện thoại, quay đầu nhìn về mặt khăn trang của Hà Vu Yến, cô cười cười.

"Vị bạn trai ông chú biến thái kia của cậu giống đang tìm cậu đấy." Lâm Kiều Kiều thu hồi điện thoại, đem bữa sáng bụng tôi đặt ở trên giường, "Bất quá cậu yên tâm, anh ta khẳng định không biết cậu ở bệnh viện."

Nghĩ đến tên Uông Hạo biến thái, Lâm Kiều Kiều lại nghĩ tới ngày đó anh trai cô đưa Hà Vu Yến đến bệnh viện khám gấp, bác sĩ nghĩ lầm anh trai cô là chồng của Vu Yến, rất tức giận mắng chửi một trận, muốn anh tiết chế một chút chuyện phòng the, không thể đối vợ quá thô lỗ.

Kiểm tra hoàn xong còn đặc biệt dặn dò, sợ kì ba tháng mang thai không thể sinh hoạt vợ chồng, nghe vậy anh trai cô người đàn ông chưa lập gia đình đỏ mặt lên, chỉ có thể đề nghị không biểu đạt, trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được, muốn có bao nhiêu tức cười liền có bấy nhiêu tức cười, nếu không phải bác sĩ cùng y tá ở đây, nhìn anh trai bộ dáng từng tưng cô đã sớm cười ha ha rồi.

Hà Vu Yến không mở miệng, trưng một mặt tái nhợt nhìn đồ ăn trước mắt, một cổ nôn mửa dâng lên, "Kiều Kiều, mình ăn không vô."

"Lại buồn nôn rồi hả?" Lâm Kiều Kiều chạy nhanh đem bữa sáng lấy đi, lại chạy nhanh mở cửa sổ thông gió, "Vu Yến, cậu như vậy không được, bác sĩ nói mang thai ba tháng đầu nhất định phải bổ sung dinh dưỡng, như vậy cục cưng mới có thể bộ dạng khỏe mạnh, cậu một ngày ăn không đến một bữa, sức ăn so với chim nhỏ còn nhỏ hơn, cậu là muốn bản thân đối chết hay là để cục cưng thiếu dinh dưỡng đây?" Bởi vì cô có triệu chứng sanh non, bác sĩ muốn cô nằm viện quan sát vài ngày.

"Nhưng mình thật sự ăn không vô."

Lâm Kiều Kiều đi trở về bên cạnh giường ngồi xuống, thật nghiêm túc nhìn Hà Vu Yến, "Anh ta biết cậu mang thai không?" Cô lắc đầu.

"Cậu tính một mình sinh đứa nhỏ ra sao?" Cô gật đầu.

Mang thai là chuyện cô không nghĩ tới, Uông Hạo luôn luôn đều có mang bao cao su, trừ bỏ một lần ngoài ý muốn ở trong phòng làm việc, không nghĩ tới thật sự liên mang thai.

"Vu Yến, làm mẹ độc thân thật sự rất vất vả, cậu xác định sao?" Lâm Kiều Kiều thấy cô bởi vì nôn ọe mà khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò nhợt nhạt, đau lòng không thôi.

"Đây là con mình, mình sẽ không phá bỏ."

"Mình biết, mình cũng không muốn cậu phá bỏ đứa bé, nhưng là trường học làm sao bây giờ? Cậu còn có một năm nữa mới tốt nghiệp, chẳng lẽ cậu muốn vác cái bụng đi học?" Nếu kết hôn còn chưa tính, nhưng một mình cô làm sao có thể chịu đựng được người khác chỉ trích đây?

"Mình trước tiên có thể tạm nghỉ học, tìm việc để dành tiền."

"Khi đứa nhỏ được sinh ra thì ai sẽ chăm sóc?"

Hà Vu Yến cười khổ, "Chắc là sẽ có biện pháp mà."

"Vậy không bằng như thế này nhé, cậu gả cho anh trai mình, để anh làm ba đứa nhỏ, anh ấy hẳn là không phản đối đâu." Lâm Kiều Kiều đem suy nghĩ mình chuyển tới đầu anh trai cô, "Dù sao người phụ nữ anh ấy nhiều như vậy, ngay cả quả trứng cũng không bật ra một cái, cậu gả cho anh ấy, mua một tặng một, anh ấy thật có lời rồi."

"Kiều Kiều!" Hà Vu Yến liếc cô một cái.

"Mình nói thật sự, anh trai mình người không tồi, tuy rằng hoa tâm một chút, bất quá là người đàn ông coi như là có đảm đương, đối với phụ nữ lại hào phóng, trọng điểm là anh ấy nếu dám khi dễ cậu cùng đứa nhỏ, mình là cô cũng có thể giúp cậu trút giận." Lâm Kiều Kiều nghĩ đến rất tốt đẹp, nhưng Hà Vu Yến cũng không nhận.

"Kiều Kiều, cảm ơn cậu, nhưng mình không thể gả cho anh cậu."

"Vì sao? Cậu còn nhớ đến tên ông chú biến thái đó à? Vu Yến, anh ta với cậu chia tay rồi."

"Không có, mình không có nhớ anh ấy." Đêm cô rời đi nhà Uông Hạo, làm cô khóc đến ngất đi bị đưa đến bệnh viện, khi biết mang thai, cô cũng không khóc nhiều, trừ bỏ ăn uống có kén một chút còn lại đều thật bình thường, chắc là nói bình thường đến có chút không bình thường.

"Vu Yến, nếu cậu thật sự nhớ anh ta, muốn mình tìm anh ta cho cậu không. . . ."

"Không cần." Hà Vu Yến cự tuyệt, "Mình tốt lắm, mình không có nhớ anh ấy." Lời này nghe thế nào cũng giống như đang cạy mạnh.

Lâm Kiều Kiều thấy thế cũng không nói thêm nữa, "Được rồi, mình không nói, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, bác sĩ nói nếu thuận lợi ngày mai có thể xuất viện, chờ trở lại nhà mình, mình sẽ kêu người hầu giúp cậu bồi bổ."

"Kiều Kiều, cảm ơn cậu."

Kỳ thực Hà Vu Yến luôn luôn không cùng bạn tốt nói thật, Ông Hạo từ đầu tới cuối chưa từng nói chia tay với cô, chính cô phải rời khỏi, bởi vì cô sợ, sợ có một ngày anh đuổi mình, cô sẽ không thể chịu đựng nổi không biết nên như thế nào cho phải, cho nên cô mới có thể lựa chọn không chào hỏi mà rời đi.

Cô biết Ông Hạo cũng không tính cùng cô kết hôn, cô không trách anh, dù sao anh thật sự đối với cô tốt lắm, chỉ là trong lòng cô vẫn là có chút oán trách, từ khi bọn họ kết giao đến cô rời đi, kỳ thực Ông Hạo chưa từng mở miệng nói thích cô.

Cho tới bây giờ cô không biết, Ông Hạo có từng thích cô hay không, hoặc là anh thích bất quá là thân thể của cô thôi, có lẽ là cô nhát gan, cho nên cô không dám đi hỏi, sợ hỏi bản thân sẽ khó chịu, chỉ có thể tự mình an ủi lừa bản thân, anh hẳn là có yêu mến cô, chỉ là còn chưa có thích đến muốn cưới cô về nhà làm vợ mà thôi.

Một ngày tìm không thấy người, hai ngày tìm không thấy người, ba ngày nay Ông Hạo không đến công ty rồi.

Khi người Ông gia biết Hà Vu Yến rời đi đã là ngày thứ tư, Ông Hạo uống rượu về nhà phát ra một trận rượu điên, làm mọi người Ông gia sợ hãi.

"Mẹ, có phải mẹ đuổi cô ấy đi phải không?"

Ông Hạo tâm tình vốn phiền muộn tìm Biên Nhân uống rượu, lại tiếp đến nghe điện thoại mẹ gọi đến, muốn anh có rảnh liền hẹn Trịnh Giai đi ra ngoài hẹn hò, con tức trong lòng toàn bộ bộc phát, trực tiếp lái xe về nhà.

Mẹ Ông hai mươi phút trước điện cho con trai, không nghĩ tới con trai lâu như vậy chưa từng bước vào nhà một bước, sẽ đột nhiên xuất hiện. Cha Ông cùng bạn bè đi câu cá, trong nhà trừ bỏ người hầu cũng chỉ có Ông Nhu Nhu trên lầu, cô nghe được tiếng ồn ào chạy nhanh xuống lầu. Ngũ Hân cùng Biên Nhân cũng là lần đầu thấy Ông Hạo không khống chế được như vậy, ào ào muốn anh trước bình tĩnh, thấy Ông Nhu Nhu xuống lầu, đều lắc đầu muốn cô đừng làm phiền.

"Cái gì đuổi đi, mẹ đuổi ai hỏi nào?"

"Hà Vu Yến!" Ông Hạo đem điện thoại di động ném thật mạnh hướng trên bàn trà: "Người phụ nữ của con."

Ông Hạo luôn luôn là người nhã nhặn lễ phép, nghiêm chỉnh thoả đáng, lại vì một người phụ nữ chật vật khác thường.

Mẹ Ông cũng bị con trai làm hoảng sợ, không nghĩ tới con trai sẽ phản ứng lớn như vậy, nhất thời chột dạ, "Mẹ nào có đuổi con bé, là chính con bé nói muốn đi."

"Mẹ!"

"Mẹ chỉ là nói cho con bé, con bé không thích hợp với con, mẹ cũng không muốn con bé đi, hưởng hờ. Hưởng hờ mẹ đã nói với con bé, nếu con bé mang thai, mẹ sẽ để các con kết hôn, kết quả con bé nói con không tính cùng con bé kết hôn, con bé mới có thể đi, này sao có thể trách mẹ chứ?"

"Phải không? Cô ấy nói con không tính cùng cô ấy kết hôn sao?" Ông Hạo trào phúng cười khổ, thì ra cô miễn cảm như vậy, còn đem suy nghĩ của chính mình che giấu rất kỹ, bọn họ không đoán được rồi.

"Này có thể trách mẹ sao? Chỉ có thể trách chính con, nếu thực thích thì cùng con bé kết hôn đi, làm cái gì ở chung, cái này tốt lắm, người chạy con mới hối hận, hữu dụng sao?"

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa." Ông Nhu Nhu kéo tay mẹ cô, muốn bà đừng nữa kích thích anh trai, nhìn thấy anh trai cô hiện tại cực kỳ khổ sở.

"Mẹ mấy hôm trước đi tìm dì Hà con, bà nói với mẹ chú Hà đã đem Vu Yến đuổi ra khỏi cửa, bởi vì chú Hà bức con bé kết hôn, con bé không chịu, chú Hà con liền chặt đứt kinh tế của con bé, còn không cho con bé bước vào nhà nữa bước, khi mẹ nghe xong tâm cũng nguội lạnh rồi. Vừa đau lòng lại áy náy, nếu mẹ sớm biết rằng con bé chịu nhiều ủy khuất như vậy, khi đó mẹ sẽ không nói những lời nhẫn tâm như vậy." Trong phòng khách mọi người nghe mẹ Ông nói xong, nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

"Mẹ vốn nghĩ đến dì Hà con đối với Vu Yến không tốt, bà trước kia luôn luôn ghét con bé, bà lại nói với mẹ, lần trước khi sinh nhật An Khởi, Vu Yến làm rớt một chiếc khuyên tai của bà, lại cự tuyệt chú Hà an bày đối tượng cùng con bé kết hôn, chú Hà mượn đề tài để nói chuyện của mình quăng cho Vu Yến một cái tát, sưng lên rất nhiều mấy ngày cũng không giảm xuống, con bé nhìn cũng buồn mấy ngày, bất quá chính là chiếc khuyên tai, không muốn gì sẽ không chịu, trong nhà nuôi dưỡng nhiều năm như vậy cũng không tốn nhiều miếng cơm, làm gì bức con bé lập gia đình."

Mẹ Ông than một tiếng, "Kỳ thực mẹ cũng không chán ghét Vu Yến, con bé luôn luôn đều thật nhu thuận, ngay từ đầu mẹ cảm thấy con bé rất yếu đuối không thích hợp với con, nhưng sau này ngâm lại, con có thể để cho con bé ở nhà con, tỏ vẻ con có bao nhiêu thiệt tình thích con bé, chỉ cần con bé mang thai, mẹ cũng không phản đối, con bé lại nói nó muốn rời đi."

Ông Hạo ngửa đầu đôi mắt đóng lại, cảm thấy mũi có chút chua xót, mắt cay cay xót xa, ngày đó cô sợ mình đánh cô, vốn không phải sợ, mà là cô thật sự đã bị đánh!

"Chết tiệt!" Anh mắng một tiếng, giống như phát điên vậy bỏ lại mọi người, xoay người chạy đi ra ngoài.

"A Hạo!"

"Mẹ,mẹ để anh cả đi đi,trong lòng anh trai chắc là không dễ chịu lắm." Ông Nhu Nhu mắt đỏ hồng nói.

Trong phòng khách chỉ có Biên Nhân cười khổ một cái,hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Hà Vu Yến, mặt cô vẫn còn sưng, Trác Viện hỏi cô như thế nào, cô còn cười nói là đau răng, qua vài ngày thì tốt rồi.

Chết tiệt,bị một bạt tay đó đau biết mấy,sức mạnh nhất định rất mạnh mới làm cho mặt sưng đến như vậy.

Lần trước Ông Hạo chỉ lấy tư liệu cùng điện thoại của Lâm Kiều Kiều, lúc này anh muốn Kỷ Nhất Thế lại giúp anh điện đến trường tìm thông tin, anh mới biết được Hà Vu Yến tạm nghỉ học rồi.

Anh đương nhiên biết gia thế Lâm gia, anh xác định Hà Vu Yến khẳng định bị Lâm Kiều Kiều đem giấu, nhưng anh không đủ, anh trực tiếp đến nhà anh trai Lâm Kiều Kiều Lâm Giang Thành.

Anh cùng với Lâm gia không có làm ăn qua lại, nhưng Biên gia có, xuyên qua Biên Nhân an bày, không đến vài ngày sau anh liền cùng Lâm Giang Thành gặp mặt.

Hai người đàn ông gặp mặt, Lâm Giang Thành giờ tay nhắc chân đều rất là trầm ổn, Ông Hạo thoát nhìn lại như trước hơn non nóng, bắt tay chào hỏi xong,hai người đều biết hôm nay không phải nói chuyện làm ăn.

Khi ngồi ở trên sofa, cô thư ký bụng nước trà lên, Lâm Giang Thành mở miệng trước, "Anh chừng nào thì mang người phụ nữ anh về nhà?"

"Càng nhanh càng tốt, nếu không để ý, hiện tại tôi muốn đi mang cô ấy về nhà."

"Lúc này cô ấy chắc là còn đang ngủ,anh có thể ba giờ chiều lại đến." Lâm Giang Thành ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức một chút nói.

"Anh làm sao mà biết lúc này cô ấy còn đang ngủ?"Người phụ nữ mình có ngủ hay không, thế nào người đàn ông trước mắt này lại biết chứ? Hắn còn nói một bộ là đương nhiên vậy.

"Tôi cũng không có biện pháp,nhất cử nhất động của người phụ nữ anh, Kiều Kiều đều sẽ theo tôi báo cáo."

Lâm Giang Thành lưng tựa vào ghế dựa, mặt mỉm cười nói,thấy sắc mặt Ông Hạo trầm xuống tỏ rõ ghen tị, Lâm Giang Thành không tính cùng anh kết thù, thu hồi tươi cười cho thấy lập trường, "Anh đừng hiểu lầm, tôi cùng Vu Yến không có quan hệ gì, cô ấy là nữ sinh ngoan ngoãn mà loại này không phải loại tôi thích, tuy rằng Kiều Kiều luôn luôn muốn tôi cưới Vu Yến làm vợ, cô ấy có thể trở thành chị dâu con bé, hai người bạn tốt từ đó vui vẻ ở cùng một chỗ, bắt quá tôi không đồng ý."

Liền tính hắn cũng chiều em gái, cũng sẽ không thể lấy hôn sự chính mình đổ cô vui vẻ, vì thế Lâm Kiều Kiều còn cùng hắn náo loạn mấy ngày.

"Coi như anh hiểu biết." Ông Hạo vốn nắm chặt nắm tay có thể này mới nói ra.

Đều ở trên thương trường lăn lộn, cũng đều là người thừa kế công ty, anh đương nhiên nghe qua người ta đồn Lâm Giang Thành, anh tuần phóng khoáng,học rộng dư thừa, so với mình phong lưu, Lâm Giang Thành thậm chí có hơn thôi chứ không kém.

"Tôi cũng không muốn trở thành ông bố có sẵn."

"Anh nói cái gì?"

"Người phụ nữ anh đem đó khi trốn nhà rồi đi khóc đến ngất đi, đi đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện mang thai rồi." Lâm Giang Thành dừng một chút giống như chế nhạo, "Bởi vì thiếu chút nữa sanh non,bác sĩ còn tưởng tôi là chồng cô ấy, muốn tôi tiết chế chuyện phòng the chút, không cần quá thô bạo, sơ kì ba tháng không cho thân thiết."

Lâm Kiều Kiều không buông tha thuyết phục anh trai cưới Hà Vu Yến, mỗi ngày cùng Hà Vu Yến ru rú trên một cái giường ngủ, trừ bỏ kêu khi đi học, hoàn hảo các khóa không nhiều lắm, một tuần nhiều lắm học hai ngày, đều là khoá buổi chiều.

Cuối cùng cũng đợi tới ngày Lâm Kiều Kiều có khóa, đoán chắc thời gian Lâm Kiều Kiều có tiết, cô chân trước mới ra cửa, Lâm Giang Thành liền điện thoại về nhà,kêu người hầu ra ngoài mở cửa lớn cho Ông Hạo.

Sau khi mang thai bởi vì nôn ọe,Hà Vu Yến luôn luôn ngủ không đủ, thể trọng chẳng những không gia tăng còn sụt vài kg, cả người xem ra lộ rõ càng gầy yếu, sợ tới mức Lâm Kiều Kiều mỗi ngày bức cô ngủ trưa, bởi vì buổi tối ngủ không đủ,khi ngủ trưa ,Hà Vu Yến không quá dễ dàng bị đánh thức.

Ông Hạo đi vào phòng nhìn thấy cô,thấy cô cảm nhẹn còn có bộ dạng tiêu tụy tái nhợt không huyết sắc,vô cùng đau lòng.

Ngồi ở bên giường lặng lẽ nhìn Hà Vu Yến ngủ say, anh bắt gặp nở nụ cười, tay sờ sờ mặt trái của cô, nghĩ đến lời mẹ nói ngày đó,đau lòng sờ soạng qua lại, nhớ tới bộ dáng mặt cô sưng ngày đó, anh đã nghĩ đau lòng muốn đánh mình một trận.

Nếu đêm đó anh đem khuyên tai đưa cho dì Hà, cô sẽ không bị đánh, nhưng là anh chẳng những không có đưa, sau còn lợi dụng khuyên tai khi dễ cô, thật sự là chết tiệt mà.

Luyến tiếc đánh thức cô, Ưông Hạo cẩn thận xốc chăn lên, cởi áo khoác tây trang bản thân đắp cho cô, xoay người đem thắt lưng cô ôm lấy.

"Ông tiên sinh,cậu muốn dẫn Hà tiểu thư đi đâu?" Người hầu thấy anh ôm Hà Vu Yến xuống lầu, sốt ruột hỏi.

"Tôi mang cô ấy về nhà."

"Nhưng là tiểu thư có dặn."

"Nói cho tiểu thư nhà cô,người phụ nữ của Ưông Hạo tôi tôi mang về nhà." Ưông Hạo không nói nhiều, đầu cũng không quay lại tiêu sái đi ra cửa lớn, ôn nhu đem Hà Vu Yến đặt ở chỗ cạnh tay lái,đem lưng ghế dựa kéo phẳng để cô có thể thoải mái nằm.

Người hầu gấp đến độ cùng đi ra, muốn ngăn cản lại không biết nên hay không nên, vừa rồi đại thiếu gia ở trong điện thoại đã nói, không cho ngăn cản Ưông tiên sinh mang Hà tiểu thư đi, nhưng là tiểu thư một khi phát hiện người không thấy nữa,nhất định sẽ muốn quậy lật trời rồi.

Hà Vu Yến ngủ một giấc đến trời chuyển tối mới tỉnh lại, phòng mờ tối không bật đèn, cô tưởng Lâm Kiều Kiều sợ đánh thức cô mới không bật đèn.

Ngủ nhiều, người cũng có tinh thần, cô muốn rời giường đi lại, thế là vừa muốn xoay người, lại phát hiện eo có sức nặng đè nặng, làm cô xoay người không được, tưởng Lâm Kiều Kiều lại chạy lên giường ngủ nường cùng cô,tay đi xuống bụng bản thân, muốn đem tay Lâm Kiều Kiều lấy ra, tay cô vừa mới đụng phải tay trên bụng, giật mình phát hiện đầu phải Lâm Kiều Kiều ngủ cùng cô, này rõ ràng là tay người đàn ông.

Tay cô vừa muốn dời, bị đối phương nắm giữ lại, lực đạo không nặng không nhẹ lại làm cô tránh không được, đồng thời một tay kia cũng ôm lấy thắt lưng cô ôm cô vào trong ngực, trước tiên ở trên mặt cô hôn hôn, rồi sau đó cắm đặt ở đỉnh đầu cô, động tác rất quen vô cùng thân thiết.

Hà Vu Yến bị dọa choáng váng, chỉ có một người sẽ ôm cô như vậy, cũng chỉ có một người sẽ có thói quen khi ngủ sẽ thân thiết cô.

"Em ngủ đủ rồi hả ?" Âm thanh này khàn khàn, tỏ vẻ người nói chuyện cũng mới vừa tỉnh ngủ.

"Em Anh. Anh làm sao có thể ở trong này?" Cô đẩy anh muốn xuống giường, có thể này phát hiện cô không phải ở trong phòng Lâm Kiều Kiều, bố trí phòng này rõ ràng là phòng nhà Ưông Hạo.

Cô làm sao có thể ở trong này? Cô rõ ràng là ở phòng ngủ Lâm Kiều Kiều mà.

"Em nghĩ sao? Đây là phòng chúng ta, mà anh với em đều ngủ ở trên giường của chúng ta, vốn anh không để ý ngủ giường bạn em, bắt quá giường quá nhỏ,anh sợ đè em"

Cô hiện tại là hai người, anh một chút cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.Vì sao muốn dẫn cô trở về? Nếu cô đi rồi, đối với anh không phải rất tốt sao? Vì sao lại mang cô trở về nơi này?

Nghĩ đến đây, Ưông Hạo tuy rằng muốn bản thân dừng tức giận, nhưng trong lòng vẫn là nhịn không được muốn dọa cô một chút, "Em còn nhớ hay không lần trước hai chúng ta ngủ ở trên chiếc giường này,anh đã từng nói với em cái gì hửm?"

Hà Vu Yến ngừng giãy dụa,nhớ lại xong, "Anh không thể xằng bậy,em em"

"Vì sao không thể xằng bậy? Em nói cho anh nghe một chút coi."

"Em"

"Đã không có lý do gì, có phải em muốn anh bắt đầu trừng phạt? Anh nói, nếu dám để cho anh tìm không thấy em,anh sẽ khiến cho em vài ngày không thể xuống giường được, nhớ không?"

Ưông Hạo xoay người một cái đè cô ở dưới thân, bắt quá anh chống hơn phân nửa thân mình, không dám thật sự đè cô.

"Không thể, anh không thể xằng bậy."Hà Vu Yến một tay đặt ở trên bụng, một tay đẩy anh.

"Vậy thì chết tiệt nói với anh, vì sao không thể!" Ưông Hạo ở trên lỗ tai cô cắn một ngụm, cô đau kinh hô lên. Ưông Hạo thấy cô không nói chuyện, bàn tay to đi đến lần vấy áo ngủ cô, từ dưới hướng lên trên thăm dò vào, sờ lên đùi trắng nõn của cô, lại dời lên trên, đi đến dưới quần lót xinh đẹp của cô, ngón tay vừa muốn thăm dò vào,Hà Vu Yến lại nghẹn ngào khóc.

"Anh làm sao có thể. Làm sao có thể."

Vừa thấy cô khóc, Ưông Hạo liền hoảng, vội vàng xoay người ôm chặt cô,để cô ghé vào trên người anh, lại hôn lại dỗ dành."Là bác sĩ nói không thể."

"Ừa, nói ba tháng sau mới có thể phải hay không?"Nhiều ngày không muốn cô như vậy, nếu không phải sợ cô thật sự gặp chuyện không may, anh thật muốn hung hăng muốn cô cả một đêm.

"Anh biết rồi à?"Hà Vu Yến sưng sốt, ánh mắt tròn tròn, khẽ nhếch miệng.

Nhìn bộ dạng này của cô, bàn tay to Ông Hạo áp chế đầu cô, trước hôn cô sau lại hôn, "Anh nghĩ nếu anh không có năng lực thì làm sao người phụ nữ anh lại mang thai, không phải sao?"

"Nhưng không phải anh không muốn em mang thai."

"Ngay từ đầu là không muốn, một nửa là vì anh không muốn, một nửa là em còn quá nhỏ, em nên đi học, anh không muốn em vì mang thai ảnh hưởng việc học, anh cũng không muốn em sau này phát hiện anh cũng không thích hợp với em, oán trách anh không làm biện pháp tránh thai." Có lẽ còn có một ít tư tâm, anh thực không nghĩ cô mang thai, nhưng là cô đã mang thai, mà anh chờ không kịp làm ba đứa nhỏ rồi.

"Em mới sẽ không như vậy."

"Anh biết em sẽ không." Ông Hạo ôm sát cô, lại ôm cô vào lòng, loại cảm giác an tâm làm anh luyến tiếc buông ra.

"Kỳ thực anh không đến tìm em cũng không sao, em vốn là muốn một mình sinh hạ đứa nhỏ."

"Em không có cơ hội này, anh đã đem giấy chứng minh em tịch thu, ngày mai cùng anh đi một chuyến đến hộ chính sự vụ sở."

"Em không muốn."

"Không muốn cũng phải muốn, em cho là lên giường của anh rồi, có thể dễ dàng chạy trốn như vậy sao?"

Hà Vu Yến "Oa" khóc, vừa khóc, Ông Hạo không biết biến đâu ra chiếc nhẫn, đem ngón tay cô xòe ra, chuẩn xác đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, "Em nguyện ý gả cho anh không?"

Lời này khiến Hà Vu Yến khóc càng thương tâm, một câu nói đều nói không ra, cô chưa từng nghĩ tới có một ngày Ông Hạo sẽ mở miệng cầu hôn cô, cũng không nghĩ tới có một ngày anh nguyện ý cưới cô, kỳ thực cô không có lòng tham, cùng anh ở chung mấy ngày, cô đã thật thỏa mãn rồi.

"Em không muốn." Nhưng lòng người sẽ bị nuôi dưỡng có lòng tham, là Ông Hạo đem cô nuôi dưỡng gian xảo như vậy.

"Cái gì? Em thử nói lại một lần nữa cho anh nghe xem!" Ông Hạo không nghĩ tới bản thân cầu hôn sẽ bị cự tuyệt, tức thời lại xoay người đem cô áp ở dưới thân.

"Em không muốn."

"Chết tiệt!" Ông Hạo cố gắng hô hấp, ngực phập phồng, anh muốn bản thân đừng nổi giận, người phụ nữ trước mặt này chẳng những là người phụ nữ anh yêu, còn mang thai con của anh, nhưng cô thật là rất chết tiệt, cô dám nói không gả cho anh!

"Anh lại không có nói thích em." Cô sợ Ông Hạo là vì đứa nhỏ mới kết hôn với cô.

Ông Hạo trợn trắng, cuối cùng hiểu vì sao Hương Chấn Vũ sẽ bị An Đệ giày vò đến thảm như vậy, Kỳ Nhất Thế sẽ đem vợ nhà mình ngây ngốc không có biện pháp, này không phải là bởi vì không còn cách nào khai thông sao?

"Nếu anh không thích em, anh vì sao muốn cùng em ở chung? Nếu anh không thích em, anh sẽ cho em có cơ hội mang thai sao? Nếu anh không thích em, anh sẽ muốn em gả cho anh sao?" Ông Hạo mỗi một câu nói đều ở trên môi cô hôn thật mạnh một chút, hôn đến môi cô đều sưng đỏ.

"Anh gạt người." Hà Vu Yến vừa nói vừa ngừng rơi nước mắt.

Gạt người? Ông Hạo khó có thể tin giương mắt nhìn, thật muốn mở đầu của cô ra nhìn xem bên trong ruột cuộc có cái gì.

"Anh yêu em."

"Anh không phải cũng cùng người phụ nữ khác nói qua những lời này sao?"

Ông Hạo cảm thấy bản thân muốn đánh vào mũi cô một cái thật đau, anh khuyên can mãi, cô thể nhưng còn dám hoài nghi anh.

Thì ra người phụ nữ tùy hứng lên thật sự rất khó đối phó.

"Hà Vu Yến, chờ ngày mai chúng ta công chứng kết hôn, ba tháng sau, anh khẳng định sẽ ở trên giường cho em hiểu rõ, anh đến cùng có bao nhiêu yêu em." Ông Hạo mềm không được, trực tiếp mạnh bạo, hơn nữa là trực tiếp đe dọa, thủ đoạn của anh lần nào cũng đúng, mỗi lần có thể khiến Hà Vu Yến ngoan giống như con mèo nhỏ vậy, ru rú rút trong lòng anh tùy anh ôm.

Bất quá lúc này đây anh lại tính sai rồi.

"Em biết mà anh chỉ biết khi dễ em thôi." Nói xong Hà Vu Yến khóc oà lên.

Lúc này Ông Hạo chỉ là nhẹ nhàng mà hôn môi của cô, thật ôn nhu ở bên tai cô nói tâm tình mình, một lần lại một lần nói với cô anh yêu cô, hơn nữa là thật yêu thật yêu.

—— hết trọn bộ ——

Bạn đang đọc truyện *Mấy Đêm Cũng Là Đêm Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.